

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · gener 2018 · núm. 198 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

FARSA DEMOCRÀTICA A COP DE PORRA I DE 155

Portada: Foto de Juan Medina

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Seguim

Comencem un nou any, el 2018, amb el repte de continuar defensant els Drets Humans i els Drets Socials, que l'estat espanyol, igual que la U€ i els seus diferents governs, amb la seva "crisi-estafa", des de fa ja 10 anys, segueixen trepitjant impunement dia rere dia.

Les classes assalariades, els milions de pensionistes, els i les joves, les persones excloses i pobres, la immensa majoria social, hem de dir PROU novament i amb molta major presència al carrer. Ens trobem en una "guerra" sense canons, on les seves lleis i les seves sentències, han destruït la convivència social, la dignitat humana i ens han empobrit material i psicològicament, reduint-nos a un "factor econòmic" o a simples mercaderies d'usar i llençar, mentre els governants i els poderosos fan de la corrupció un modus vivendi camuflats rere banderes i patriotismes retrògrads, de la mà d'un autoritarisme creixent que està convertint la democràcia en una caricatura i una farsa, i està donant ales a l'extrema dreta i el feixisme.

El 2018 ha de ser un any d'esperança per als milions i milions de persones reprimides, ignorades, robades i espoliades. Està a les nostres mans canviar aquesta realitat de misèria col·lectiva. La resposta al carrer i el conflicte són l'única garantia que ens deixen per aconseguir una vida digna per a tots i totes.

IDREN

"La clau és consumir molt menys de tot, sobretot productes superflus"
Yayo Herrero, militant ecologista

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
correu@cgtbaixllobregat.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya

Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat

Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.

Col·laboracions: Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.

Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)

Tirada: 13.000 exemplars.

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

Tema del mes

Buscant les claus del procés independentista català

Miguel G. Gómez

1.- L'1 d'Octubre va ser una insurrecció potencial que es va evitar per poc.

No hauríem de cansar-nos de repetir que el Referèndum d'autodeterminació de Catalunya del passat 1 d'Octubre només va ser possible gràcies a la consciència popular, al poble, que es va autoorganitzar extraordinàriament perquè tingués lloc. Des de les institucions havien fet bastant poc perquè es pogués celebrar, i en alguns casos s'esperava secretament que l'Estat ho impedís per seguir indefinidament amb el «processisme».

No obstant això, els errors del Govern de Rajoy durant les setmanes prèvies al Referèndum van generar una ira generalitzada a Catalunya. Van provocar un «Ja n'hi ha prou!». El poble va acceptar la convocatòria del Referèndum, la va fer seva per expressar un gran «No» al Govern espanyol i un gran «Sí» a la llibertat i la democràcia (les idees-força del nou sobiranisme català). Era una gran victòria discursiva, ja que col·locava amb el bàndol independentista aquella gent que només volia votar.

Però per exercir el dret a vot el poble va haver d'autoorganitzar-se. Es van generar dotzenes de comitès de base per tot el territori, els ja famosos Comitès de Defensa del Referèndum (CDR). Aquests es van formar per defensar els col·legis electorals i que es pogués votar. En molts altres casos, a barris i pobles, ni tan sols es van crear aquests comitès si no que espontàniament la gent es va organitzar per si mateixa a peu de col·legi. El Govern de la Generalitat va aconseguir que els censos, les urnes i les paperetes arribessin a la seva destinació a causa d'una hàbil jugada de l'ANC i del Govern (i de tota la gent que va col·laborar-hi pel seu compte).

A partir de llavors ja no hi havia votants del «Sí» o del «No» sinó votants (a seques) i gent que es quedava a casa. Resultava curiós veure a gent votar amb la bandera d'Espanya al coll sent aplaudida per tota la cua. Després alguna gent que havia votat «No», en veure el que havia passat asseguraria que si tornés a votar ho faria pel «Sí». Això exemplifica com són els Referèndums de volàtils i perquè els últims que se n'han fet arreu del món han fet llufa. Els pobles estan farts dels seus governs i de les seves polítiques antipopulars. Aquesta és l'única fórmula que es concep avui dia per expressar-se legítimament. I a Catalunya ni això: Votar estava prohibit.

El Govern espanyol, que havia enviat 10.000 policies emmagatzemats en creuers (els infames "piolins"), va fer el que se li pressuposava: reprimir. Centenars de col·legis electorals van ser assetjats i assaltats per forces policials militaritzades. Van provocar més de mil persones ferides, una d'elles va perdre un ull, i una altra va tenir un infart que va causar un coma. Amb tot, prop del migdia es va emetre l'ordre d'interrompre els atacs i permetre votar.

Un altre moment històric que emmarca el moment: veure els Mossos d'Esquadra dividits i dubtant si obeir o no les ordres de l'Estat. En molts llocs van fer complir la llei i de fet van tancar més col·legis electorals que la Policia Nacional i la Guàrdia Civil juntes. Però en molts altres llocs van mirar cap a un altre costat i van deixar votar. No només això, sinó que també van manifestar el seu suport a la gent (així ho afirmaven en converses privades). Sigui com sigui tenien ordres contradictòries: tancar col·legis i fer la vista grossa. Desprès segons les circumstàncies (si no hi havia prou gent defensant un col·legi el tancaven, com així van fer en molts casos de matinada) i segons els posicionaments personals dels caps. És a dir que l'Estat no podia exercir el monopoli de la violència al 100%. Hi havia una força policial que no era plenament «lleial».

En aquest cas hi ha diverses versions que expliquen aquesta ordre de dalt d'aturar la violència policial contra els votants. Una d'elles diu que l'ordre va venir d'Europa. De fet la Guàrdia Civil va disparar pilotes de goma davant d'observadors internacionals i algun fins i tot va ser empès i agredit. Una altra versió diu que el Gobierno de España va adonar-se que la repressió bruta era pura munició per als independentistes que sens dubte la utilitzarien políticament. La sensatesa indicava que no tenia sentit reprimir una votació que seria invalidada per la teva pròpia propaganda.

Però hi ha una altra versió que comparteixo. La població estava tan decidida a resistir que entrava dins del probable que corregués la sang. Dit d'una altra forma, que hi hagués morts. Avui dia corroboren aquesta versió les declaracions de membres del Govern de la Generalitat que diuen que tenien informació en aquest sentit. No sabem si això és cert o no. Probablement sí que ho sabien. El que sabem és que els qui vam estar a peu d'urna no ens n'anàvem a anar a casa. Estàvem escoltant la ràdio. Miraven les xarxes socials. Sabíem que hi havia càrregues i persones ferides. Que s'atacava el poble del costat. Que potser nosaltres érem el següent col·legi en ser atacat… I ningú marxava enlloc. Ans al contrari, seguia arribant gent. En cada col·legi centenars de persones, milers en alguns. Els col·legis amb menor cens tancaven per anar-se a fer pinya amb els més grans. En alguns casos els tractors barraven el pas, en altres hi havia barricades tallant carrers. Els aplaudiments als bombers animaven a tothom, i a canvi saludaven amb el puny en alt o amb la sirena. La imatge era poderosa.

La pregunta que em faig és: què hagués ocorregut en cas d'haver-hi morts? D'haver continuat amb la seva actuació salvatge, la policia espanyola els hauria provocat sens dubte, no creieu? (En qualsevol cas hi havia una clara falta de lideratge que hauria desanimat qualsevol resposta més enllà d'una resposta immediata.)

Resposta: d'haver-hi morts hauria esclatat una insurrecció. A partir d'aquí s'entén tot la resta.

2.- L'Estat venjatiu

L'Estat espanyol va prendre mesures immediatament. Feia temps que en prenia, però actuava sense articulació. El Gobierno d'en Rajoy d'una banda, la fiscalia per un altre, la judicatura per l'altre, el clavegueram per darrere… A partir de llavors va haver-hi una unanimitat sorprenent. El Rei es va posicionar amb el Govern. L'oposició socialista i podemita va fer bloc amb el PP. I Ciutadans no cal esmentar-ho…

En aquells moments es rumiava una resposta contundent per part de l'Estat a tots els seus nivells. Se sap que hi havia unitats de l'exèrcit preparades. No amb el fusell a la mà, si no de guàrdia per si se'ls cridava. 10.000 policies no havien pogut contenir un poble determinat, apoderat i organitzat dividit en mil focus petits. No ho oblidem mai.

L'Estat esperava la proclamació de la República amb cautela. No se'n refiaven. Malgrat la força popular, les accions de la Generalitat van decantar la balança amb aquella no-proclamació del dia 10. Uns dies després el Govern i l'Estat van poder respirar alleujats i van passar a l'ofensiva. Es produeix la intervenció de l'Autonomia, s'anima a la sortida d'empreses fora de Catalunya, l'aplicació del famós article 155 i es detenen als líders de l'independentisme popular.

Després, el Govern de la Generalitat s'exilia a Bèlgica. D'aquesta manera s'internacionalitza el conflicte català, ja que la Unió Europea (i l'OTAN, tot cal dir-ho) s'havien posat de part de l'estat espanyol. Bona jugada. Però uns dies més tard uns tornarien obedientment per rebre el seu càstig quedant-se d'altres en rebel·lia.

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

La convocatòria d'eleccions el 21 de Desembre i la seva acceptació per part dels partits sobiranistes indica aquesta victòria de l'Estat. Es tracta d'una tornada a l'autonomisme. El relat és «recuperem les institucions», «recuperem el nostre govern», «recuperem la democràcia»… Clar i català: processisme.

La dreta espanyola mediàtica i paragovernamental (o sigui, aquella dreta sociològicament d'ultradreta que envolta el Partit Popular) entén que l'Estat ha guanyat la partida i exigeix la venjança en forma d'il·legalització de partits independentistes, l'empresonament d'Anna Gabriel, de retallades de llibertats, d'encausar mestres d'escola per suposadament incitar a l'odi contra la policia, de canviar la Constitució… a pitjor. I a més a més està tenint un procés paral·lel d'atac a altres territoris (a Euskadi, a Castella-la Manxa, a Madrid…) a fi de destruir els seus enemics més acèrrims: Podemos i el nacionalisme basc. Ara Rajoy diu que de reforma federal d'Espanya –com volia en Pedro Sánchez– res de res; si de cas, recentralització. Segurament l'atac baixarà de nivell ara que controlen Catalunya un altre cop, però vae victis.

Això sí, com a mínim ara té 2 milions de persones desafectes a Catalunya.

3.- El retorn del processisme

Com s'ha indicat anteriorment els partits PDCAT i ERC van acceptar les eleccions del 21-D i les van presentar com una oportunitat per recuperar el poder que els havia usurpat l'Estat (i que no havien fet res per mantenir o fer valdre). Ara ERC està passant comptes amb el PDCAT. Suposem que s'han empassat massa gripaus dins el govern d'unitat que era Junts pel Sí. Però el President Puigdemont, que a l'estiu va dir que després d'aquesta història ho deixava, torna a la càrrega i lidera la seva coalició juntament amb independents del sobiranisme civil.

Sigui com sigui el resultat, es pot observar com tots dos partits li han estat llençant flors als Comuns. Els veuen com una necessitat per recuperar la democràcia. No és el mateix tenir majoria amb un 50% que un 70-80% dels vots. Però pactar amb els Comuns significa una cosa: la renúncia a la República. Fins i tot un pacte ERC-Comuns-CUP significa una renúncia a la República.

Diguem-ho clar: a les jornades de l'1-O, 3-O o 8-N tothom va ser desbordat. La proclamació de la República el 27-O va ser una decepció col·lectiva perquè el poble no va ser interpel·lat en cap moment. A l'inrevés, des de les institucions i des de les entitats sobiranistes (ANC i Òmnium) es va cridar a la desmobilització. Ningú va defensar el territori. Ningú va prendre la iniciativa ni tan sols d'intentar-ho. És clar que un poble desarmat no té res a fer amb l'exèrcit i la policia. Per tant, a la pràctica s'estava evitant un enfrontament en el qual possiblement el poble hauria sortit malmès…

Ara bé, qui és el Govern per dir-nos quines guerres cal lluitar? No estàvem fartes de cantar al carrer que «No tenim por»? «Por» de què? Celebrant la República la gent bromejava amb què vindrien els tancs. Encara que es veia com a llunyà, entrava dins dels càlculs de totes les ments. Una altra vegada s'estava evitant la possibilitat d'un nou enfrontament, d'un nou desbordament.

Per això no es va proclamar la República el dia 10 d'Octubre. Al contrari, es va suspendre la proclamació en un gir retòric indigerible. No van ni consultar a la CUP i en canvi van parlar amb els Comuns. Les dimissions de consellers i diputats del sector de PDCAT els dies previs a la proclamació del 27-O o les declaracions (falses sembla ser, però significatives) de Forcadell dient que «la DUI no anava de debò», mostren el dilema del Govern. La Guàrdia Civil diu ara que hi havia una bateria de 40 decrets preparada per engegar la llei de transitorietat jurídica. Perquè no es va implementar? Per la violència «desproporcionada» de l'Estat? Que fàcil és desmuntar-ho tot llavors! N'hi havia prou amb fer el cafre per que se n'ensorrés tot.

Volien la independència (assumirem que sí que la volien, que a hores d'ara fins i tot es dubte d'això) però sense que les coses abandonessin la via pacífica i legal. Volien que Catalunya entrés a la Unió Europea sense trencar un plat (seria un precedent inassumible per la UE donant peu a un seguit de conflictes territorials). Com un joc. I que Espanya ho acceptés. Que ens defensés no se sap qui, però que no fos el poble qui hagués de treure-li les castanyes del foc al Govern (és a dir, desbordament). Per tant no es va fer res. El territori va seguir sota control de l'Estat. Ni tan sols es va retirar la bandera espanyola dels edificis oficials! Ni tampoc es va publicar la declaració en el DOGC.

Aquí apareix un relat que juga en contra de la independència. Relat molt arrelat en l'independentisme popular. És el que un company anomena l'«independentisme màgic».

4.- L'independentisme popular

Així que d'un dia per l'altre d'estar fent front a l'estat espanyol i la seva brutalitat habitual… ens vam veure defensant «el nostre Govern» i «les nostres institucions». Se li va donar la volta al discurs com a un mitjó. A més es va difondre espectacularment per les xarxes socials i la missatgeria de mòbil que «els catalans som gent de pau», i que rebutgem la violència sempre segons sembla. Si no potser no som catalans.

Es va començar a corejar cada acció del Govern de la Generalitat amb Puigdemont al capdavant com una «jugada mestra». Ara a més som un poble super-hàbil dirigit per un geni de l'estratègia que li faria ombra a Putin si ho volgués. Tot el que feia el Govern era per aconseguir suport internacional. El reconeixement estava (està) molt a tocar dels dits.

Quan els Jordis van ser detinguts, de sobte, Catalunya tenia presos polítics. Inacceptable. Com és això possible? Al carrer! Però aquí ja teníem a la Marina i la Lola sense que ningú s'enrecordés d'elles, o els centenars de casos repressius on la mateixa Generalitat és acusació particular. En fi.

Més tard els consellers es van lliurar de manera obedient, pacíficament i democràtica, i la justícia espanyola els va enviar a la presó. Tothom es va portar les mans al cap. Inaudit. Anaven de bona voluntat i l'Estat els engarjola. Això no passa en una democràcia.

Ah, no? Segur? Si una regió de França hagués proclamat la independència de forma unilateral li haurien enviat a l'exèrcit. I Gran Bretanya…? Se'ns presenta l'exemple d'Escòcia on el govern Britànic sabia que anava a sortir el «No», i per poc s'equivoca. Però se'ns oblida l'exemple d'Irlanda del Nord, encara ocupada per l'exèrcit de la seva Majestat.

Un altre símptoma. El feixisme el tenim al carrer. La resposta: «fem-los el buit, es quedaran sols», «el dia que surtin ens fiquem a casa perquè no els vegi ningú». No es plantegen entrar en conflicte. I quan la cosa és més tèrbola, com la infame «Operació Catalunya» de les clavegueres del Ministeri de l'Interior, la resposta torna a ser «marxem com més aviat millor d'aquest país». «No tenim res a fer aquí». Sabem que ignorar un problema no significa arreglar-ho, però en l'imaginari màgic se solen obviar alguns problemes… com ara que Espanya lluita per la seva supervivència i que farà tot el possible per sobreviure. O que mitja Europa té conflictes amb els pobles sense estat i que no està disposada a deixar caure Espanya perquè darrere anirà un altre estat.

Resumint, l'independentisme popular es basa en un discurs que apel·la als sentiments, que exalta els valors positius presents en la societat, però nega la resistència activa. Les coses es resoldran per si soles. No només això, sinó que tampoc apel·la als altres pobles d'Espanya. Totes les mirades són cap al parlament de Finlàndia, a Bèlgica, etc. esperant un miracle: Que ens reconeguin com a República quan no som capaces d'imposar-la. Valdria més tenir a Rússia d'aliada.

És necessari desactivar aquest independentisme màgic, irracional, per poder avançar. És clar que té les seves coses bones. Té una capacitat de mobilització espectacular. Té una organització envejable. Una coreografia digna d'uns Jocs Olímpics. Una capacitat perquè arribin els seus missatges i consignes fins a l'últim racó de Catalunya. Tenen al poble pendent de cada whatsapp. Surten iniciatives precioses de tot arreu. La gent vol contribuir a la seva manera. I no obstant això, se la tracta com a menor d'edat. No se la diuen les coses tal com són i se li nega la seva maduresa política.

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

És un reflex de l'estatus de les societats occidentals. Anys de despolitització i de negació de la lluita de classes han creat societats còmodes d'ideologia de classe mitjana més pendents dels miracles que de la seva pròpia acció positiva. El món seria preciós si funcionés una manifestació a Brussel·les. Són miracles allunyats de la materialització de la política, de les coses tangibles. Gabriel García Márquez estaria content.

5.- L'independentisme revolucionari

En aquest repàs no podem passar per alt el paper de l'Esquerra Independentista i de la CUP. El seu gran valor ha estat arrossegar cap al Referèndum al Govern de la Generalitat i acabar (momentàniament) amb el processisme. El veto a Artur Mas s'ha demostrat un encert total, ja que Puigdemont sí que ha estat per fer la feina. Amb tot, la Generalitat que prometia crear «estructures d'estat» no les ha fet (o les ha fet però no les ha engegat) enganyant tant al seu electorat com a la CUP, que no va ser capaç de veure-ho, de fiscalitzar-ho. S'ha fet un Referèndum gràcies a la pressió que va fer la CUP a força de gairebé autodestruir-se acceptant els pressupostos neoliberals d'aquest any. És a dir, que com a grup parlamentari CUP-Crida Constituent han portat endavant el seu programa i han propiciat aquesta situació excepcional. És dubtós que sense aquesta pressió Oriol Junqueras i companyia haguessin aconseguit res semblant.

Un altre punt molt positiu ha estat impulsar el moviment de base que són els CDRs. En alguns llocs van ser les assemblees de la CUP i de l'Esquerra Independentista que pretenien ampliar la seva base. Més tard el testimoni va ser recollit a nivell popular i els CDR van ser desbordats totalment. Ara són de tots i de ningú. A cada poble o barri predomina una o una altra tendència i és difícil arribar a algun acord comú amb cara i ulls donada la disparitat de criteris i expectatives. A alguns pobles els participants són membres dels partits i les entitats sobiranistes, a d'altres provenen dels moviments socials, a molts una barreja dels dos móns que no s'havien trobat en una dècada.

El que s'ha trobat a faltar són consignes clares. En tot moment la CUP va estar capficada en les qüestions de palau i mai es va comportar com un partit revolucionari. Des d'agost, quan ja es coneixia la convocatòria, van anar passant les setmanes i no hi havia res convocat. Es partia d'un complex d'inferioritat pel que fa al bloc ANC-Òmnium Cultural que impedia qualsevol progrés. Segurament tampoc no creien que hi hauria un Referèndum l'1-O. O potser s'esperaven un altre 9-N?

Però més endavant tampoc hi ha hagut un programa i ningú ho ha posat sobre la taula. Aquest rol era per la CUP i ho van deixar en mans de les microorganitzacions de l'esquerra anticapitalista (comunistes, llibertàries, autònomes, anarcosindicalistes) que no aconseguim estar a l'altura. Ni l'independentisme partidista, ni l'independentisme popular, ni l'independentisme revolucionari han convocat Juntes Republicanes per disputar el control del territori. Ni el Govern a l'exili ha fet cap manifest en el sentit d'establir i exercir un doble poder. L'Estat del 155 queda com a únic sobirà de Catalunya.

Passaven les setmanes i els CDR seguien sense programa. Tots miraven al 21-D com si fos la data del judici final. Per tant quedaven novament supeditats a la convocatòria d'uns altres. La dreta espanyola reconeix els seus enemics i ara passa a l'ofensiva contra la CUP i els CDR. Viurem moments difícils. Els llops han olorat la sang i no hi ha resposta.

6.- El potencial dels CDR i les vagues

El sindicalisme alternatiu té pànic de convocar una vaga i que no hi vagi ningú. Li passa a tots els sindicats. Però als sindicats petits amb raó de més. Un sol error i quedes desacreditat. Per això la convocatòria del 3-O va ser problemàtica. A priori no es veia clara.

Això va canviar quan va arribar l'1-O. Llavors la va convocar TV3, la va convocar el Govern de la Generalitat, la va convocar el Barça. Però cridaven a una «aturada de país» intentant capitalitzar la protesta social. Era obvi que calia donar una resposta contundent a la repressió de l'1-O. La vaga ja estava convocada i la van aprofitar. L'ANC i companyia van intentar blanquejar a unes CCOO i UGT que havien quedat fora de joc per la seva ineficàcia política.

La vaga també va desbordar les expectatives del sobiranisme. La gent tenia ganes d'una protesta «de debò» i va haver-hi una allau de piquets. A la tarda una nova manifestació-monstre. Tot el que va tenir lloc aquell dia va desbordar tant als convocants d'una «aturada cívica» –ja que va ser una vaga general– i també va desbordar als convocants de la vaga –ja que també va ser una aturada en clau de país. Sense els dos conceptes no s'entén la situació.

De la composició social dels sindicats s'entén que una part d'ells no estigués a favor d'una vaga. S'entenia com que seria aprofitada pel moviment independentista i que seria ballar al ritme que marca el Govern de la Generalitat. En alguns llocs els sindicalistes no volien saber res de la vaga per estar aquest moviment liderat per la classe mitjana, que hi conté empresaris.

Però calificar l'independentisme com a un moviment de burgesos és una acusació que et fa arquejar una cella. Tres milions de persones són burgeses? És una mala interpretació del concepte de «classes populars». Es tracta d'una barreja entre classe mitjana, classe obrera, camp, funcionariat, autònoms, professionals liberals i alguns empresaris. Molt pocs dels últims realment recolzen la independència, ja que el gran capital català és pro-Espanya i el capitalisme mitjà gairebé que també.

Tot i aquests motius els sindicats s'ho pensaran dues vegades abans de tornar a convocar una altra doncs els tensiona massa internament. També podem veure quant nociu que és per la causa independentista dependre per al seu avenç del Govern de la Generalitat o d'entitats sobiranistes que són percebudes «pels de a baix» com a burgeses. Si el sobiranisme vol créixer haurà de fer-ho cap a l'esquerra, i això implica per necessitat comptar amb els sectors més colpejats pel capitalisme.

Quant a la vaga del 8 de Novembre, veiem com hauria d'haver estat la reacció a la proclamació de la República. Exactament aquesta. I durant diversos dies. Cal destacar que les vagues no van ser atacades per la policia. D'haver-ho fet és segur que s'hauria produït un problema d'ordre públic de primera magnitud. Com aquelles vagues de principis del segle XX que eren batalles de classes. També resulta destacable la intervenció dels pagesos. El món rural ha pres partit en aquest conflicte de forma activa malgrat el boicot d'alguna de les seves organitzacions.

Les qui hem viscut algunes vagues generals podem alegrarnos per la revitalització d'aquest instrument de lluita i la seva adopció per la política. Les vagues són política. Punt. Benvinguda sigui l'obvietat. Per això les vagues polítiques estan prohibides. I per això les vagues «d'abans» esdevenien revolucionàries. Bloquejaven l'economia i el flux de mercaderies. I pretenien tombar el govern, duraven fins que queien o bé fins que els concedien suficients guanys.

El 8-N va ser la vaga dels piquets. I es va fer sense sindicats. L'instrument van ser els CDR, igual que en la majoria de pobles petits el 3-O. Els CDR són la sensació del moment entre l'esquerra «de carrer» o «d'intenció revolucionària» (em nego a dir extrema esquerra i molt menys esquerra radical). Hi ha alguns articles que els arriben a comparar amb els soviets russos, ara que estem de centenari.

No obstant això hi ha una gran diferència. Els soviets van tenir una vocació de poder. Volien controlar el territori. Prenien el poder a micro-escala anul·lant el poder estatal. Després va venir Lenin, que va saber llegir el moment, i va dir que els soviets havien de prendre totes les atribucions de l'estat, fins que un cop forts i armats el fessin inútil. Això era la jugada del doble poder.

En canvi els CDR no serveixen per exercir el poder (avui). Serveixen per mobilitzar-se i per mobilitzar. Ara estan en plena tasca d'educació popular, molt necessària, de bolcar el capital cultural de l'activisme dels moviments socials en el nou per-

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

fil militant recentment mobilitzada. Un altre ensenyament de Lenin fou que no es pot pretendre estar permanentment com a embrió de poder alternatiu perquè et podreixes. O sigui, que o els CDR es converteixen en un moviment popular en si mateix, o es buidaran per si sols perquè la majoria de la gent els deixarà de veure necessaris. Els CDR necessiten un programa propi. I és responsabilitat de les organitzacions (que s'autoreconeguin com a) revolucionàries proporcionar-lo.

Una oportunitat per a això podia venir el dia 2 de Desembre amb una trobada en clau de Procés Constituent des de l'esquerra. Ja veurem. També és necessari que els CDR acceptin el que vagi sortint d'aquests llocs i no sempre serà tan fàcil.

Finalment tampoc cal capficar-se amb què el programa assumible pels CDR serà socialista o no serà. Malauradament, no és el socialisme el que anhela la nostra societat sinó una democràcia amb justícia social. Això és molt menys del que esperen molts activistes… però és el que hi ha. Els CDR actuals mai acceptarien un programa que percebessin com d'ultraesquerra (socialista avançat). Em sorprendria moltíssim que ho fessin. Pas a pas. Sabem que l'única sortida del laberint català és el socialisme en llibertat. Però encara una majoria social és partidària del liberalisme, seguida de la partidària de la socialdemocràcia. Les portes tancades per l'Estat i la UE canviaran les correlacions.

7.- L'equidistància desmobilitzadora

De tot aquest Procés d'aquests mesos, l'espai polític dels Comuns queda com el menys clar. D'esquerres però en el bàndol de l'Estat. Han tingut la clau de la victòria a la mà i no l'han utilitzat: l'Ajuntament de Barcelona. A grans trets s'han posat del costat del Gobierno per inacció. Estan en una postura incòmoda perquè tots dos bàndols els veuen com de l'enemic. No obstant això, què era el que deien de desobeir?

Un partit que va arribar al govern municipal apel·lant a la desobediència, al poder de la gent, al moment que li passa per la porta una rebel·lió popular, se la tanca. Això és ser un «partit d'ordre». Perquè l'ordre és que no passi res i que tot segueixi igual per als grans negocis. No poden plantar cara als desnonaments i han de convocar a l'activisme per Twitter. No poden revertir la invasió de Barcelona per veritables hordes de creueristes armats amb càmeres de fotos a la caça del nadiu barceloní en perill d'extinció. No poden paralitzar la venda d'edificis als fons voltor, que es converteixen en els nous latifundistes del nostre temps. No poden netejar la Guàrdia Urbana d'ultradretanes i d'antisocials, que s'han convertit en un poder fàctic intocable (curiosament igual que a Madrid).

La nova política apareix com a incapaç de generar grans canvis en les relacions socials urbanes. I ara es revesteix de respectabilitat a causa de l'equidistància, que els fa presentar-se com si tinguessin «seny». Però no és «seny», és oportunisme. Esperen que el poder els caigui a les mans. Ara ERC els va darrere, i el PSC…

Per aquest motiu el gest d'Albano Dante o Àngels Martínez és per treure's el barret per la dignitat que implica. Enmig del conflicte es van jugar el seu futur polític. Van demostrar que els diputats no tenen per què ser robots sense ànima que voten el que diguin els seus partits, com sempre. I es van intentar rebel·lar fútilment contra la maquinària. Van perdre.

Aquí la CUP no ha estat hàbil i no sé ben bé el motiu (diuen que per falta de temps – de reflexos diria jo), va renunciar a establir un pacte amb aquest sector i amb el Procés Constituent d'una Teresa Forcades, que de fet ha estat desapareguda en els últims temps. Aquest error polític evitarà que puguin atreure nous votants cap a les seves files procedents dels Comuns.

Un altre aspecte d'aquesta esquerra ha estat el PSC. En aquest cas l'adjectiu «esquerra» li queda massa gran. Ara com ara juga el paper de nova dreta mentre la seva militància més d'esquerres abandona el partit, potser amb rumb als Comuns o per crear alguna cosa nova. Un altre tant ocorre amb CCOO i UGT. Es posicionen amb l'estat espanyol, tret que com tenen molta afiliació són una presa anhelada per l'independentisme.

Però què dir de la manca de projecte territorial de l'esquerra espanyola? A aquestes alçades de la pel·lícula ens trobem amb que l'esquerra no aposta per la República. Ni tan sols per la República espanyola. Han tingut la República federal a l'abast de la mà. D'haver-ho proposat en la primera setmana del mes d'Octubre la Monarquia hauria caigut. Sap l'esquerra espanyola les implicacions d'això? Probablement sí i per això no vol despertar al poble, als pobles. Millor que segueixin consumint propaganda, no? Han creat un nou Pacte de la Moncloa i sembla que ho pagaran ben car a les eleccions.

La desgràcia del nostre temps és que l'esquerra que ho ha vist clar (organitzacions d'alliberament nacional, organitzacions llibertàries i comunistes) és tan residual que no és tinguda en consideració a nivell polític.

8.- El Despertar de la Força. L'Espanya ultra

La moguda catalana ha aconseguit despertar el monstre adormit que feia temps que evitàvem: la ultradreta patriòtica (espanyola). És la que a mig Europa ja és al parlament, però aquí no. Bé, tenim al Partit Popular, però com està molt preocupat emportant-se calés als paradisos fiscals potser no semblen tant fatxes.

Però en aquests mesos hem pogut constatar que la judicatura està presa per les idees de la dreta extrema. La Constitució s'esgrimeix per reprimir al poble, no per garantir drets. La Fiscalia actua d'ofici com una arma del Govern. Els tribunals també. La policia caçant una llista cada cop més àmplia de subversius. L'exèrcit a la rereguarda. És com una gran mà, sent cada element un dit, que es tanca sobre les llibertats civils.

Animats per la situació els grups i partits d'extrema dreta han sortit de l'armari. Convoquen manifestacions, fan piquets, ataquen llibreries, escoles i mitjans de comunicació, colonitzen la policia… Sí, la policia. Un altre dels aspectes d'aquesta temporada ha estat assabentar-nos que la Guàrdia Urbana de mig Catalunya té simpatitzants de la ultradreta. Potser no són militants, però se sap que alguns ho van ser als anys 80. Era una forma de treure'ls del carrer. Avui dia els famosos "piolins" han hagut d'estar avorridíssims en els vaixells. No tinc cap mena de dubte que hauran fet un llarg curs de formació en els valors patris i que ara hi haurà bastants partidaris de la «línia dura». Per a això van venir a Catalunya al crit de «a por ellos».

I si el Partit Popular, la judicatura o les forces policials comencen a tenir biaixos de dreta extrema o directament d'extrema dreta no hem de culpar a Catalunya. Haurien sorgit igual de produir-se una onada de vagues. O de guanyar les eleccions Podemos (ja veiem l'atac continu contra l'Ajuntament de Madrid). És la vella Espanya que es nega a morir.

Per molts casos de corrupció que tingui el Partit Popular podem estar segurs que seguiran rebent aquests 7, 8 o 10 milions de vots. No els voten perquè la gent accepti que la robin. Es vota una idea d'Espanya. El robatori és conjuntural. Un mal menor. Era la idea que tenien molts paisans d'allò que era l'èxit. L'èxit és fer-te ric com sigui. Això era l'educació «no adoctrinadora». Mentrestant es persegueix professors cata-

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

lans per «delicte d'odi» per dir el que pensen, es tanquen tuitaires o es prohibeix dir que hi han presos polítics. Orwellià com a mínim. #HolaDictadura

Si a Madrid, València o Saragossa el feixisme o l'extrema dreta al carrer és més o menys conegut, a Barcelona encara és una cosa nova. La resposta unionista a la independència ha estat tornar al carrer i ho ha fet barrejada amb la ultradreta. Un altre dels arguments unionistes cau en aquesta falsedat: que l'espanyolisme és de classe obrera. Potser ho és l'«equidistantisme», però l'unionisme més militant convoca les seves manifestacions des de Sarrià. Per alguna cosa serà. Després hi ha uns 500 manifestants que estan de «tour» per tots els pobles de Catalunya fent manis unionistes.

Un aspecte col·lateral: la resposta antifeixista no és massiva com seria d'esperar, donat el boicot a mobilitzar-se i enfrontar-los des de l'independentisme popular i majoritari, que fins i tot veu malament que s'insulti als fatxes. Aquest pacifisme i bonisme que ens impedeix ser eficaços i resolutius, es justifica per la por al fet que l'estat espanyol utilitzi qualsevol imatge de violència a Catalunya per dir que aquí regna el caos. Pot tenir el seu punt de raó, però el feixisme o es combat o es normalitza. I un feixisme normalitzat al carrer és un perill inacceptable.

És evident que el feixisme és una eina més. L'atac a Blanquerna no és pas una excepció. No és casual que es deslliurin d'anar a presó nazis enganxats amb armes de guerra o amb evidents negocis de drogues mentre engarjolen rapers, periodistes, vaguistes, anarquistes o els nois d'Altsasu. A Ucraïna gent d'aquest perfil neonazi tèrbol va ser l'organitzadora de les milícies progovernamentals, algunes de caire neonazi. Per cert, una d'aquelles milícies, l'infame batalló Azov, s'ha ofert per intervenir a Catalunya contra el separatisme. S'imaginen una milícia conformada per ultres de futbol neonazis, ultranacionalistes o feixistes? Sí, el batalló Azov. Això clarifica com entenen el conflicte català els feixistes europeus a nivell geoestratègic. El veuen com una lluita progressista que han de combatre.

L'independentisme ha de deixar d'intentar tenir raó. Mai convencerem a la dreta i els seus partidaris. L'esquerra i l'independentisme han de preparar-se per derrotar-los per tots els mitjans. Una República podria ser una eina. Una independència també. Però Espanya necessita una ruptura ja.

9.- La proposta

No hi ha dubte que el 21-D acaba alguna cosa. No és la fi de la partida però el que vingui a partir del 22-D ja serà diferent. Ja estarem a una altra cosa. Segons totes les evidències Espanya és un país enmig d'una greu crisi, atès que l'Estat s'ha fos ja la guardiola de les pensions, o que el BCE ha decidit no comprar-nos més deute. Per pagar les pensions estan parlant de vendre tots els hospitals! Arribarà un altre cicle de mobilitzacions socials? Fins a on seran capaços d'arribar?

Ens deien els representants de la «nova política» que les mobilitzacions al carrer demostraven tenir un «sostre de vidre» que impedien realitzar canvis profunds a partir de la pressió. Ja hem vist que estar en les institucions tampoc en garanteix res, perquè també té el seu sostre de vidre, atès que l'«estat profund» i les «circumstàncies» t'impediran realitzar els teus projectes. Això si no et vens a l'enemic.

En aquests moments tot canvi profund passa per tornar al carrer. Però no podem fer-ho de la mateixa forma que després del 15M perquè ja hem vist els seus límits. L'atomització de les manifestacions, per molt massives que fossin en alguns casos, va impedir fer quallar un projecte col·lectiu de masses, una alternativa de país. Les Marxes de la Dignitat ho van intentar bastant bé i van formar un programa de punts prou seriós. Però no va tenir continuïtat. Necessitàvem anys sota el mateix format intentant assolir una extensió territorial màxima. Entre les pugnes de lideratge entre organitzacions de l'esquerra i que Podem va voler canalitzar aquestes peticions cap a la legalitat… es va acabar tot.

El que estem defensant és tenir un moviment popular de masses, ampli i plural amb un programa propi i una agenda de mobilitzacions pròpia. Tan fàcil de dir i tan difícil de fer.

El moviment ha de comptar amb grans sindicats, capaços de convocar vagues generals i que els treballadors les segueixin.

Una altra de les tasques immediates és la de consolidar una sèrie de mitjans de comunicació d'esquerra afins als moviments que propaguin un altre tipus de relat diferent de l'hegemònic. És vital que siguin massius i plurals, on hi càpiguen diferents visions de la realitat en clau transformadora. Els nostres moviments no poden dependre d'aparèixer en TV3 o LaSexta. Apareixeran quan siguin significatius, però mentrestant han d'oferir un relat diferenciat i sistemàtic en uns mitjans concrets (incloent-hi la televisió) i massius.

En aquest mateix sentit, una altra cosa que podem aprendre d'aquest procés és que treure 1 milió de persones al carrer no serveix de res si no tens un relat convincent per la gent que s'ha quedat a casa. El Govern és capaç de donar-li la volta a la situació fent algunes declaracions a la televisió a les notícies del vespre. Treus 1 milió i la guàrdia urbana diu que són 200.000, els contraris en treuen 170.000 i diuen que han tret 1,5 milions. Què importa la veritat? Tenen els mitjans, poden inventar-se-la. Coses de la postveritat.

Si els CDR decideixen tenir un programa i convertir-se en un moviment autònom, han d'aspirar a respondre aquestes qüestions. Una de les claus és la convergència entre aquests comitès de base de caràcter independentista i republicà amb les idiosincràsies dels barris obrers i els sindicats de classe. Si el moviment independentista aspira a guanyar, haurà de ferho per la seva esquerra.

Aquí entrem en la qüestió de les legitimitats, del doble poder, el control territorial… però això (de moment) és una altra història.

Com veiem són tasques titàniques… Hi ha algú disposat?

** Miguel G. Gómez és militant d'Embat, Organització Llibertària de Catalunya*

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

Catalunya com a laboratori polític

Santiago López Petit

Finalment, el règim del 78 tampoc no ha mort aquesta vegada. Les lluites obreres autònomes dels anys setanta van ser derrotades amb morts i mitjançant els Pactes de La Moncloa, signats pels mateixos sindicats de classe. El moviment del 15-M, que va elaborar una crítica radical de la representació política, se'l va fer callar emprant com a armes efectives el ridícul i l'aïllament. La rebel·lió catalanista que, per uns moments, ha semblat esgarrapar els fonaments del règim, també ha estat derrotada. En realitat, aquest tercer intent no ha tingut ressò a Espanya, on ha predominat la perplexitat quan no ho ha fet una total incomprensió. La crida a l'ordre mitjançant l'aplicació de l'article 155 ha bloquejat tot intent de canvi. El president Rajoy ho ha afirmat amb la seva habitual capacitat argumentativa: "L'Estat es defensa dels atacs dels qui el volen destruir". I hi ha afegit la petita puntualització que l'article 155, encara que un dia deixi d'aplicar-se, mai no deixarà de funcionar. És el que s'anomena "fer complir la Llei". L'avís és inequívoc. La repressió i la humiliació contra la Catalunya que ha pretès rebel·lar-se seran grans.

Poques vegades ha estat tan evident que la defensa de la Llei (amb majúscula) suposava una declaració de guerra. Això és una cosa que els juristes tertulians tan presents actualment en els mitjans de comunicació difícilment poden arribar a entendre. La llei és una correlació de forces. Ha guanyat Foucault per golejada davant els Habermas i companyia. Un amic jurista em va dir un dia: "Doncs, si així són les coses, ja podem plegar". El poder és, sempre i en última instància, poder matar; l'Estat de dret serveix per encobrir-lo. Usualment, i per afirmar el mateix encara que de manera més sofisticada, es parla que l'Estat posseeix el "monopoli de la violència física legítima". Amb aquesta veritat de l'Estat de dret, hi van topar els membres del Govern català. Quan un d'ells afirma que la Generalitat no estava preparada per desenvolupar la República "plantant cara a un Estat autoritari sense límits per aplicar la violència". O quan el portaveu dels republicans ens diu: "Davant les proves clares que aquesta violència podria arribar a produir-se, vam decidir no traspassar aquesta línia vermella" i acaba amb una confessió entendridora: "Mai vam voler posar en risc els ciutadans de Catalunya". La resposta és d'acord. Moltes gràcies. A ningú no li agrada morir. Però aquí hi ha gat amagat. Dit amb altres paraules: els membres del Govern són uns ingenus o són uns ineptes?

Spinoza té en la seva 'Ètica' una frase que s'ha fet molt coneguda: "No sabem el que pot un cos". Substituir "cos" per "Estat" és útil per explicar els fets. El Govern no sabia què pot fer realment un Estat. Però el Govern volia construir un Estat propi, oi? Ningú no pot negar-los experiència. Fins i tot una persona va perdre un ull a causa d'una bala de goma. Diguem-ho clarament: el que no creien és que la repressió de l'Estat espanyol pogués arribar a la que anomenen la "bona gent". Als radicals sí… però a persones pacífiques i cíviques! És el que el conseller de Sanitat reconeix quan assegura que "el full de ruta de Junts pel Sí no va tenir en compte la violència de l'Estat".

Efectivament, el Govern va acabar sent un Govern postmodern. Presoner del seu propi aparell de comunicació, creava la realitat, i la mateixa realitat retroalimentava un aparell que veia així confirmada la seva aposta.

La participació massiva en tantes efemèrides no permetia cap dubte i el camí cap a la independència semblava obert. Fins que la crueltat i el sadisme de la maquinària juridico-repressiva de l'Estat espanyol van ofegar en llàgrimes l'anhel de llibertat d'alguns i van fer néixer una ràbia immensa en molts. Bany de realitat? Depèn de per a qui. Per al Govern, certament. Dins de la seva bombolla autocomplaent no podia comprendre l'assalt que es posava en marxa i el desconcert va començar a aclaparar-los. Van ser incapaços de reaccionar davant dos fets fonamentals: la fugida d'empreses, que és una de les expressions actuals de la lluita de classes, i la presencialització d'una altra Catalunya que també expressa la lluita de classes encara que sovint d'una manera perversa. Va ser, però, l'estranya proclamació de la DUI (declaració unilateral d'independència) l'esdeveniment que va acabar convertint el Govern en un autèntic Govern postmodern obligat a emprar un llenguatge teològic per poder salvar-se. Per aquesta raó, la DUI va tenir un caràcter inefable: realitat o ficció?

Deixem de banda les peripècies concretes (secretisme, ajornaments, desaparició del Govern, etc.). A partir del moment en què apareix la repressió brutal de l'Estat espanyol, l'únic objectiu dels partits independentistes es redueix a pensar l'acció política exclusivament en funció dels seus efectes penals. Segurament és correcte actuar així. No volem màrtirs i cal evitar la presó sempre que es pugui. Malgrat tot, sorgeix una ombra de dubte. Quan una convicció, és a dir, una veritat política, no es defensa fins a les últimes conseqüències per les raons que siguin, aquesta veritat es veu d'alguna manera afectada en ella mateixa? En poso un exemple. Quan Galileu abjura davant els seus jutges i admet que la Terra no gira al voltant del Sol, la veritat científica no es veu en absolut afectada per la seva decisió. En canvi, si la presidenta del Parlament no va a la manifestació per la llibertat dels seus companys —perquè així li ho aconsella el seu advocat— tot i no existir cap condició judicial explícita, la seva retracció té el mateix valor que en el cas anterior? Es podrien portar a col·lació altres exemples d'aquesta estratègia "preventiva" que va des d'acceptar pagar multes elevadíssimes fins a refugiar-se en frases ambigües. El problema és fins a quin punt una estratègia d'aquest tipus no contamina finalment el mateix discurs, i el debilita en estendre una sensació de confusió. El Govern espanyol i els seus adlàters han aprofitat de seguida l'ocasió per parlar de covardia i d'engany. El Govern català ens hauria enganyat a tots els catalans i les catalanes.

No cal perdre gaire temps a denunciar el cinisme fastigós de qui ataca i després retreu a l'atacat la falta de valentia. Anem a l'essencial. No. No vam ser enganyats. El Govern, en canvi, sí que es va autoenganyar. Va creure en la política. Es va obstinar a jugar a veure qui era el més demòcrata quan la democràcia no existeix. Existeix allò democràtic. Allò democràtic és la forma com avui el poder exerceix el seu domini. Té dues cares: Estat-guerra i feixisme postmodern, heteronomia i autonomia, control i autocontrol. El diàleg i la tolerància remeten a una pretesa dimensió horitzontal. L'existència d'un enemic interior / exterior a eliminar remet a una dimensió vertical. "Allò democràtic" buida l'espai públic de conflictivitat, el neutralitza políticament i militar. Allò democràtic és aquesta Europa, autèntic club d'estats assassins, que externalitza les fronteres per no veure l'horror. No hi va haver fracàs de la política com als benpensants els agrada dir ara. La política democràtica consisteix a callar i fer callar les dissonàncies que podrien amenaçar l'ordre. El Govern català, incapaç d'entendre el funcionament real d'allò democràtic, es va veure abocat a un camí ple d'incoherències. Per això cal agrair l'honestedat de Clara Ponsatí quan des de l'exili es va atrevir a dir: "No estàvem preparats per donar continuïtat política al que va fer el poble de Catalunya l'1-O". Va ser molt atacada, però va afirmar la veritat indefugible: el Govern no va saber estar a l'altura del coratge i de la dignitat de la gent que va posar els seus cossos per defensar un espai de llibertat. Per descomptat, sense sacralitzar les urnes, és evident que el que va passar aquell dia marca un abans i un després. Però què va succeir exactament?

Per uns moments, la política amb el seu joc de majories, amb les seves correlacions de força, etc., va quedar relegada, i el que va tenir lloc va ser un autèntic desafiament col·lectiu. Un desafiament que es va perllongar en la impressionant ma-

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

nifestació del 3 octubre per rebutjar la repressió. És difícil d'analitzar la força política immensa, i alhora, amagada que hi havia en aquesta manifestació. Allà va començar a formar-se un subjecte col·lectiu que desbordava el paralitzant "un sol poble". Com podem anomenar aquest subjecte polític? Eren unes singularitats que, havent deixat la por a casa, no estaven disposades a claudicar fàcilment. Un poble esclatat en milers de caps capaç d'expulsar els feixistes infiltrats amb exquisida violència. La sospita que pren més força és si la por del Govern no era tant pel que fa a l'acció de l'Estat com respecte al que aquesta gent un dia pogués arribar a fer. Gent que era una amalgama entre la irreductible consistència del catalanisme popular i el malestar social existent. Per això resulten embafadores tantes crides al civisme, a la bona gent, i als somriures en uns moments de repressió desbocada. Em sap greu. Quan sento la paraula "civisme", penso automàticament en les normatives cíviques que serveixen per netejar l'espai públic de residus socials de tot tipus.

Sorprèn, després de tot el que ha passat, la facilitat amb què els partits polítics independentistes han acceptat una convocatòria d'eleccions directament imposada. Sorprèn aquesta ràpida adaptació a un nou escenari malgrat existir presos polítics. El plantejament és força il·lusori: les eleccions són il·legítimes, però amb la nostra elevada participació aconseguirem legitimar-les (i, per tant, legitimar-nos davant del món). El discurs independentista o bé es fa necessàriament autocontradictori o bé ha d'acceptar explícitament una renúncia a la independència. "Serem independents si som perseverants i aconseguim una majoria. Quan? No ho sabem. Abans d'independentistes som demòcrates. I, abans de demòcrates, som bona gent", assegura un important polític republicà.

I si provéssim de ser, per una vegada, "dolents" i, en comptes d'aspirar a ser un país normal amb el seu petit Estat, volguéssim ser una anomalia que no encaixa? Alliberar Catalunya d'aquest horitzó independentista que sempre acaba ofegant-la —ja que tot horitzó sempre encadena— potser podria obrir una via inèdita. En una anomalia cap a tot el que el catalanisme hegemònic ocultava. Des de la força del dolor de la Catalunya interior pobra, fins als silencis de les perifèries. Ens volien presentables davant d'una Europa que, no obstant això, mira cap a un altre costat. Per què entestar-se a ser presentables? Els partits polítics de qualsevol color corren apressats cap a les subvencions. Però, davant d'aquestes eleccions imposades, hi havia la possibilitat de sabotejar amb una abstenció massiva i organitzada. Començar a desocupar l'Estat espanyol, i estendre la ingovernabilitat de l'autoorganització. També a Espanya? Catalunya com aquesta anomalia irreductible que s'escapa, mentre en la seva fugida assaja altres formes de vida.

El laboratori polític "Catalunya" momentàniament es tanca. Això és clar. Quan allò democràtic és el marc d'allò pensable i del que és permès viure: que difícil és canviar alguna cosa! Des d'una lògica d'Estat (i de desig d'Estat) mai no es podrà canviar la societat. Però el que s'ha viscut, l'atreviment de transgredir junts, la força col·lectiva d'un país que ningú no pot representar i l'alegria de resistir… no s'obliden mai. La dignitat i la coherència no es negocien.

** Santiago López Petit és químic i antic professor de filosofia de la UB. Article publicat a Crític, periodisme d'investigació*

Continuisme o ruptura

Sobre les eleccions del 21-D

Embat

Posicionament d'Embat, Organització Llibertària de Catalunya, davant el resultat de les eleccions al Parlament de Catalunya del 21 de desembre.

1.- Malgrat les veus que intentaven donar per mort l'anomenat Procés Sobiranista, la seva força numèrica, el seu nivell acumulatiu i el seu pes en la societat, així com la seva capacitat de confrontació, no han deixat d'augmentar. La mobilització de les multituds sostinguda i en augment durant unes setmanes va aconseguir imposar la realització d'un referendum il·legal l'1 d'Octubre (inèdit en les societats occidentals), una vaga general massiva el 3 d'Octubre i un assaig de control territorial amb la vaga dels talls de les rutes de transport del dia 8 de Novembre. No hi ha una altra societat europea que tingui en l'actualitat comitès de base i grups de ciutadans autoorganitzats a favor de la República i en contra del govern del seu Estat a tots els barris de les ciutats fins a l'últim racó de Catalunya. La pressió popular va imposar la proclamació unilateral de la República.

2.- Enfront d'això l'Estat va respondre amb l'aplicació de l'article 155: la repressió pura i simple, amb presos polítics i amb la convocatòria de les eleccions del 21D. L'Estat les entenia de forma plebiscitària i cridava a la mobilització dels seus partidaris alhora que intentava desorganitzar les forces independentistes mitjançant la repressió, la judicialització de la política, la intervenció de les institucions i missatges de desànim a través dels mitjans de comunicació. En definitiva, l'independentisme concorria a les eleccions en posicions defensives. Un altre handicap per l'independentisme, a priori, va ser la divisió visible entre els dos partits que lideraven el bloc sobiranista. No obstant això, l'independentisme ha aconseguit sumar vots.

3.- Degut al caràcter plebiscitari d'aquestes eleccions, l'unionisme a Catalunya s'ha unificat en la candidatura de Ciutadans (encara que amb certa resistència del PSC). L'unionisme tanca files en un "No a la independència" buscant referents d'unitat entre espanyols o basant-se en el identitarisme hispano. A destacar que el vot a Ciutadans també és un rebuig al Partit Popular i és percebut pels seus votants no com un vot ultradretà sinó com un vot a un partit liberal, centrista, modern, anti-casta… que se diferencia de les maneres de fer del PP. D'altra banda Ciutadans professava una postura dura contra l'independentisme i en ocasions superava al propi PP per la dreta. Això sense ignorar un possible vot útil a la llista que es presumia guanyadora. En tot cas, si l'Estat segueix aplicant la repressió sense mesura (com sembla que està disposat a fer-ne amb les noves imputacions) pot arribar a erosionar aquesta victòria.

Ciutadans basa la seva força electoral en una part de la societat catalana essencialment castellanoparlant, lligada als seus orígens familiars i culturals d'altres regions de l'estat espanyol i – la qual cosa és important recalcar – consumidora dels mitjans de comunicació espanyols que aquestes setmanes han bombardejat amb el partit taronja.

Aquest sector de la població té una problemàtica comuna a tots els cinturons metropolitans d'Europa, amenaçats pel populisme de dretes. Els barris més depauperats cauen en l'òrbita ideològica o sociocultural del sector més reaccionari de la nostra societat i no pas en la de la classe mitjana treballadora i professional (i molt menys en la de les esquerres revolucionàries). No és el mateix néixer i créixer en famílies i barris que valoren la cultura, que s'interessen per l'associacionisme o la cultura popular, que tenen interès per la política, que és diversa lingüísticament, que néixer i créixer tant en aquelles famílies que només busquen sobreviure, com en aquelles que ja van passar per aquesta etapa i gaudeixen ara d'una posició assalariada amb un cert poder adquisitiu o que intenten pujar-se a l'ascensor social de la "emprenedoria", tan característica del nostre temps, que beuen de la cultura de masses del capitalisme.

Cal entendre que aquesta part de la població té – en general – una idea no només de la qüestió nacional, si no també sobre les qüestions socials, sobre els drets civils, sobre el feminisme, etc. que la situen en les antípodes del moviment popular quan hauria de formar part la seva base social.

4.- Des de la posició del moviment popular de Catalunya, es veu molt necessari posar el focus del conflicte polític entre Catalunya i Espanya en les polítiques socials. Això no significa renunciar a la qüestió nacional, si no treballar en paral·lel. És vital una construcció simultània per resoldre els problemes materials des de la insubmissió a l'estat espanyol i des de la lògica republicana de buscar un país millor per a la seva gent. La militància revolucionària ha d'implicar-se en sindicats, en associacions veïnals, en col·lectius d'habitatge, revitalitzar les marees, etc. per estar en contacte amb la població més colpejada per la crisi. S'han de trobar unes demandes que xoquin amb el status quo des del social, potser començant per les mesures socials derogades pel TC o defensant-nos de l'atac contra l'escola pública catalana.

Creiem que l'independentisme ha d'abandonar el to victimista i deixar de crear-se una identitat sobre la base de la superioritat moral ja que són actituds que alienen a les classes menys afavorides. El catalanisme excloent deixa sectors amplis del poble fora del marc ideològic de l'independentisme, deixant un terreny abonat per l'unionisme.

En definitiva, ens cal enfortir i consolidar totes aquelles estructures incipients de Poble Fort i digne i preparar-les per ampliar la nostra base social dirigint-nos a les classes populars amb un missatge clar: la ruptura i la creació d'una nova societat és vital per tenir una vida millor.

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

Catalunya després de la tempesta

Tomás Ibáñez

Tot el que es construeixi des de baix és bo... tret que s'elevi sobre uns pedestals preparats des de dalt...

Quan està a punt de començar la campanya electoral del 21-D i tornem a contemplar l'insofrible espectacle de la competició entre partits per collir el màxim nombre de vots, potser sigui bon moment per fer balanç de l'intens període d'enfrontament entre el Govern i l'Estat Espanyol, per una part, i l'aspirant a ser un Estat Català, de l'altra. Un enfrontament en que sectors revolucionaris, així com bastants anarquistes i anarcosindicalistes, es van involucrar en considerar que calia *prendre partit*, que era necessari *ser allà on estava el poble*, i que calia *optar per lluitar.*

Avui, la qüestió ja no consisteix a saber si tenia sentit col·laborar, des de postures llibertàries, amb un projecte la finalitat última del qual era la creació d'un Estat, ni si era coherent entrar en la contesa liderada pel nacionalisme català. Ara, es tracta més aviat de saber si la part del moviment anarquista que es va involucrar en aquesta batalla va valorar els pros i contres de la seva marxa, o si, pel contrari, va a elaborar un relat que li permeti justificar la seva participació en la contesa, buscant la confirmació que, finalment, va fer el més adequat en una situació certament complexa.

La veritat és que els principals arguments d'aquest relat ja s'estan perfilant i apunten a **una mitificació** de determinats esdeveniments, magnificant-los fins l'extrem. Si es tractés d'una simple disparitat pel que fa a l'apreciació subjectiva d'aquests esdeveniments, el tema no seria preocupant, la seva rellevància radica que quan **ens enganyem a nosaltres mateixos** sobre com ha estat el camí que hem recorregut engendrem un seguit de punts cecs que enterboleixen la nostra percepció de com, i per on, seguir avançant.

Aquest relat recull el fet cert que el desafiament català presentava unes facetes capaces de motivar la participació dels que es mostren disconformes amb l'statu quo existent. En efecte, el conflicte desencadenat a Catalunya mobilitzava als que desitjaven avançar cap a una societat més justa i més lliure, amb tints de democràcia participativa, acompanyats d'algunes pinzellades anticapitalistes, i s'oposaven, per esmentar tan sols alguns problemes:

- **Al règim del 78, als vergonyants pactes de la transició, a la monarquia, a la monopolització bipartidista del poder polític, i a la sacralització de la Constitució.**
- **Al govern dretà i autoritari d'un Partit Popular corrupte i obstinat a retallar drets socials i llibertats.**
- **A la repressió policial i a la violència de les seves intervencions.**
- **A les traves contra la lliure autodeterminació dels pobles.**

Els que es van involucrar en la lluita tenen raó en assenyalar la pluralitat dels aspectes que justificaven la seva participació, però, s'autoenganyarien si no reconeguessin, al mateix temps, que les regnes de la batalla contra l'Estat Espanyol estaven **totalment** en mans del Govern i dels seus associats nacionalistes (ANC i Òmnium Cultural), amb *l'únic objectiu* de forçar la negociació d'un nou repartiment del Poder, i d'aconseguir, a termini, el reconeixement de l'Estat Català.

També s'autoenganyarien si no s'adonessin que el caràcter políticament, i no només socialment, transversal del conflicte català responia, en bona mesura, a la necessitat absolutament imperativa que tenien els artífexs i dirigents de l'embat contra l'Estat Espanyol de construir l'única arma capaç de conferirlos certa capacitat de resistència enfront del seu potent adversari, a saber: **la magnitud del suport popular** al carrer, on era vital congregar tants sectors com fos possible i, per tant, moltes sensibilitats dispars.

El relat justificatiu que està apareixent descansa fortament sobre **la mitificació de les jornades del 1r i del 3 d'octubre**, i passa per **la sobrevaloració de la capacitat d'autoorganització popular** que es va manifestar al voltant de la defensa de les urnes.

No hi ha cap dubte que el **1r d'Octubre** va ser un èxit considerable, no només per l'enorme afluència de votants, en una xifra impossible de verificar, sinó perquè es van burlar tots els impediments aixecats pel Govern. No obstant això, ens enganyem a nosaltres mateixos quan passem per alt que si tantes persones van acudir a les urnes va ser *també* perquè així ho van demanar les màximes autoritats polítiques del país, des del Govern Català en ple, fins l'alcaldessa de Barcelona, passant per més del 80% dels alcaldes de Catalunya.

És totalment cert que **es van desobeir les prohibicions** del Govern Espanyol, però no convé ignorar que **es van obeir les consignes d'un altre Govern** i de molts càrrecs institucionals.

La mitificació del 1r d'octubre es basa també en magnificar **la capacitat d'autoorganització del poble en defensa de les urnes**, oblidant que, paral·lelament a les encomiables mostres d'autoorganització, també es va comptar, en tota l'extensió del territori català, amb la **disciplinada** intervenció de milers de militants dels Partits i de les Organitzacions compromeses amb la independència (des d'ERC a la CUP, i des de l'ANC a Òmnium Cultural). Posar l'accent sobre els inqüestionables exemples d'autoorganització no hauria d'ocultar completament **la verticalitat** d'una organització que va comptar amb persones entrenades durant anys a complir escrupolosament i disciplinadament en les manifestacions de l'11 de setembre les instruccions rebudes des dels òrgans dirigents de les organitzacions independentistes.

Ja sabem, ni que sigui per pròpia experiència, que la desobediència enfront de l'autoritat, l'enfrontament amb la policia, i la lluita col·lectiva contra la repressió, procuren sensacions intenses i inesborrables que teixeixen forts llaços solidaris i afectius entre uns desconeguts que es fonen sobtadament en un «**nosaltres**» carregat de significat polític i d'energia combativa. Això forma part del llegat més preciós de les lluites, i justifica àmpliament que les valorem amb entusiasme, però, no hauria de servir d'excusa perquè ens enganyem a nosaltres mateixos. Malgrat que va suposar un fracàs estrepitós per a l'Estat Espanyol, el 1r d'octubre **no marca un abans i un després**, i no reuneix les condicions per passar a la història com un dels actes més emblemàtics de la resistència popular espontània, i ens autoenganyem si així ho creiem.

El 3 d'octubre va ser, també, un dia memorable on es va aconseguir paralitzar el país i omplir els carrers amb centenars de milers de manifestants. No obstant això, si no volem autoenganyar-nos i mitificar aquest esdeveniment, hem d'admetre que la vaga general, per molt que els sindicats alternatius la impulsessin amb eficàcia i entusiasme, mai hagués arribat a semblant èxit de no haver estat perquè la «*Taula per la democràcia*» (composta pels sindicats majoritaris, per part de la patronal, i per les grans organitzacions independentistes) va convocar una «*aturada de país*», i perquè el Govern va donar suport a aquesta aturada de país tancant les seves dependències i assegurant que no aplicaria la retenció de sou als vaguistes.

La constant i multitudinària capacitat de mobilització demostrada per amplis sectors de la població catalana en els mesos de setembre i d'octubre ha fet aflorar la tesi que el Govern va témer **perdre el control de la situació**. És cert que **la por** va exercir un paper important en l'erràtica actuació del Govern durant aquests mesos, però no va ser la por a un eventual **desbordament** promogut pels sectors més radicals de les mobilitzacions el que explica les múltiples renúncies de les

Moviment llibertari, qüestió nacional, independència (2)

autoritats catalanes, sinó la progressiva presa de consciència que no aconseguirien doblegar finalment al seu adversari i que aquest disposava dels suficients recursos de poder per penalitzar severament.

Un tercer element que certs sectors llibertaris, alguns d'ells involucrats en els Comitès de Defensa de la República, estan mitificant té a veure amb **la perspectiva de construir una República des de baix.**

Potser perquè he viscut durant dècades en una República (la francesa), potser perquè els meus progenitors mai van lluitar per una República, sinó per construir el comunisme llibertari, i van haver d'enfrontar-se a les institucions republicanes, no aconsegueixo veure la necessitat de situar **sota el paraigües republicà** l'esforç per construir una societat que tendeixi a fer desaparèixer la dominació, l'opressió i l'explotació.

No arribo a entendre la raó per la qual hem d'acudir a uns esquemes convencionals, que només semblen poder distingir entre Monarquia, d'una banda, i la República, per una altra. Convé repetir que lluitar contra la Monarquia no té perquè implicar lluitar per la República, i que no cal referenciar la nostra lluita en la forma juridicopolítica de la societat que volem construir, sinó en **el model social** que propugnem (anticapitalista, i bel·ligerant contra qualsevol forma de dominació). L'objectiu no hauria d'expressar-se en termes de «construir una república des de baix», sinó en termes de «**construir una societat radicalment lliure i autònoma**».

Per això em sembla interessant reprendre aquí l'expressió utilitzada per Santiago López Petit en un recent text quan diu: «*Des d'una lògica d'Estat (i d'un desig d'Estat) mai es podrà canviar la societat*», però insistint, per la meva part, en què tampoc es canviarà la societat des de qualsevol «***desig de la República***».

Per descomptat, després de la tempesta que ha sacsejat Catalunya aquests últims mesos no hauríem de deixar que li passi

la calma absoluta. Cal treballar perquè no es desaprofitin les energies acumulades, perquè no s'esvaeixin les complicitats establertes, i perquè no es marceixin les il·lusions compartides. Es tracta de no partir des de zero una altra vegada, sinó d'utilitzar el fet per prosseguir en un altre *«fer»* que eviti la diàspora militant. Recompondre forces no és tasca fàcil, però per aconseguir-ho **és imprescindible** reflexionar sobre els errors comesos i, sobretot, **no enganyar-nos a nosaltres mateixos** magnificant els moments més espectaculars de les lluites i sobrevalorant alguns dels seus aspectes més positius.

Per descomptat, sigui anarquista o no, cada persona és lliure d'introduir una papereta en una urna si així ho desitja, però, l'últim que ens faltaria a hores d'ara seria que **els anarquistes s'involucressin, encara que només fos indirectament en l'actual contesa electoral catalana** pensant que aquesta és la forma de mantenir viva l'esperança d'un canvi revolucionari, o, més prosaicament, considerant que aquesta és la forma d'avançar cap al punt final del règim del 78. López Petit lamenta en el seu text, abans citat, que en comptes d'acceptar participar en unes eleccions imposades, els partits polítics no hagin optat per «***sabotejar-les mitjançant una abstenció massiva i organitzada***». Aquesta és, al meu entendre, l'opció que els sectors llibertaris haurien d'haver adoptat i portat a la pràctica, de cara a les eleccions del 21 de desembre.

Excepcionalitats permanents

Marina Garcés

Després de les jornades històriques, han arribat els temps excepcionals. Per això les eleccions del 21 de desembre del 2017 ja no han estat unes eleccions històriques, sinó pròpies d'un estat d'excepció. No s'han celebrat, s'han imposat. I no s'han guanyat, s'han combatut. Els juristes diran que no estem en estat d'excepció. Que el 116 no és el 155. I que les eleccions són una mesura de normalització. Però el que estem vivint és tot el contrari: el que mostren uns comicis com aquests és la fi de la distinció entre normalitat i excepcionalitat. No podem entendre els temps contemporanis, les seves violències i les seves resistències, si no comprenem que les societats contemporànies són aquelles en què l'excepcionalitat s'ha fet permanent.

L'estat modern és un invent que es basava en la distinció clara entre un dins i un fora, entre la guerra i la pau, entre la normalitat i l'excepcionalitat. El sobirà, ja sigui un dirigent, una institució o el poble mateix, es definia precisament per la seva capacitat de decidir sobre cada un d'aquests àmbits: l'expulsió o l'admissió dels ciutadans, la declaració de la guerra o la proclamació dels estats d'excepció. No és veritat, com s'afirma sovint, que els estats nació ja no existeixin o no siguin sobirans. Malgrat que estiguin condicionats per instàncies internacionals i globals, són els estats en últim terme els qui decideixen qui passa les seves fronteres, com i quan fer servir el monopoli de la violència i quins són els marges de validesa de les seves lleis. El que ha canviat respecte als dos segles anteriors és que les dues cares de la vida estatal s'han superposat: la frontera s'ha fet interior, la pau es confon amb una guerra no declarada i l'excepcionalitat s'ha fet permanent.

La posada en marxa del 155, que ha portat a aquestes eleccions forçoses, és una expressió clara d'aquesta manera d'exercir el poder que consisteix a decretar crisis de les quals no podem sortir. Naomi Klein en diu la doctrina del xoc. Però és molt més que això, perquè del que es tracta és de monopolitzar la decisió impedint la solució. Mentre estiguem en crisi, el poder té

l'última paraula. Aquesta lògica és la que s'ha instal·lat al món global, almenys des del 2001. Amb l'atac a les Torres Bessones es va desfermar la guerra permanent contra el terrorisme. Amb l'esclat de la bombolla financera el 2008 va començar una crisi que ja no és una interrupció del capitalisme sinó el seu mateix funcionament. De la mateixa manera, les institucions polítiques utilitzen la suspensió de la legalitat com a recurs per imposar la llei saltant-se qualsevol procediment que pugui ser realment qualificat com a democràtic. El filòsof Giorgio Agamben diu que l'estat d'excepció consisteix a violentar la llei per imposar la llei. És el que hem viscut: autoritarisme democràtic que converteix l'excepcionalitat en normalitat.

En aquestes circumstàncies, té sentit aspirar a la normalitat? El Procés va començar reivindicant un país normal i s'ha trobat amb la seva cara fosca. En qualsevol país normal, l'estat es defensa amb totes les eines al seu abast, inclosa la violència, de la qual té el monopoli, per defensar la seva integritat territorial i institucional. Això és el que ha fet l'estat espanyol i el que ha pretès normalitzar per mitjà d'aquestes eleccions. Obligar-nos a tornar als col·legis electorals i posar urnes imposades sobre les urnes prohibides és la millor imatge d'aquesta normalització de l'excepció.

Després del 21-D no vindran temps normals. No només perquè ha guanyat el bloc independentista, sinó perquè aquestes eleccions no pretenen que això passi. En l'excepcionalitat permanent l'Estat es guarda la potestat de seguir decidint i recupera, així, la sobirania qüestionada. Qui decideix què? Aquesta és la pregunta clau. L'1 d'octubre va ser l'acció col·lectiva de fer-la i de defensar-la, amb la confiança de l'autoorganització i de la resistència a la repressió. La majoria resultant de les eleccions del 21-D ha ratificat aquesta acció, reivindicant-la a través del vot. El següent pas no és demanar la sobirania d'una república inexistent, des d'unes institucions insuficients, sinó reapropiar-nos de la decisió col·lectivament, cada dia, en tots els àmbits de la vida social. Que no vinguin temps normals. En temps d'excepcionalitat permanent, la veritable república no és la de la normalitat sinó la de la dignitat i la veritable sobirania és la de les lluites que la persegueixen i la defensen.

** Marina Garcés és filòfofa*

Va influir 'l'aturada de país' a la vaga general del 3-O?

Va tenir influència "l'aturada de país"? Fem un anàlisi quantitatiu a la jornada de vaga general del 3 d'octubre

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Diversos sindicats vam convocar vaga general a Catalunya pel 3 d'octubre de 2017. Aquell dia es va viure una jornada massiva de mobilització que va afectar molt fortament al funcionament econòmic del país, amb centenars de milers de persones al carrer tota la jornada. Unes hores abans l'anomenada 'Taula per la Democràcia' (amb la participació d'ANC, Òmnium, CCOO i UGT) havien fet una crida a fer una 'aturada de país'.

I què era això de l'aturada de país? Suposava que administracions, sindicats i patronals pactessin tancaments amb pagament de nòmines a les plantilles (és a dir, que no fessin vaga efectiva amb el descompte corresponent). La durada d'aquests tancaments s'havia d'acordar (uns minuts, unes hores, tot el dia). I pagar.

Des del moment del seu anunci, vespre de l'1 d'octubre, es va posar en marxa tota la maquinària de propaganda governamental per projectar que aquell dimarts la impressionant mobilització que es produiria seria possible única i exclusivament per l'acció de govern, patronal i sindicats majoritaris.

Amb la recent publicació de les estadístiques de vaga del mes d'octubre tenim l'oportunitat de comprovar diversos aspectes, com intensitat en el seu seguiment respecte altres convocatòries, així com també contrastar si la massiva ocupació dels carrers tot aquell dia va ser possible per pactes 'patronal-sindicats majoritaris' o bé per treballadors en contra de la voluntat de la seva empresa, fent vaga i comptant doncs a les estadístiques.

La data del 3 d'octubre va ser el 3 d'octubre no per casualitat sinó per certs anàlisis previs respecte del moment i l'escenari que es veia com a més probable. El desplegament repressiu de l'estat i accions sense màscara les setmanes prèvies apuntaven no només a una operació repressiva més, sinó a quelcom més preocupant, al marge del volum d'agressions, sobre el que hem de reflexionar totes, doncs ha vingut per quedar-se.

Bé, doncs, va tenir influència 'l'aturada de país' en la mobilització del dia 3?. Vejam què diuen les dades.

Segons IDESCAT, la població assalariada catalana al sector privat és de 2.382.000 treballadores, mentre que al sector públic és 397.000, d'aquests, 200.922 depenen directament de la Generalitat, 27.176 de l'Administració de l'Estat.

Què vol dir això? En una estructura pública pigmea (Catalunya és la comunitat de tot l'estat amb menys percentatge de treballadors públics en relació als del sector privat), és evident que la clau d'una vaga general està en la resposta dels treballadors de l'empresa privada i no dels de la pública. Per tant, el que faci o deixi de fer la Generalitat de Catalunya i ajuntaments propers, és irrellevant respecte el total.

Veiem què va passar amb les dades de la vaga pròpiament dita (és a dir assalariats que no van anar a treballar en contra del que pensava el seu patró i van rebre doncs, el descompte corresponent).

L'Octubre de 2017, es van fer a Catalunya 9.023.624 hores de vaga. Un any abans, aquest valor va ser de 84.264 hores (és a dir, el 0,9% de les hores del mateix mes al 2017). Per fernos una idea del que implica aquest volum, la vaga general del 14-N de 2012, dades sumades de tot l'estat, van ser de 11.599.492. És a dir, el 3-O es van fer el 78% de les hores de la vaga general del 14-N de 2012 a tot l'estat espanyol. Les hores realitzades l'octubre a Catalunya s'acosten molt, també, a les de tot l'estat espanyol per l'any 2016, 11.409.992.

Què ens estan dient aquestes dades? A Catalunya va haver la vaga general més gran dels darrers 25 anys, com a mínim. El volum de personal públic que pogués estar afectat per 'l'aturada de país' és molt reduït (El 84% de les treballadores treballa al sector privat, sense tenir en compte personal públic de l'administració de l'estat o ajuntaments). I és prou clar que si no s'hagués fet la maniobra governamental, el seguiment al sector públic hauria estat igualment en la mateixa escala que el comportament massiu del sector privat.

A l'empresa privada, excepte anècdotes com supermercats Bon Preu i algunes pimes, la pràctica totalitat de les persones que estaven al carrer hi eren sense pactar res amb la seva empresa. Les dades objectives consolidades indiquen que els vaguistes a Catalunya van estar molt a prop del total de vaguistes de tot l'estat espanyol d'alguna de les vagues convocades el 2012.

De fet CCOO i UGT no van ajudar en res. La seva acció sindical el 2 d'octubre va anar en sentit contrari: intentant competir amb la vaga per reconvertir-la en aturadetes pactades. Hem de tenir en compte que cap empresa important va seguir aquests pactes simbòlics, com poden certificar les companyes de Seat o Nissan per posar dos exemples.

El sindicalisme majoritari es jugava molt aquells dies. Diumenge al matí ja era prou clar que la vaga seria massiva i no tenir absolutament cap paper en una mobilització així, implicava un cop a la línia de flotació de la suposada exclusivitat en la mobilització exitosa de masses obreres, que s'intenta defensar com es pot des d'aquests dos sindicats. Un miratge, al capdavall.

Referent a les manifestacions de la tarda a Barcelona, una va omplir el Passeig de Gràcia i una altra la Plaça Universitat. A quina va donar minuts i seguiment els mitjans governamentals i processistes?

En definitiva, 'l'aturada de país' va ser una operació de propaganda amb una incidència quantitativa ínfima, tal i com diuen les dades i no cap opinió personal. Va ser, doncs, "el procés" la raó del fort seguiment de la vaga general? Bé, potser no exactament. Dies després vam poder avaluar el resultat de la vaga general del 8 de novembre (que ja podíem intuir), també amb la seva 'aturada de país' i amb el govern a la presó com a element potenciador.

No. El 3 d'octubre es va produir una vaga general impressionant per diverses raons, sent la principal d'elles la tasca brutal que va fer el piquet del Piolín al colpejar intensivament estrats heterogenis d'una població que va quedar en estat de shock. La brutalitat viscuda en primera persona o pels testimonis propers i les imatges a xarxes socials van fer la resta.

L'anarcosindicalisme no pot abanderar l'èxit de la vaga general i les multitudinàries manifestacions de la jornada, com si el poguéssim repetir demà o quan vulguem. Som conscients d'on som, el que no implica que sí es va fer un anàlisi acurat uns dies enrere i es va respondre amb l'agilitat que ens fa fortes. El moviment llibertari va estar a l'alçada del moment i cap operació propagandística paragovernamental ens farà creure que no som capaços de prendre la iniciativa quan la situació és propícia, malgrat l'estat, malgrat el sindicalisme de pau social i malgrat els aparells de comunicació de qualsevol poder.

Ens queda ser més conscients i seguir actuant en conseqüència, contra tota repressió i per un increment dels intents per passar a l'ofensiva, recuperant drets socials i laborals.

Un 2017 en la bona direcció, però no suficient

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Des de la CGT de Catalunya vam fer, fa aproximadament un any, una crida per incrementar el conflicte sindical al 2017, les vagues i la solidaritat cap a aquestes. Calia trencar el cercle del resistencialisme i això passa inevitablement per l'increment de la pressió i l'acció directa, lluny del model de cessions i acords de despatxos que ens mantenen lligades i sotmeses. Passar a l'ofensiva deixa de ser una consigna buida quan el pols es lliura al carrer, de forma real. Quan fem política tal i com l'entenem nosaltres i amb els nostres mitjans: obrint conflictes i incidint en ells directament, amb les nostres forces.

La feina és un camp de batalla principal de la lluita general contra el capitalisme i els seus múltiples efectes. És només quan aquest se sent assetjat per múltiples fronts, que podem començar a fer valdre els nostres interessos com a classe. Ens agradaria que més activistes socials i persones conscienciades ho tinguéssim més i més present, incrementant la participació al sindicat i, per tant, la força global com a classe treballadora.

Ha estat un any en què gairebé tots els sectors polítics i opinadors ens han criticat per la nostra acció sindical. Si el gener érem uns 'traïdors al procés' per fer vaga a ensenyament contra els pressupostos de continuïtat neoliberal de la Generalitat, la primavera i estiu (amb les diferents vagues a Metro, Bicing, Funicular) vam passar a ser una 'xacra sindical' per cert sector del món dels "comuns". A la tardor, la convocatòria i participació a les vagues generals, en un context de repressió i violència, ens va valdre acusacions de fer-ho per seguidisme del mateix Procés al que, suposadament, havíem estat traint a inicis d'any (déu ser que els drets civils i laborals es defensen sols i no ho sabíem).

Aquests missatges contradictoris quan provenen d'àmbits polítics són simples actes de propaganda i com a tal han de ser tractats. Mostren, també, que qui els construeix i qui els repeteix té serioses dificultats per entendre que una organització de la classe treballadora, com és la CGT, té una dinàmica autònoma de lluita. Que es val d'ella mateixa i és independent d'institucions i agrupacions polítiques institucionals i els seus interessos. Alhora, també ens indica que la nostra activitat ha sigut prou rellevant com per a que calgués ser atacada, un dia per uns i l'altre per uns altres. I no ens estranya: vam trencar el relat idíl·lic, i fals, del 'pressupostos socials' pactats entre el govern de la Generalitat i la CUP i vam fer vaga a l'ensenyament. Durant els durs i llargs conflictes de Metro, Bicing i Telefèric, les vagues van forçar a l'Ajuntament de Barcelona a cedir a les reivindicacions de les treballadores i van trinxar el discurs antivaga i antiobrer de la seva alcaldessa i l'entorn d'aliances del govern local. La vaga general del 3 d'octubre, sense la participació del sindicalisme dit 'majoritari', ha estat la de major seguiment a Catalunya dels darrers 25 anys.

Però s'han assolit altres victòries: el mateix gener, una vaga d'una setmana a la neteja de la ciutat de la justícia va permetre rescindir el contracte amb la subcontracta i cobrar els endarreriments de nòmines. Igualment la vaga als hospitals del Grup Quirón Salud van obligar a l'empresa, que abans s'havia negat a negociar, concedir millores als i les treballadores. També una llarga vaga ha fet que l'Estat hagi d'assumir una bona part de les reclamacions plantejades pels examinadors de trànsit. Una altra convocatòria va permetre que la plantilla de Transportes Batet cobrés el que se'ls devia, el mateix sistema que va permetre a Saint-Gobain (principal proveïdor de vidre del sector de l'auto), a Bergé Logística, a Logaritme Serveis Logístics o a la neteja viària de Vilanova i la Geltrú assolir els seus objectius. Va ser una altra vaga a les sitges de Coca-Cola la que permetre increments de sou del 15% i millora de les condicions laborals. Tot plegat, exemples d'una sèrie de conflictes, oberts aquí i allà, que s'han acabat saldant amb victòries. Guanys pels treballadors i treballadores que sense la lluita no s'haurien obtingut.

La nostra empenta ha estat aquest any també pels serveis públics: per la municipalització de la neteja de Sabadell malgrat l'oposició de foscos interessos clientelars, defensant la sanitat pública als nostres hospitals o fent vaga i denunciant la concessió de concerts educatius a escoles privades.

Els indicadors de vagues i número de vaguistes a tot l'estat, sense tenir en compte vagues al sector públic o generals, indiquen un creixement del 20%. Quan sumem el total, els increments percentuals són ja de 3 xifres respecte l'any anterior. Cal redoblar aquesta actitud en altres fronts de lluita per l'any vinent.

D'aquest 2017 voldríem ressaltar la coordinació de bona part del món llibertari i l'anarcosindicalisme durant els mesos d'octubre-novembre. Un clima de treball conjunt i de respecte, extrapolable a la major part d'altres sectors sindicals catalans i que esperem es repeteixi en els conflictes socials i sindicals que s'obriran el proper any. També ens deixa la imatge del poder que tenen les accions coordinades, en jornades de vaga àmplies o generals, per condicionar la realitat, tal i com van deixar palès els talls a la xarxa viària d'octubre i novembre.

Caldrà estar atentes i solidàries en tot el que significa repressió i atac als mínims drets civils, habitualment trepitjats per uns i altres. Però, alhora, seguirem aquest 2018 amb la ferma convicció de seguir incrementant la lluita per una raó eminentment pràctica: no hi ha cap altre camí.

La pujada del SMI, una nova presa de pèl

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Hem assistit a una nova fotografia de la vergonya. Els secretaris generals dels sindicats CCOO i UGT han tornat a acceptar aparèixer en públic al costat del president del govern espanyol, Mariano Rajoy, la ministra de Treball i Seguretat Social, Fátima Báñez, i els responsables de les patronals CEOE i CEPYME. És a dir, al costat dels mateixos polítics que han promogut la reforma laboral i una gran quantitat de retallades i privatitzacions, i dels representants de les organitzacions empresarials que, dia rere dia, empitjoren encara més les nostres condicions de vida.

En aquesta ocasió el motiu de la fotografia és l'acord per augmentar el Salari Mínim Interprofessional (SMI). Els mateixos que l'han signat, especialment els autodenominats "sindicats majoritaris", ens han venut l'acord com un increment històric d'un salari mínim que des de fa anys es troba a la cua d'Europa occidental. Segons expliquen, en 3 anys el mínim salarial ha de passar dels 707,6 € al mes actual a 850 € al mes. Un augment del 20%, ens diuen. Un increment que fins i tot el mateix govern deixa en suspens vinculant-lo a un creixement mínim del PIB del 2,5% anual.

L'acord és vergonyós. Amb la seva signatura els dos sindicats majoritaris renuncien al que fa tot just uns mesos deien que era una exigència de cara a la negociació col·lectiva: fixar un SMI en 1000 €. Com en altres ocasions, aquestes paraules se les ha emportat el vent i queden en res. I el nostre SMI continuarà estant molt per sota dels 1269 € de França, els 1284 € d'Alemanya o, fins i tot, els 835 € d'Andorra. Un salari mínim per sota de la mitjana dels països del nostre entorn que seguirà pressionant a la baixa bona part dels salaris del conjunt de treballadors i treballadores.

L'acord, a més, és una presa de pèl. L'increment per al 2018 és del 4%, inferior al 7% d'augment del SMI que hi ha hagut aquest 2017. Cal remarcar que la inflació acumulada del gener del 2010 al novembre del 2017 ha estat de l'11,6%, pràcticament el mateix que l'augment experimentat pel SMI en el mateix període. A l'espera de l'IPC del 2018, que fàcilment es situarà entorn del 2% (si és que no el supera), l'augment real del valor del SMI serà irrisori, tenint en compte que es tracta d'un sou míser. Els i les treballadores que el perceben, i les seves famílies, seguiran tenint problemes per arribar a fi de mes, per pagar el lloguer, l'energia, l'escola dels fills, etc. Fem una crida a no deixar-nos enganyar. A mostrar la nostra disconformitat pel manteniment del SMI, que cobren centenars de milers de treballadors/es, en un llindar de vergonya. A fer saber el nostre descontentament als sindicats que l'han avalat amb la seva signatura. A mostrar el nostre rebuig i, sobretot, organitzar-nos per evitar tantes agressions que estem patint com a treballadors i treballadores.

La pujada del salari mínim anunciada per Rajoy té trampa

Eduardo Garzón

L'augment solament s'aplicarà si el PIB creix més d'un 2,5%, la qual cosa sembla poc probable, si es tenen en compte les estimacions del Fons Monetari Internacional i la Comissió Europea, argumenta l'economista.

El passat dimarts 26 de desembre es va anunciar el pacte entre Govern, sindicats i patronal per elevar el Salari Mínim Interprofessional (SMI) un 4% el 2018, un 5% el 2019 i un 10% el 2020.

No obstant això, tal com va explicar el president del Govern, aquesta ruta de creixement solament s'aplicarà si es compleixen dos requisits: 1) que el PIB de l'economia creixi més d'un 2,5% cada any, i 2) que l'augment d'afiliació a la Seguretat Social sigui superior als 450.000 afiliats cada any.

Mariano Rajoy ha insistit que són requisits prudents perquè últimament aquests nivells s'estan superant. Però el fet que des de l'any 2015 s'hagi crescut i creat ocupació per sobre d'aquests paràmetres no vol dir que en els tres anys següents vagi a ocórrer el mateix.

De fet, tothom sap que l'economia és cíclica i que a anys de creixement econòmic sempre li segueixen anys de desacceleració i fins i tot recessió. I les previsions que es realitzen per als anys següent no són molt optimistes. Per al 2018 tant el Fons Monetari Internacional com la Comissió Europea estimen que el creixement del PIB espanyol serà el 2018 del 2,5%, mentre que el Banc d'Espanya creu que serà del 2,4% i el propi Govern (al·legant inestabilitat política a Catalunya) del 2,3%. És a dir, per sota o molt ajustat al límit marcat com a requisit perquè augmenti el salari mínim. Però és que les previsions per als anys 2019 i 2020 són encara pitjors: la Comissió Europea creu que el PIB espanyol creixerà un 2,3% i el Govern un 2,1%. De complir-se aquests pronòstics, l'acord per al creixement del salari mínim quedaria en paper mullat, especialment pel que fa a l'any 2020, que és precisament l'any en el qual major pujada s'ha programat (quina casualitat, no?).

El requisit d'afiliació a la Seguretat Social sembla més fàcil que es compleixi, almenys el 2018 i el 2019, perquè últimament l'increment interanual supera les 600.000 persones (encara que en els últims sis mesos la tendència és a la baixa). Ara bé, evidentment aquest indicador també es veurà afectat per una desacceleració de l'activitat econòmica.

En qualsevol cas, fins i tot encara que se superessin els requisits establerts, la mesura és clarament insuficient en import i en abast. En import perquè al creixement del SMI cal restar-li el creixement dels preus (futur i passat!): de gens serveix que el salari augmenti si els preus augmenten en la mateixa quantitat.

Des de l'any 2009 fins al 2016 el SMI va créixer un 5% i els preus ho van fer en un 10,2%, per la qual cosa en realitat es va perdre capacitat adquisitiva. L'increment del SMI del 8% el 2017 va solament compensar lleument aquesta pèrdua de poder econòmic, traduint-se en un increment salarial real del 2,6% si partim des de 2009.

En altres paraules: actualment el Salari Mínim a Espanya és molt reduït (no arriba al 60% del salari mitjà tal com recomanen els organismes internacionals) pel que increments del 4% i del 5% en dos anys són clarament insuficients. Cert és que l'augment del 10% el 2020 no és en absolut menyspreable, però no és menys cert que, com acabem de veure, és l'any en el qual menys probabilitats hi ha que es compleixin els requisits per aplicar la pujada.

La mesura és a més insuficient en abast perquè solament beneficiaria als treballadors a temps complet que ingressin menys de 736 euros mensuals (en 14 pagues), això és, a unes 530.000 persones, un 2,7% de tots els empleats actuals. Ni tan sols beneficiaria (com ocorria abans de 2017) als treballadors que a través de convenis tenen vinculat el seu salari al SMI, perquè ja aquest any el govern de Rajoy va introduir una lletra petita en el decret per excloure'ls dels beneficis de la mesura1.

És a dir, el Govern estaria deixant fora dels beneficis de la mesura a 2,4 milions de treballadors a temps parcial que cobren menys del salari mínim (el 12,62% de totes les persones ocupades), que són precisament els treballadors més pobres (el 61% voldria treballar a temps complet però no troben ocupació amb aquestes característiques). Ni que dir té, a més, que aquesta actuació tampoc beneficia als autònoms.

Per poder compensar aquesta insuficiència en abast és absolutament imprescindible combatre amb major força el frau laboral. Actualment el problema de bona part dels treballadors no és tant que tinguin un salari mínim legal insuficient, sinó que aquest no es compleix. Molts empresaris cometen frau de llei: contracten a temps parcial però després els empleats treballen a temps complet (la meitat de les sis milions d'hores extraordinàries que es realitzen a la setmana no es paguen), contracten als treballadors com a autònoms quan haurien de ser assalariats, contracten als treballadors temporalment quan haurien de ser indefinits, etc.

Els empresaris poden sortejar l'increment del SMI a través d'aquest tipus de pràctiques il·legals. Qualsevol increment del SMI sense resoldre tot aquest frau laboral tindrà un impacte molt reduït. Per això és imprescindible que el govern incrementi els mitjans i els recursos a la inspecció laboral, avui clarament infradotada (hi ha solament un inspector per cada 1.600 empreses i cadascun d'ells realitza una mitjana de 171 visites a empreses, enfront de les 59 de França, segons dades de la OIT). Reforçar la inspecció laboral és profundament rendible: el 2015 es van fer 12.383 increments de jornada després de l'actuació dels inspectors, i en la majoria dels casos l'augment va ser superior al 50%.

** Article publicat a La Marea. Eduardo Garzón és economista.*

Municipalització dels serveis públics: posar al centre de la vida les persones

Rosa Salido (CGT-Sabadell)

Els Serveis Públics sempre han format part de la nostra ciutat i dels nostres pobles.

En a penes trenta anys, ha quedat desmantellats, desprotegits, perquè els Ajuntaments han preferit externalitzar aquests serveis donant així el pressupost municipal que s'hi destina a empreses privades que s'estan lucrant, en detriment de les treballadores i els treballadors, amb sous baixos i precarietat laboral. I com a conseqüència, amb menys qualitat del servei.

Encara recordo que portàvem als nostres fills i filles a les Escoles Bressol, trenta anys enrere, sense pagar i enllaçaven la seva educació a primaria sense pagar res, depenien de l'Ajuntament, més tard els llibres era mínim l'abonament. Un altre servei és el SAD (Servei d'Ajuda a Domicili), igualment depenia directament de l'Ajuntament. La professió de Treballadora Familiar es va crear l'any 1987, persones amb titulació, per a tenir cura dels malalts al seu domicili. La xarxa de Treballadors/es Socials de cada Ambulatori feien reunions periòdiques, per avaluar la tasca de les professionals TF als domicilis. L'Ajuntament feia el control del servei als domicilis. Ara el SAD manca un any perquè l'Ajuntament faci prorroga o no a l'empresa externalitzada. Per a posar un exemple d'alguns serveis.

A la nostra ciutat de Sabadell, fa mesos s'ha creat la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics. En actes i reunions que s'han fet s'ha constatat que es viable la Municipalització de tots els Serveis Públics, des de l'aigua a les escoles bressol, passant pel SAD, la funerària o la neteja viària i la recollida de residus, sobre la base d'estudis rigorosos i experiències d'altres localitats.

A la Plataforma anem aclarint els dubtes que administració i treballadors/es han plantejat i continuem impulsant el debat. Ens trobem, és cert, reticències per part d'alguns agents, formacions polítiques, sindicats, entitats, que encara no ho veuen clar. Per exemple, una idea recorrent és la que diu que la municipalització (la gestió directa del servei per l'Ajuntament o per una entitat municipal) comportaria per als treballadors i treballadores de l'empresa concessionària perdre el lloc de feina o bè que haurien de passar uns exàmens.

Això es fals. Igual que amb el canvi d'una empresa a una altre es produeix la subrogació de tota la plantilla, en el cas de la municipalització també es contempla una espècie de subrogació, sense que el personal subrogat assoleixi la condició de personal funcionari. Però aquestes idees falses són interessadament difoses per les empreses concessionàries per a dividir i confondre els treballadors i les treballadores respecte dels seus autèntics interessos.

Vols més informació sobre el tema de les municipalitzacions? Consideres que re-municipalitzar els serveis que ja havien estat gestionats directament per l'Ajuntament? Apropa't a la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics: www.sabadellserveispublics.cat

La responsabilitat d'estat es tenir cura de les persones dependents, de les que no tenen recursos per portar als seus fills i filles a les escoles bressol, d'enterrar als nostres éssers estimats, sense haver.nos d'endeutar...En definitiva que s'ens faciliti una vida digna. Posem el centre de la vida les persones.

** Rosa Salido és delegada Sindical CGT a Sabadell i Membre de Plataforma Municipalització Serveis Públics.*

Demanda per l'ansietat de poder desenvolupar una malaltia vinculada a l'amiant

Col·lectiu Ronda

Cinc treballadors de l'empresa Honeywell han interposat la primera demanda presentada a l'Estat espanyol que reclama el reconeixement com a malaltia professional dels trastorns d'ansietat i depressió que pateixen moltes de les persones que han estat exposades a l'amiant

Un grup de treballadors de la històrica Honeywell, multinacional dedicada a la fabricació de pastilles de fre per a l'automoció, impulsa la primera demanda interposada a l'Estat espanyol que reclama el reconeixement com a malaltia professional dels trastorns d'ansietat i depressió que els provoca l'obligació de sotmetre's a exhaustives revisions mèdiques anuals davant la possibilitat de desenvolupar alguna de les greus patologies -incloent-hi diverses formes de càncer mortal- que poden patir pel fet d'haver estat exposats a l'amiant que es feia servir al seu centre de treball.

La demanda, que ha estat confeccionada per Col·lectiu Ronda amb el suport de l'Associació de Víctimes Afectades per l'Amiant de Catalunya (AVAAC) té un precedent directe en una sentència dictada al juny de 2016 pel Tribunal Superior de Justícia de Paris. En aquella ocasió, l'Alt Tribunal parisenc va imposar a BOSCH –empresa que va absorbir la divisió francesa de Honeywell-l'obligaciód'indemnitzar 80 empleats de l'antiga Honeywell per «lesions d'ansietat» en relació a l'exposició a l'amiant que havien patit .

Els treballadors responsables de la demanda van treballar diàriament com la resta dels seus companys en contacte amb l'amiant, un producte que la multinacional va fer servir per a la fabricació de les pastilles de fre fins l'any 2002, quan es va fer efectiva a Espanya la prohibició vigent a la resta d'Europa des de dos anys abans d'utilitzar o comercialitzar l'amiant. Amb anterioritat a aquesta data, l'amiant es va emprar a la fàbrica de Honeywell de forma massiva i en situació de permanent incompliment de la normativa específica de protecció de la salut dels treballadors exposats a l'amiant. Així al menys ho consideren les 17 sentències, la majoria ja fermes, que durant el que portem d'any han condemnat l'empresa per aquests incompliments en relació a les malalties i defuncions de treballadors que van formar part de la plantilla de Honeywell.

L'evidència del reiterat incompliment de l'obligació per part de Honeywell d'adoptar mesures de prevenció contribueix de forma plenament comprensible a accentuar l'angoixa dels treballadors que encara no han emmalaltit però poden fer-ho a curt, mig o llarg termini doncs les malalties vinculades a l'exposició a l'amiant presenten llargs períodes de latència, habitualment d'entre 20 i 40 anys. Sent així, per a milers de treballadors que van estar en contacte amb l'amiant abans de la seva prohibició l'any 2002 o que han seguit estant-ho amb posterioritat, la llarga latència de les malalties suposa viure amb l'angoixa permanent de saber que en qualsevol moment podrien començar a desenvolupar patologies mortal com és el cas del mesotelioma o càncer de pleura.

«Convivim diàriament amb la por. I el pitjor moment són aquestes revisions anuals. Esperar el resultat i confiar que serà negatiu, que tindrem un any més de treva abans de tornar a passar per aquest tràngol. I nosaltres encara tenim sort, se'ns fan aquestes revisions. La majoria de persones que han estat exposades a l'amiant no es beneficien d'aquestes revisions o, fins i tot, ni tan sols saben que inhalaven amiant o que aquest material és perillós. Però, en qualsevol cas, resulta molt angoixant saber que fins el 2040 no podrem estar mai segurs de no portar als pulmons la nostra sentència de mort». Així ho explica Jose Luis Gómez, vicepresident de l' Associació de Víctimes Afectades per l'Amiant de Catalunya (AVAAC) i un dels treballadors que ha impulsat aquesta demanda pionera.

«L'ansietat és un problema de salut amb efectes constatables sobre el benestar i la integritat física -explica Àlex Tisminetzky, advocat del Col·lectiu Ronda- i, com a tal, resulta perfectament exigible que les empreses que han exposat els seus treballadors a l'amiant sense adoptar mesures de seguretat, es facin càrrec d'indemnitzar aquestes persones pel patiment d'una vida plena d'angoixa. A banda, aquelles persones que han desenvolupat episodis de depressió i crisis d'ansietat greus per aquest patiment, haurien de veure reconegudes les seves afectacions psicològiques amb el mateix tracte que es dóna a qualsevol patologia d'origen laboral».

Conversem amb...

Debbie Bookchin, periodista, escriptora, activist

“Les experiències municipalistes no han d

Ivan Batty / Jon Bernat Zubiri

Diu estar esperançada amb el municipalisme llibertari i que abordar la desigualtat és més urgent que mai. Periodista i escriptora, ha guanyat diferents premis per les seves notícies i reportatges de recerca i escrit per a mitjans com The New York Times, The Atlantic, New Scientist i The Nation. Va dur a terme una recerca que va donar lloc al llibre ‘The Virus and the Vaccine’ (del que és coautora al costat de la seva parella) i és autora de ‘The Next Revolution: Popular Assemblies and the Promise of Direct Democracy’.

- Encara és possible construir un món millor?
Totalment. I ara és més urgent que mai abans. A dia d’avui hi ha més gent que està sofrint i s’està donant la major desigualtat entre rics i pobres que hàgim conegut en l’era moderna. A més, la nostra existència com a espècie depèn que ens posem en aquesta tasca, perquè el ethos rapinyaire del capitalisme, “creix o mor”, amenaça amb destruir els ecosistemes d’aquest bell planeta del qual depenen les nostres vides. El positiu de la, d’altra banda, depriment situació actual, és que ara tenim més exemples dels esforços fallits en el passat, particularment en l’esquerra. I si som intel·ligents, aprendrem d’aquestes experiències i generarem una millor manera de respondre al desafiament al que ens enfrontem. Per això estic tan esperançada amb el municipalisme llibertari, que ofereix una pràctica i demostra una via per avançar en el projecte en el qual totes creiem: construir una societat més igualitària i utòpica.

- Com definiries l’ecologia social? Què és el municipalisme llibertari o comunalisme?
L’ecologia social és el terme que el meu pare [Murray Bookchin] utilitzava per descriure la idea que tots els problemes ecològics es basen en relacions socials distorsionades. Amb això volia dir que no podem començar a desfer les moltes ofenses que imposem al món natural fins que ens ocupem de les ofenses que ens fem entre nosaltres mateixes. En altres paraules, la vella idea de dominar la naturalesa prové de la molt real dominació d’humanes per humanes, una cosa que va començar fa molts segles amb les jerarquies antigues del xaman de la tribu, que va anar estenent-se a moltes altres formes de dominació jeràrquica, i que encara seguim combatent-les avui: el vell sobre el jove, l’home sobre la dona, la gent blanca sobre la de color, etc.
En la societat burgesa això pren la seva forma més rapinyaire en el capitalisme, on les necessitats humanes són posades a competir entre si i totes elles contra el món natural. Les ecologistes socials insisteixen que només resoldrem la crisi ecològica quan eradiquem jerarquies socials que incloguin dominacions de gènere, ètnia, orientació sexual o, per descomptat, distincions de classe. Afirmen que si no s’eradiquen aquestes altres formes de dominació, la mera paritat econòmica no portaria l’alliberament, perquè la llibertat real significa més que igualtat econòmica; significa lliber-

“En el capitalisme, les necessitats humanes són posades a competir entre si i totes elles contra el món natural”

tat de tota forma de jerarquia. El meu pare, per exemple, va trobar en això la gran fallada del Comunisme i d’altres ideologies radicals d’esquerra: fixant-se només en la desigualtat econòmica i ignorant les altres formes de dominació social, les societats que van construir no eren ni igualitàries ni ecològiques. De facto, en molts casos van ser almenys tan opressives, si no més, com les seves contraparts capitalistes. I el seu historial d’explotació mediambiental és ben conegut.
El Municipalisme Llibertari, al que el meu pare es referia també com Comunalisme, és l’expressió política de l’ecologia social. Suggereix que, en comptes d’organitzar la societat de manera no jeràrquica, hauríem de retornar el poder al poble al nivell fonamental de la societat: la comuna o municipalitat, de manera que la gent pugui prendre decisions per ella mateixa a nivell local, en comptes de ser “governats” per l’estat. Aquestes organitzacions municipals es confederarien entre elles per prendre decisions regionals. Veiem commovedors exemples d’aquesta forma d’organització social al llarg de la història: en l’Antiga Atenes, a les ciutats medievals, a la Comuna de París de 1871, així com en la col·lectivitats anarquistes d’Espanya entre 1936 i 1939, entre unes altres.

- Jerarquia i dominació, com canviem aquestes relacions socials?
Bé, hem fet un llarg recorregut per identificar-les. Crec que un dels grans assoliments dels moviments socials de les últimes dues o tres dècades és que hem començat a canviar conscientment aquestes relacions socials en la pràctica de cada dia. Aquestes “polítiques pre-figuratives” insisteixen que vivim en els nostres moviments, els valors que volem veure en la nova societat que esperem construir. La gent a Barcelona en Comú, per exemple, parla sobre feminització de la política, i es refereixen no només als assumptes que afecten a les dones, sinó a un canvi fonamental en la forma en què es condueix la política.
El feminisme ha estat instrumental en aquest procés, com són altres moviments d’alliberament com el de les persones negres i la lluita LGTB. Però hem d’anar amb compte amb no enfocar aquestes formes d’opressió per separat, no sucumbir a la “política identitària” que soscava el canvi revolucionari. Hem de recordar que totes aquestes formes d’opressió són expressions d’un sistema capitalista que subjuga a la gent fent-la lluitar entre elles per veure qui és més oprimida i victimitzada, en comptes de concentrar la nostra força col·lectiva –perquè som més fortes quan ens aixequem unides– a combatre directament el poder global de les corporacions internacionals i la seva cort: l’estat-nació, que sosté un monopoli d’autoritat i violència. Solament reptant i en última instància usurpant el poder de l’estat-nació podrem tenir una veritable autodeterminació i llibertat.

- Com va ser l’experiència de democràcia directa en el moviment Occupy? Va ser un primer intent de municipalisme llibertari als EUA?
El moviment Occupy era moltes coses bones, però no era municipalisme llibertari. Occupy va fer sentir a la gent com d’estimulant pot ser reunir-se cara a cara, i discutir i decidir, experimentar aquest sentiment d’apoderament que ve amb l’autodeterminació. El municipalisme llibertari també posa l’accent en reunions i discussions, però va un pas més enllà empoderant a les assemblees locals a triar delegats que poden portar la seva mirada a nivell metropolità.
Com a part del municipalisme llibertari està el presentar-se a l’ajuntament, després d’haver treballat amb els seus veïns per desenvolupar un programa que recull les necessitats de la gent en la comunitat. Però les que es presenten no són candidates en un sentit tradicional, són merescudes delegades de l’assemblea: no són empoderades per prendre decisions per elles mateixes, poden ser revocades si no segueixen els desitjos de l’assemblea; i hi ha una rotació perquè ningú es converteixi en centre de poder. La seva principal meta, sent triades per a l’ajuntament, és retornar recursos a la base, enfortir contínuament els moviments socials i les assemblees veïnals a les quals representen.

- Estem farts dels tories i dels labour a Anglaterra, republicans i demòcrates a EUA. A Europa, l’aposta per Syriza o Podem no camina ara mateix molt bé... Amb Bernie Sanders hi hauria hagut alguna diferència?
Clarament, estaríem millor si Bernie Sanders fos president en comptes de Donald Trump, i dono suport votar pel mal menor en les eleccions regionals i nacionals; qualsevol petit pas que puguem donar per protegir els nostres drets ja conquistats és important. Però no sóc socialdemòcrata. I crec que la política de la socialdemocracia ens ha fallat: estem contínuament gastant ingents energies en una batalla costa amunt que produeix només petites victòries. La política de la qual parlo no gira al voltant d’una personalitat “progressista” com Sanders prenent les regnes del poder, perquè un únic individu, per molt ben intencionat que sigui, està sempre limitat per les pròpies institucions: la gegantesca burocràcia governamental, les corporacions, la necessitat de “comprometre’s” per mantenir-se en el poder.

La història ens ensenya que és l’estat-nació el que s’erigeix en oposició a la veritable autodeterminació. Sempre que un partit d’esquerra s’ha focalitzat a prendre el poder a nivell nacional, s’han corromput per encaixar en l’ordre social neoliberal que l’estat els exigeix. Això va succeir a mitjan 80 amb els Verds alemanys, i el mateix patró ha continuat, com hem vist amb Syriza. Plataformes com Barcelona en Comú estan més prop d’un programa municipalista radical, però totes aquestes experiències han de ser vigilants, no caure en la idea que el poder de l’estat arribarà un dia a ser seu. Ha de ser totalment desmantellat, al costat de l’ordre econòmic capitalista al que serveix.

- Com pot el Comunalisme fer el seu camí en terra Kurda?
En els 90 molt dels llibres del meu pare van ser traduïts al Turc, en un país en el qual viuen 15 milions de Kurds i en el qual va néixer el líder Kurd Abdullah Öcalan. Molt Kurds es van familiaritzar amb els textos de Bookchin, i Öcalan va començar a llegir-los amb atenció quan va ser a la presó de la illa Imrali després de ser capturat el 1999. Öcalan ha dit que va ser profundament influenciat per les exploracions del meu pare sobre jerarquia i dominació en les primeres societats Mesopotàmiques, i també per la seva convicció que el Marxisme-Leninisme estava equivocat a creure que la llibertat ve per la presa del poder estatal, observació que s’ha provat veritable una vegada i una altra, sent potser la URSS el més tràgic exemple. Després de llegir aquests llibres, Öcalan va instar als seus seguidors a

ta social i defensora del municipalisme llibertari

le pensar que el poder de l'estat serà seu"

abandonar la idea de crear un estat Kurd separat, i recolza la idea no-estatista de Bookchin sobre el comunalisme, que Öcalan va anomenar confederalisme democràtic. Això significa que els Kurds a Siria i Turquia ja no busquen un estat separat, perquè entenen que els estats són inherentment repressius. Pel que dins de les fronteres estatals existents estan construint i modelant una autonomia regional per a la seva gent i treballant per construir un Orient Mitjà democràtic i no sectari.

- Què remarcaries de la nova societat Kurda?
La part Nord-est de Siria, coneguda en Kurd com Rojava, acaba de ser reanomenada Federació Democràtica de Siria Nord, en reconeixement que la regió inclou també sirians, àrabs, turcs i gent d'altres ètnies, i tot el seu sistema s'organitza com una democràcia assembleària del cara a cara. La gent es troba al barri per prendre decisions sobre qualsevol aspecte de la vida, des dels horaris als quals nenes i nens haurien d'arribar a l'escola fins quin tipus de cooperatives serviran millor a la societat. Les dones han de formar part, per llei, almenys en un 40 per cent del cos governatiu, i totes les oficines administratives estan ateses per una dona sovint d'una minoria.
Les decisions d'usos dels recursos econòmics es prenen col·lectivament a nivell de barri. Els drets humans bàsics estan garantits per tot el món, mitjançant un "contracte social" de 96 punts que perfilen un nucli de valors fonamentals, tals com l'ajuda mútua, la cooperació, una economia ecològica i moral i, sobretot, el seu compromís amb l'autodeterminació mitjançant la democràcia de base. La jerarquia és desafiada a tots els nivells de la societat. Hi ha comissions separades de dones que poden anul·lar l'assemblea quan aquesta aborda assumptes que afecten específicament a les dones, tal com la salut. Tothom té dret a ser educat en la seva pròpia llengua, i ambdues dona i home serveixen en les unitats de defensa que s'encarreguen de protegir la regió. Aquesta societat és la societat més democràtica i revolucionària que hàgim vist des de les comunitats anarquistes de 1936 a 1939 a Espanya.
I m'agradaria emfatitzar que crec que és tràgic que aquest projecte a Síria Nord no hagi rebut més suport de l'esquerra i els progressistes a Occident. Com la societat que els Zapatistes estan creant en Chiapas, és un model que mereix ser cuidat i alimentat, i criticat quan escaigui, però abans de res protegit de les forces geopolítiques que amenacen amb destruir-ho, especialment amb el feixisme que contínua en auge a Turquia i altres països veïns. Hauria d'haver-hi una enorme protesta contínua contra la destrucció sistemàtica de les comunitats kurdes en el sud-est de Turquia per part de Recep Tayyip Erdogan, i una insistent exigència que Rojava Kurda tingui un seient en la propera ronda de les Converses de Pau de Ginebra, de les quals han estat completament excloses fins al moment. Totes hauríem d'estar pressionant a les nostres representants per assegurar que Rojava no sigui abandonada ara que s'ha fet retrocedir a l'Estat Islàmic, en unes batalles a Síria banyades en sang Kurda i Àrab.

- Què va afegir Abdullah Öcalan a les teories de Murray Bookchin?
Öcalan va portar un fort èmfasi en el feminisme en donar a llum aquestes teories. Al meu pare li preocupava l'opressió de la dona, com a part dels molts sistemes de comandament i obediència que alimenten tota forma de dominació, però Öcalan, venint d'Orient Mitjà, on les dones són descaradament la categoria més baixa dels sistemes patriarcals, va mostrar que les dones estan en una categoria exclusiva com les més explotades i abusades de la societat moderna. Öcalan va observar amb certesa que una revolució de dones és el nucli fonamental del projecte socialista i determina fins que punt una societat en el seu conjunt pot considerar-se a si mateixa alliberada. És aquest compromís d'autoalliberament, el que anima les extraordinàries unitats de defensa femenina que tan brillant i estratègicament han lluitat contra l'autodenominat Estat Islàmic.

- Tots dos, Bookchin i Öcalan, reprenien la idea Marxista de la llibertat des d'un punt de vista econòmic per portar-la a una visió més àmplia.
Tots dos defensaven amb entusiasme que no és suficient destruir el sistema de classe. Per a tots dos la llibertat implica una visió més àmplia amb la meta d'acabar amb totes les formes d'opressió. Per fer això, necessitem construir una societat igualitària que sigui moralment justa, ecològicament sostenible i que respecti i promogui tot el ventall de l'experiència humana. En una societat lliure de debò, un artista i una mestra seran tan valuoses com una doctora o un programador informàtic. Totes les ètnies, sexes i gèneres tindran tots els drets. El treball podria anar reduint-se per l'ús de la tecnologia, de manera que la gent experimentés el seu potencial creatiu i, el crucial, la gent podrà tenir temps per a l'autogovern: mitjançant reunions per discutir assumptes que impacten en les seves vides i comunitats. Aristòtil va veure en això el repte humà més important, i al llarg de la història veiem que quan les gents s'alliberen dels llaços físics i psicològics que ens imposa el capitalisme, tendeixen a formar part i cooperar amb saviesa al govern de les seves comunitats.

> **"El treball podria anar reduint-se per l'ús de la tecnologia, de manera que la gent experimentés el seu potencial creatiu i la gent tingués temps per a l'autogovern"**

- És viable que aquesta idea de confederalisme democràtic s'estengui a diferents parts del món?
Crec que no només és viable si no que és de vital importància. Cinquanta anys de política d'esquerres ens han ensenyat que hem de tenir una tercera via, un tercer pol si ho vols anomenar així, que ens porti més enllà de l'estancament entre l'estat i el carrer. En altres paraules, hem de desenvolupar un enfocament que no depengui ni de prendre el poder estatal ni de mantenir-se en els marges de la societat com a moviment protesta. Hem de crear la manera de dur a terme un canvi perdurable, començant amb un programa de mínims en el qual la gent s'organitzi sobre qüestions locals d'habitatge, desplaçament, urbanisme i altres assumptes que els concerneixen, i es mobilitzin implicant-se políticament a nivell local, construint institucions alternatives com les cooperatives i també estudiant, fent programa i impulsant plataformes que incloguin candidatures als ajuntaments. Això pot ser fet sense caure en el parany de crear un partit polític que es converteixi en una finalitat en si mateix. Un programa mínim podria eventualment ser dirigit cap a un programa de transició que, finalment, es converteixi en un programa de màxims que permeti a les comunitats confederades créixer en força i en poder de decisió. Així, d'aquesta manera, es podrà crear un tipus de "poder dual" que desafiï i acabi desmantellant el poder de l'estat-nació. La manera de generar aquest tipus de canvi durador és desenvolupant una arquitectura en les nostres comunitats que animi a la gent a participar al govern local, amb la meta de constantment estar enviant el poder cap avall, des de l'estat a la municipalitat.

- Podem resoldre problemes transnacionals treballant a nivell local?
Ja ho estem fent amb l'escalfament global per exemple, que està sent enfrontat amb més força en algunes ciutats i pobles que a nivell nacional. Però el punt principal és que no hi ha raó perquè aquestes comunitats no es puguin federar, enviar delegades a discutir problemes regionals i de vegades fins i tot "nacionals". Aquestes delegades poden portar els desitjos de les seves comunitats a assemblees regionals i portar-los de tornada amb suggeriments de delegades d'altres regions, per discutir-les a nivell local. Òbviament la gent haurà de trobar formes de comprometre's. Per exemple, hi haurà vegades en què una comunitat pot perdre la votació en una assemblea regional. Però amb tal que s'obri un debat i el poble senti que té veu, crec que hi haurà un sentit d'apoderament en aquesta forma de govern, sentit de control local i aautodeterminació que poques de nosaltres experimentem avui.

- Necessitem coratge per unir teoria i pràctica?
Necessitem coratge, però sobretot necessitem compromís seriós amb l'organització. Fa 50 anys, el meu pare instava a l'esquerra a prendre's de debò a si mateixa, i a fer a cada barri, poble o ciutat, també en zones rurals, el treball organitzatiu d'instrucció i creació d'assemblees populars entorn de qüestions locals, desenvolupant una agenda radical i llançant candidates als ajuntaments. Des d'aquí, proposava usar aquest poder local per desafiar als cossos governamentals regionals i nacionals. La meta era descentralitzar el poder i afeblir, en última instància dissoldre, l'estat-nació. Ell creia que era l'única via, al món modern, per crear canvis socials perdurables. Però moltes de nosaltres en l'esquerra ens hem enfocat en la política de carrer – grans manifestacions que, sent edificants i positives per als seus participants, desafortunadament rarament produeixen canvis més enllà de si mateixes– , o en la política representativa: triar gent per a càrrecs des dels quals prometen protegir-nos i ser portadores dels nostres desitjos, però que al final són corromputs per aquest càrrec. L'única forma de construir un canvi durador és reinventant la política: portar-la de tornada al nivell local on la gent pot decidir per elles mateixes amb els seus barris que és el millor per a les seves comunitats. Si l'Esquerra hagués començat fa cinc dècades, estaríem avui vivint en un món diferent.

** Entrevista publicada a la revista El Salto*

Inspecció de Treball sanciona a l'escola Viaró per masclisme

Dóna la raó a la denúncia realitzada per la CGT i sanciona l'escola per tenir una política de contractació masclista

CGT Ensenyament

Inspecció de Treball reconeix que Viaró Global School discrimina per raó de sexe a les seves treballadores i proposa una sanció del 50.002 €. La resolució dóna la raó, també, a les reivindicacions de CGT Ensenyament sobre la necessitat d'eliminar els concerts educatius i posa en qüestió el model del sistema educatiu català

La CGT considera gravíssim que el Departament d'Ensenyament, coneixedor dels fets, no hagi procedit a la retirada del concert educatiu a l'Escola Viaró, fent-se còmplice de la irregularitat.

L'Escola Viaró de Sant Cugat del Vallès, concertada i de l'Opus Dei, haurà d'assumir dues sancions greus per la seva política masclista de contractació i de gestió de personal. Així ho ha determinat la Inspecció de Treball de Catalunya després que el sindicat CGT Ensenyament presentés una denúncia motivada per la informació que Viaró Global School publicava en la seva pàgina web, on s'hi podia llegir "els professors de Viaró-que seran sempre homes", un postulat que implica una discriminació directa per raó de sexe en relació a l'accés al treball remunerat. Segons CGT aquest fet vulnera la Llei 17/2015, del 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes i l'article 5 de Llei Orgànica 3/2007, de 22 de març, que defineix la igualtat de tracte i d'oportunitats en l'accés a l'ocupació i així ho va traslladar a la ITC, que s'ha manifestat en la mateixa línia. A més a més, les actuacions fetes per la ITC arran de la denúncia de CGT, permeten detectar que l'empresa també vulnera el dret d'igualtat de la dona en quant a la promoció professional. La proposta de sanció per part de la Inspecció de Treball de Catalunya és de 25001€ per cadascuna de les faltes. L'Escola Viaró ha interposat al·legacions contra aquesta resolució.

Inspecció de Treball va contrastar la informació que li va proporcionar CGT Ensenyament sol·licitant a la gerència de Viaró School documentació sobre processos de selecció que l'empresa havia dut a terme durant els últims anys. Xavier Mustianes, gerent i director de recursos humans del centre, a més a més de presentar els documents, va confirmar verbalment que els llocs de treball de docents de l'educació primària, ESO i batxillerat del centre estan ocupats només per homes i en canvi, les dones exerceixen la docència de l'educació infantil, on no hi ha separació de gènere de l'alumnat.

Viaró Global School, gestionada per l'empresa D.O.I.N.S.A., va afegir motius pedagògics per justificar la seva política de contractació, exposant que es tracta d'una escola amb alumnat únicament masculí i que existeixen estudis que avalen que l'escolarització diferenciada beneficia l'aprenentatge de l'alumnat. Per contra, argumenten que "són motius vinculats a la maternitat i per la proximitat i la relació amb la mare en aquestes edats" per justificar la presència única de dones en l'etapa d'educació infantil. La documentació aportada per CGT Ensenyament en relació als estudis pedagògics sobre avantatges i desavantatges de l'educació diferenciada, fa que la IT determini que 'no existeix evidència científica que avali que l'educació diferenciada contribueixi a millorar el rendiment dels alumnes".

El text de la resolució evidencia que els responsables de l'empresa no tenen intenció d'amagar les seves pràctiques i confirmen que cap dona ha optat a cap lloc de treball de primària, ESO o Batxillerat afirmant que si es donés el cas "en principi dirien que no a la contractació pels motius exposats". Sobre la decisió d'eliminar informació de la seva pàgina web una vegada coneguda la denúncia expressen ho han fet "per supervivència però de facto es continua aplicant".

Amb aquesta sentència la inspecció de Treball de Catalunya dóna la raó a les reivindicacions de CGT Ensenyament sobre la necessitat d'eliminar els concerts educatius i posa en qüestió el model del sistema educatiu català que permet que escoles de l'Opus Dei, malgrat els incompliments legals, continuïn rebent anualment un total de 29.633.198€* de fons públics, dels quals 2.559.772€ es destinen a l'Escola Viaró de Sant Cugat del Vallès.

El model concertat

L'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) durant el juliol del 2009 va establir el marc per fer efectiva la consolidació del model del concertat malgrat les reivindicacions en contra de bona part de la comunitat educativa. Irene Rigau, la consellera al càrrec el 2011 va reorganitzar el Departament d'Ensenyament executant la separació de la gestió dels centres públics de la dels privats i concertats amb la creació de la Direcció General del centres privats i concertats posant-hi al capdavant un ex directiu de l'Escola Pia. Recentment ha estat el govern espanyol qui ha nomenat Miquel Mateo, que fins ara exercia de secretari general adjunt de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, per ocupar aquest càrrec. Es confirma que tant la conselleria d'Ensenyament de la Generalitat com el govern espanyol tenen objectius comuns a l'hora de beneficiar les escoles concertades en detriment de les públiques. Durant la negociació dels pressupostos del 2017, Miquel Mateo es va manifes-

tar en contra de l'augment de la partida cap a l'ensenyament públic si això implicava cap afectació a la partida de l'escola concertada, i va definir els concerts educatius com un 'dret fonamental'.

Amb el manteniment del concert de les escoles de l'Opus Dei, el Departament d'Ensenyament esdevé part responsable de les irregularitats comeses per l'Escola Viaró. És un fet gravíssim que l'administració, coneixedora dels fets, no hagi procedit a la retirada del concert educatiu. El Departament hauria de vetllar perquè els centres educatius fossin espais per combatre les desigualtats de gènere i en canvi, contribueix a perpetuar-les amb el manteniment d'un model totalment discriminatori.

Volem insistir que en la llarga llista d'elements que haurien de provocar la retirada dels concerts educatius s'hi inclou l'incompliment de la moció que es va aprovar al Parlament en contra d'aquest traspàs de diners cap a les escoles de l'Opus Dei. D'altra banda, el Síndic de Greuges també va assenyalar que l'existència de les diferències escolars provocades pels sistemes de matriculació dissenyats per Ensenyament fan que el fet que la població més benestant pugui escollir l'escola concertada provoqui els alts índex de desigualtat existents en aquests moments. Les partides pressupostàries d'Ensenyament representen un indicador definitiu que demostra a qui beneficien les polítiques actuals del Departament. A l'any 2017 es destina a la partida de personal docent 2364€ per alumne/a a la pública front els 2637€ que destina per a la concertada.

La CGT Ensenyament de Catalunya es mostra satisfeta per aquesta resolució i fa una crida a la comunitat educativa a continuar lluitant fins a l'eliminació dels concerts educatius com a condició indispensable per assolir una escola pública garant de la cohesió social.

CGT exigeix que Ensenyament compleixi la Llei de Concerts educatius davant el cas Viaró

La resolució d'Inspecció de Treball implica un incompliment molt greu de les obligacions del concert per part de l'escola Viaró i CGT Ensenyament entra una denúncia al Departament per exigir al rescissió del concert

El Departament d'Ensenyament està eludint la seva responsabilitat davant la resolució que la Inspecció de Treball ha emès contra el procediment de selecció masclista de personal docent de l'Escola Viaró. Per aquest motiu CGT Ensenyament ha decidit entrar una denúncia al Departament ja que considera que és aquest organisme el que té la responsabilitat d'extingir el concert educatiu de l'escola Viaró per un incompliment molt greu de les obligacions derivades del concert consistent en la reiteració d'un incompliment greu comès amb intencionalitat evident i clara pertorbació en la prestació de l'ensenyament. L'Escola Viaró no ha seguit el procediment de selecció del professorat que hauria de fer-se d'acord amb uns criteris que han d'atendre bàsicament els principis de mèrit i capacitat. Aquest incompliment ha quedat provat en la resolució de la Inspecció de treball que ha imposat dues sancions per infraccions molt greus al respecte.

CGT Ensenyament vol demostrar que les manifestacions a premsa del Departament d'Ensenyament en què afirma que no té competències en matèria laboral en un centre de titularitat privada són totalment falses. De fet, correspon a l'administració educativa competent verificar que els procediments de selecció del professorat es realitza d'acord amb el que disposa la normativa, i malgrat que el curs passat aquest Departament ja va ser informat per part del Síndic de Greuges de la denúncia interposada per CGT a Inspecció de Treball contra l'escola Viaró per discriminació en la selecció del professorat, fins al moment no ha incoat cap expedient ni ha convocat la comissió de conciliació prescrita en l'article 42.1 del Decret 56/1993, de 23 de febrer, sobre concerts educatius: En cas de conflicte entre el titular del centre i el consell escolar o quan l'Administració consideri que hi pot haver incompliment del concert educatiu, s'haurà de constituir una comissió de conciliació composta per un representant del Departament d'Ensenyament, pel titular del centre i per un representant del consell escolar elegit per la majoria absoluta dels seus components entre els professors o els pares d'alumnes que tinguin la condició de membres d'aquell. Quan es tracti d'un assumpte de caràcter laboral, la comissió podrà acordar la presència del representant legal dels treballadors del centre, amb veu i sense vot."

El fet que a hores d'ara l'administració no hagi instruït cap expedient demostra la seva connivència amb els interessos de l'Escola Viaró i per tant, amb els interessos de l'Opus Dei tot i els incompliments molts greus de la normativa. El Departament també argumenta que ho hi pot fer res perquè el marc legislatiu avala el seu contracte fins al 2020, però segons CGT aquest no seria el cas perquè aquí es prova un incompliment de la normativa de concerts.

Quines són les responsabilitats que el Departament d'Ensenyament nega tenir?

CGT Ensenyament denuncia que el tipus de contractació masclista de l'Escola Viaró implica un incompliment greu i un incompliment molt greu tal i com queda recollit a la Llei orgànica 8/1985, de 3 de juliol, reguladora del dret a l'educació i al Decret 56/1993, de 23 de febrer, sobre concerts educatius.

L'incompliment greu de les obligacions del concert es justificaria en diferents articulats de la l'article 62.2 de la Llei orgànica 8/1985 i del decret Decret 56/1993, de 23 de febrer, sobre concerts educatius:

- Article 62.2 de la Llei orgànica: "Separar-se del procediment de selecció i acomiadament del professorat establert als articles precedents" com a causa d'incompliment greu del concert.

- Article 41.2 del Decret, apartat d'obligacions: "L' incompliment d'aquestes obligacions tindrà caràcter greu quan, de l'expedient administratiu instruït a l'efecte o, si fa el cas, de sentència de la jurisdicció competent, es palesi que hi concorren la reincidència o la reiteració, l'ànim de lucre, la mala fe, l'incompliment deliberat o amb pertorbació manifesta del servei de l'ensenyament. L'incompliment de caràcter greu donarà lloc a la rescissió del concert.[...]"

- Article 60.1 de la Llei : Les vacants del personal docent que es produeixin en els centres concertats s'han d'anunciar públicament. 2. Als efectes de la seva provisió, el Consell Escolar del centre, d'acord amb el titular, ha d'establir els criteris de selecció, que han d'atendre bàsicament els principis de mèrit i capacitat. 3. El titular del centre, juntament amb el director, ha de procedir a la selecció del personal, d'acord amb els criteris de selecció que tingui establerts el Consell Escolar del centre. 4. El titular del centre ha de donar compte el Consell Escolar del centre de la provisió de professorat que efectuï. 5. L'administració educativa competent ha de verificar que els procediments de selecció i acomiadament del professorat es realitzi d'acord amb el que disposen els apartats anteriors i pot desenvolupar les condicions d'aplicació d'aquests procediments."

- Article 27.2 del Decret: La contractació del professorat i, si escau, del personal complementari del centre s'efectuarà d'acord amb criteris de selecció que atendran bàsicament els principis de mèrit i capacitat, prèvia actuació de la comissió establerta a l'article 60 de la Llei orgànica 8/1985, de 3 de juliol. establerta a l'article 60 de la Llei orgànica 8/1985, de 3 de juliol.

CGT Ensenyament considera que tot i que la resolució d'Inspecció Treball hauria d'haver fet actuar el Departament d'Ensenyament de manera immediata perquè justifica un incompliment greu, aquesta administració hauria d'haver actuat fins i tot sense aquest document perquè aquests fets s'estan duent a terme des de l'existència del concert educatiu, i tal i com indica la normativa, és aquest organisme qui té l'obligació de vetllar perquè la normativa s'acompleixi.

L'incompliment molt greu de les obligacions del concert queda alhora justificat en diversos articles de la mateixa llei orgànica i de l'esmentat decret.

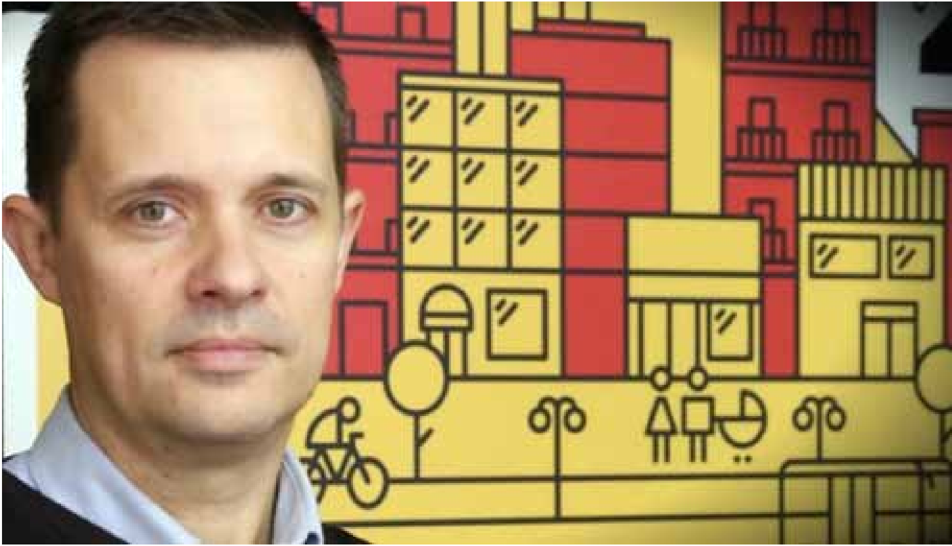
- Article 62.2 bis de la Llei Orgànica: 2 bis. Són causes d'incompliment molt greu del concert la reiteració o reincidència d'incompliments greus."

La finalització de l'expedient hauria de determinar les sancions que podrien acabar en una multa o en la rescissió del concert i es prova que es tracta d'incompliments reiterats i que per tant li donarien el caràcter de molt greu.

Des de CGT Ensenyament insistim en la responsabilitat que té el Departament d'Ensenyament en el compliment de les condicions dels concerts. Alhora volem posar de manifest que ens trobem en una situació d'indefensió quan observem que els membres que formarien la comissió de conciliació serien tres parts interessades: representant del Departament d'Ensenyament- que en aquest cas seria presumiblement el director general de centres concertats, càrrec que des de la reestructuració del Departament duta a terme per la consellera Irene Rigau el 2011 ha ocupat una persona provinent de l'àmbit de l'escola privada concertada-, un titular del centre i un representant del consell escolar.

Ens trobem doncs en un cas de doble indefensió, d'una banda les intencions del Departament de no fer un pas endavant i per tant fer la vista grossa mentre les escoles de l'Opus Dei cobren 30.000.000€ anuals tot i que ha quedat demostrada la seva política de discriminació de gènere.

Notícies sindicals

Les portes giratòries, el Sr. Calvo i el negoci de la infància en risc

Des del Sector Social de la CGT Catalunya, volem denunciar:
- Les portes giratòries existents entre alts càrrecs del Departament d'Afers Socials i Famílies, partits polítics al govern i fundacions del tercer sector, tal i com queda novament demostrat en la incorporació laboral del Sr. Calvo a la Fundació Plataforma Educativa: un conglomerat d'empresa-fundació que ha aconseguit més del 80% dels nous concursos públics per gestionar centres de menors pels propers 8 anys amb uns 80 milions d'euros.

Recordem que el Sr Calvo, ex-director general de la DGAIA i ex-regidor d'ERC a la ciutat de Girona té en curs una investigació a l'oficina anti-frau, ja que durant la seva etapa com a director de la DGAIA va adjudicar a les entitats (Plataforma educativa-Fundació Privada Resili- FASI) de les que n'havia estat directament vinculat laboralment, projectes per valor de més de 100 milions d'euros, i que a la Fundació FASI on es trobava en excedència laboral, la DGAIA va donar 20 milions d'euros, alhora que aquesta entitat privada pagava a una immobiliària de la seva mateixa propietat lloguers mensuals que quintuplicaven el preu de mercat.

Aquests contractes públics adjudicats i ja denunciats al conglomerat empresarial de Plataforma Educativa- Fundació Privada Resilis- FASI, són entre d'altres: Contracte del CREI de TORDERA; Contracte del Centre d'Acollida de la Misericòrdia; Contracte del CREI Juià a Girona i Contracte de les noves Cases d'Infants de Badalona i Lleida.

- La dubtosa legalitat del seu nou lloc de treball com a director tècnic de Plataforma Educativa, ja que segons la Llei 13/2005, de 27 de desembre, del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat, l' Article 7 sobre la Prohibició d'intervenir en activitats privades després del cessament diu: "Els alts càrrecs al servei de la Generalitat (...) durant els dos anys següents al cessament (...) no poden acomplir activitats privades relacionades amb els expedients en la resolució dels quals hagin intervingut directament en l'exercici de l'alt càrrec".

Creiem que com a director de la DGAIA estava al corrent de les adjudicacions i podia influir en aquestes licitacions públiques. El Sr. Calvo torna a Plataforma Educativa tres mesos més tard de la seva dimissió, després de que la Direcció General d'Atenció a la Infància, de la qual ell n'era el màxim càrrec polític donés més de 100 milions d'euros per gestionar centres de menors durant els propers 8 anys, signant i donant el vist-i-plau d'aquestes licitacions que anaven a parar a Plataforma Educativa.

- Des del nostre sindicat denunciem la falta d'ètica i moral per part del Sr. Calvo en tornar a una empresa-fundació, que va rebre adjudicacions de la DGAIA mentre ell n'era el director. Una fundació que d'altra banda, ha estat denunciada per treballadors/es i sindicats per no complir amb el Conveni Col·lectiu, a més de pel Síndic de Greuges i organitzacions internacionals de drets humans com Amnistia Internacional. Actualment Plataforma Educativa gestiona tots els CREI's de Catalunya, menys el CREI Castanyers, tenint el monopoli absolut amb la gestió de centres de menors. Cal recordar com Plataforma Educativa conforma un conglomerat d'empreses que la converteixen en un autèntic holding, aglutinant diferents entitats del tercer sector i empreses privades SL, (amb una clara intenció d'obtenir grans beneficis i guanys econòmics amb la cura i atenció d'infants desamparats) així com també gestiona agències immobiliàries.

Novament, denunciem i rebutgem aquestes relacions entre empresa privada, DGAIA i càrrecs polítics, on queda demostrada una vegada més, la impunitat política, social i jurídica d'aquells que s'enriqueixen amb el negoci de la infància més vulnerable de la nostra societat i que fan negoci amb la privatització i mercantilització dels serveis públics.

Sector social del Sindicat d'Ensenyament CGT Catalunya

La CGT del Sector de Clubs de Natació de Catalunya acorda no signar el conveni col·lectiu per als anys 2017-2019

Reunides les persones afiliades a la CGT del Sector de Clubs de natació de Catalunya, en assemblea el dia 18 de desembre de 2017, acorden que la Confederació General del Treball NO SIGNARÀ el Conveni Col·lectiu de Treball del Sector de Clubs de Natació de Catalunya per als anys 2017-2019.

Basa l'assemblea la seva decisió en els següents punts:
- La CGT de Catalunya té acords de no sotmetre's al Tribunal Laboral de Catalunya. En diferents punts d'aquest conveni fa referencia a aquest Tribunal com a òrgan de resolució de conflictes.

- A nivell d'increments salarials l'acord dista molt de la proposta inicial, es desvincula de l'IPC de Catalunya i manté la compensació i absorció del 50 % dels increments pactats pels 3 anys de vigència. A més partim d'una davallada salarial de molts anys que afecta greument el nostre poder adquisitiu i aquest conveni en cap cas compensa aquesta pèrdua.

- S'empitjora els complements per incapacitat temporal.

- No es redueixen les hores de jornada de treball i es treu la limitació de jornades màximes.

- Es manté la obligatorietat de realitzar 25 hores extraordinàries per any.

- Es treu la revisió mèdica anual i passa a aplicar-se segons els protocols mèdics establerts.

Aquests són el motius més importants pels quals l'assemblea d'afiliades a la CGT del sector de Clubs de Natació de Catalunya (màxim òrgan de decisió) ACORDA NO SIGNAR AQUEST CONVENI, però és molt important remarcar que ja partim d'un conveni de mínims i que a nivell general aquest conveni empitjora l'anterior.

CGT del Sector de Clubs de Natació de Catalunya

La Secció Sindical de CGT al Metro de Barcelona torna a exigir la congelació de les tarifes del transport públic

La CGT com a organització anarcosindicalista, fa molts anys que lluita per un transport públic assequible per a tothom i de qualitat. Aquesta lluita va des del sector ferroviari (RENFE, METRO…) fins al transport de viatgers per carretera.

La CGT ha denunciat reiteradament l'abús continuat de les pujades dels títols de transport i, concretament la CGT de Metro portem molt de temps reclamant i exigint tarifes socials adequades per a tots els treballadors/es.

La CGT rebutja de ple i amb rotunditat la pujada tarifària que ha aprovat l'ATM (un 2% d'augment tarifari de promig) on es castiga els títols més utilitzats com és la T-10, que tindrà un cost de 10,20€. Això representa una pujada molt per sobre de l'IPC previst que va ser de l'1,2% el mes de desembre.

No deixa de ser curiós que un partit polític, com és Bcn en Comú, hagi fet aquesta pujada quan, no fa gaire temps, estava posicionat en contra i defensava les reduccions en el preu del títols de viatge.

També és curiós que l'argumentació per a fer la pujada de preus sigui exactament la mateixa que van utilitzar els seus antecessors Xavier Trias (alcalde de Barcelona per CiU) i Joaquim Forn (Regidor de mobilitat i president de TMB per CiU): La reducció de les subvencions per part de l'Administració Central.

Des de la CGT de Metro hem reiterat que el sobredimensionament de Directius i el seu cost salarial no ajuda gens a millorar la gestió econòmica de Metro.

Igualment la manca de visió social del transport públic de viatgers porta, des de fa uns anys, a tenir una empresa com és el Metro molt més propera a una empresa de marqueting o de publicitat i no pas a una explotació ferroviària on es transporta viatgers.

Des de la CGT entenem el transport de les persones com un dret que ha de ser socialment sostenible per a les Administracions. Un dret on els treballadors/es puguin accedir amb qualitat i sense abusos per part d'aquells que actualment estan gestionant l'ATM: Un partit polític, Bcn en Comú, que juntament amb la connivència del PSC i l'antiga CiU fan la mateixa política.

Una política que es diu:
* Manteniment de les cúpules directives que no han gestionat els recursos de l'empresa de cara a afavorir els ciutadans que viatgen en Metro i millorar la qualitat.

* Manteniment de l'opacitat en tot el que es refereix a sous dels directius. Aquest punt s'ha començat a invertir, no gràcies a l'actuació de l'alcaldessa Ada Colau i a la Mercedes Vidal (Presidenta de TMB) sinò arrel d'una demanda interposada per la CGT, que juntament amb la pressió d'altres col.lectius s'han vist obligats a revertir aquesta situació amb un portal de transparència.

* Manteniment i renegociació a l'alça de contractes milionaris amb entitats financeres i empreses com Caixabank, Indra, Fujitsu i Moventia on deixaran, probablement, a les seves mans el futur del transport públic.

És en aquest escenari on els gestors del transport públic a Barcelona i Àrea Metropolitana aposten per la continuïtat de les mateixes polítiques que en el seu dia van fer el PSC i CiU i que Bcn en Comú tant va criticar.

Des de la CGT manifestem el nostre rebuig a aquestes polítiques neoliberals en les que els treballadors som la classe més castigada.
Exigim, com sempre hem fet, que el transport públic sigui de qualitat:

* Inversió en Plantilla, que és la que realment dona servei al ciutadà.

* Inversió en Infraestructures per augmentar els quilòmetres de via en un Metro convencional i no faraònic. Un Metro al servei del ciutadà i no pas un "aparador" de cara a l'exterior on alguns directius es posin medalles i malbaratin uns recursos que al final, entre d'altres coses, fan que augmenti el preu dels Títols de viatge.

* Inversió en millores del material rodant (trens) i del seu manteniment.

Des de la CGT de Metro exigim i reivindiquem un Transport Públic que sigui realment una empresa que transporti viatgers i que no es dediqui a d'altres camps que no corresponen a una veritable empresa pública de Transports de viatgers.

Exigim que Bcn en Comú, culpable d'aquesta pujada de Tarifes, rectifiqui i retorni a la congelació i revisió a la baixa dels Títols de viatge més utilitzats. No és admissible una justificació com la reducció de subvencions de l'Administració Central, quan a Metro hi ha estructures més que duplicades que comporten unes despeses que directament afecten a l'usuari de manera negativa.

Tampoc és admissible la quantitat que dedica Metro a publicitat i a màrqueting. Des de la CGT de Metro exigim que Bcn en Comú argumenti aquestes despeses de diners públics que van a parar a mans privades.

És inadmissible que Metro tingui empreses externes contractades, dedicant una gran quantitat de recursos i que es podrien reduir i millorar en qualitat si ho fes personal de Metro.

Totes aquestes despeses que els actuals Gestors del Transport Públic de Barcelona dediquen a malbaratar-lo, fora de la pròpia empresa, podria perfectament dedicar-lo a no incrementar les Tarifes i a possibilitar la reducció.

Tot això té un nom: Gestió. Una bona gestió que actualment creiem fermament que no s'està fent i que comporta tenir un Transport amb tarifes abusives i amb una qualitat del servei més que millorable.

No ens cansarem de denunciar públicament tot l'abús que fan els polítics a les classes treballadores, no propiciant un Transport de qualitat i a baix preu.

Des de la CGT de Metro animem a tots els ciutadans a que exigeixin un Transport Públic sostenible i amb una gestió honesta que vetlli pel benestar de tots nosaltres: treballadors, usuaris i ciutadania.

Lluitar és vèncer!!!

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Solidaritat amb el professorat d'El Palau de Sant Andreu de la Barca citat a declarar

A partir de l'1 d'octubre s'ha orquestrat una campanya de desestabilització de l'escola catalana que serveixi de cobertura per una reforma posterior i una intervenció des de l'estat de continguts i llengua d'aprenentatge: la immersió lingüística, els continguts en història o geografia, i un qüestionament de l'esperit crític, estan en el punt de mira, tot controlat des de la inspecció de l'estat.

L'institut d'El Palau ha estat un dels instituts més afectat per aquesta campanya, que avui s'estén a molts altres centres de Catalunya. Fins a 12 professors/es estan citats a declarar per la Guàrdia Civil, amb acusacions relatives al fet que a classe es parlés dels fets de l'1 d`octubre o que es fessin 5 minuts de silenci.

És prou conegut que Societat Civil Catalana, amb Ciutadans i el PP han fet campanya tot denunciant l'escola pública catalana i els i les docents per adoctrinament, segregació i fins a incitació a l'odi. També dirigents estatals del PSOE han fet greu acusacions contra l'escola i el professorat català. El Ministeri, avui màxim responsable de la Conselleria d'ensenyament pel 155 també ha animat a denunciar a docents catalans. Per aconseguir els seus objectius polítics, sembla que tot s'hi val. També el mal que s'està causant al dia a dia d'aquests centres, en el deteriorament de la necessària confiança que envolta la tasca docent, en la degradació de l'autoritat ben entesa doncs el i la docent catalana viuen sota sospita.

El Palau porta anys escolaritzant fills i filles de Guàrdies Civils, fins aquest moment mai hi havia hagut cap problema per aquest fet. Sempre s'havien resolt els conflictes que podien haver entre alumnat, famílies i professorat en l'àmbit educatiu. Les famílies que matriculen els seus fills i filles signen una Carta de Compromís per la qual s'estableixen els canals per a resoldre conflictes. Però les queixes sobre el professorat no s'han presentat ni en el consell escolar, que és el màxim responsable de la convivència o qüestions de disciplina, ni a la inspecció educativa. Abans d'iniciar qualsevol diàleg per a demanar explicacions, apareixen en mitjans de comunicació i a la pròpia Guàrdia Civil. Premsa de gran tirada, com El País o Interviu publiquen noms de professors/es, sense cap dret de defensa.

En reunió de Junta de Personal amb la directora de S.T. vam demanar quin havia estat el resultat de la inspecció que havia fet sobre els fets i la resposta va ser que no hi havia cap indici d'actuació irregular del professorat. Vam demanar com a CGT que aquestes conclusions es fessin públiques, com també ens vam adreçar a l'Ajuntament que treies un comunicat després de gestions infructuoses per cercar una mediació. Però ni un ni l'altre van treure res. La política de les administracions de callar i no sortir en defensa del seu professorat, deixa com a única veu dels fets les de qui ataquen i queda el professorat en la indefensió. I ja se sap aquella dita que, qui calla atorga.

El mal que s'està fent al Palau i per extensió a l'ensenyament públic d'aquest país és enorme i les ferides trigaran a cicatritzar. Ja no és el problema dels i de les directament implicades sinó de tothom qui està en el centre: de la resta de professorat, de la majoria de famílies i de l'alumnat del centre.

Per això, la resposta a aquest atac cal que sigui des de la defensa ferma dels nostres centres, amb la màxima unitat de tota la comunitat educativa. Ens solidaritzem amb els companys i companyes afectats i amb tot el professorat d'El Palau i demés centres afectats. Exigim que les autoritats que tenen responsabilitats en l'àmbit educatiu surtin en defensa del professorat.

CGT Ensenyament

'Els regals de Nadal' de l'estat espanyol en matèria de drets socials

Tres decisions molt greus, que han estat adoptades per l'estat espanyol a través dels seus diferents poders:

La primera, la negació de l'assistència sanitària universal a les persones migrants "sense papers" adoptada pel Tribunal Constitucional, que tira per terra el decret de la Generalitat del País Valencià.

La segona, la negació d'un Salari Mínim digne i suficient, en tancar un "pacte social" entre el Govern, Patronal i Sindicats del règim (CCOO i UGT), fixant el mateix molt per sota de les necessitats vitals de les persones i incomplint clarament la Carta Social Europea.

La tercera, la negació del Dret a la Vaga dels i les treballadores encarregades del control de passatgers a l'aeroport de Madrid (Barajas), adoptada per un Jutjat de Madrid, davant demanda de la patronal que sol·licitava que la vaga fos declarada "il·legal", abans de fer-la.

Des de CGT denunciem aquestes polítiques caníbals contra els Drets Humans que violen de manera sistemàtica "les pròpies regles de joc" que les "anomenades" democràcies diuen tenir per a la convivència social i la defensa de l'interès general.

El Dret a l'Assistència Sanitària Universal per a qualsevol persona, resideixi on resideixi i amb independència del seu "status de ciutadania", és un Dret Humà Fonamental, alhora que la Carta Social Europea, obliga a tots els estats signataris a complir amb aquest Dret Fonamental: "Les Parts, en subscriure la Carta Social Europea (…) han acceptat perseguir per tots els mitjans útils la realització de condicions aptes per assegurar l'exercici efectiu d'un cert nombre de drets, especialment el dret a la salut, el dret a la seguretat social, el dret a l'assistència social i mèdica i el dret als serveis socials" (…)

Diferents Estats signataris de la CSE han estat condemnats per violació del dret a assistència sanitària, alimentació, vestit i allotjament (arts. 11,1, 13,1 i 4, 19.4, 30 i 31,2) que tot Estat que ratifiqui la CSE ha d'observar.

La necessitat d'un SMI digne i adequat a les necessitats vitals, almenys que se sustentés en l'establert en la CSE, és a dir el 60% del salari mitjà, hauria d'haver-se establert en 1.126,86 € a l'estat espanyol.

Els diferents aparells del règim (govern, patronal, CC.OO i UGT), han realitzat un "pacte de país", perquè el salari mínim, ni tan sols en el 2020, arribi als 900€.

Govern i oligarquia econòmica, és a dir, les grans empreses, especialment les de l'Ibex 35, que acumulen beneficis escandalosos per repartir-li-ho entre els seus accionistes i directius, a costa d'una devaluació massiva dels salaris des de la Reforma Laboral del 2012, i la sobreexplotació dels milions de persones que accedeixen al treball des d'aquesta data, han d'estar "molt satisfets, ja que aquest pacte de país, apalanca, encara més, un mercat laboral precari, empobrit i molt desigual". La vergonya resideix en tots els signants i especialment en els qui es denominen "sindicats" que avalen els interessos del capital.

El Dret Fonamental a la Vaga, una vegada més, ha estat retallat i violat, a costa de Sentències i/o Actuacions de Jutges que dicten les mateixes, al dictat dels interessos del capital i els seus representants, els empresaris.

Tancar l'any d'aquesta manera, significa col·locar els Drets Humans i els Drets Socials, no en l'arbre de Nadal, sinó en la galleda dels desaprofitaments, que aquest estat (igual que l'U€), amb els seus diferents governs, van col·locar al centre de la vida de milions i milions de persones, des de la seva "crisis-estafa", fa ja 10 anys.

Les classes assalariades, els milions de pensionistes, les persones excloses i pobres, la immensa majoria social, hem de dir PROU novament i amb molta major presència al carrer. Ens trobem en una "guerra" sense canons, on les seves lleis i les seves sentències, han destruït la convivència social, la dignitat humana i ens han empobrit material i psicològicament, reduint-nos a un "factor econòmic" o a simples mercaderies d'usar i llençar.

El 2018 ha de ser un any d'esperança per als milions i milions de persones ignorades, robades i espoliades. Està a les nostres mans canviar aquesta realitat de misèria col·lectiva. La resposta al carrer i el conflicte són l'única garantia que ens deixen per aconseguir una vida digna per tots i totes.
La mobilització és l'única solució.

SP del Comitè Confederal de la CGT

Comunicat de CGT sobre la capitalitat de Jerusalem

Palestina és una terra ocupada. Aquest acte temerari ha acabat amb dècades de consens internacional. La Unió Europea, principal aliada de Washington, ha deixat sol a Trump

Equip Palestina // Secretaria de Relacions Internacionals de CGT

El 6 de desembre de 2017, el president dels Estats Units, Donald Trump, ha desfet la política tradicional d'aquest país vers a Palestina i ha anunciat el reconeixement del Jerusalem ocupat com a capital de l'estat creat el 1948 d'Israel i ha ordenat el trasllat de l'ambaixada del seu país a aquesta ciutat. En aquest acte suïcida i provocador, desposseeix al poble palestí de tots els seus drets per donar-los-hi a l'estat genocida d'Israel.

Aquesta decisió irresponsable, tenint en compte la situació d'extrema gravetat (bloqueig, nous assentaments, colons, repressió, militarització, estat de setge, detencions arbitràries, robatori de terres, atur o ruïna econòmica) en que es troben els Territoris Ocupats de Cisjordània i la franja de Gaza, provocarà sens dubte una intensificació sense precedents de les accions de resistència palestina que desembocarà en una voraç i sagnant espiral de violència, que ja ha començat.

Durant 70 anys, EEUU ha permès a Israel robar les terres palestines (fins i tot quan pretenia ocultar-ho signant la Resolució 2334) i fer una neteja ètnica. Aquesta decisió de Trump representa una nova fase en l'agressió al poble palestí.

La 'Llei del Gran Jerusalem' de 1980 inclou l'expulsió dels palestins "residents" de la seva ciutat natal amb mil tretes, i des de llavors està il·legalment sota la jurisdicció d'Israel.

L'estatus de la part oriental de la ciutat, conquerida el 1967 per Israel, es troba disputat, ja que en aquest sector —referit habitualment com a Jerusalem Est o Jerusalem Oriental, que inclou la Ciutat Vella— és on l'Estat de Palestina pretén establir la seva capital. Israel discuteix les reclamacions palestines i, després de la Guerra dels Sis Dies, considera la ciutat com un tot unificat i un mateix municipi, declarant-la com la seva capital "eterna i indivisible". Aquesta annexió ha provocat un ampli rebuig de la comunitat internacional, materialitzat en la resolució 478 del Consell de Seguretat de la ONU, que la va considerar contrària al Dret internacional, i en senyal de protesta per aquest acte unilateral els estats membres de les Nacions Unides van acabar per traslladar les seves ambaixades a Tel Aviv, tal com demanava la resolució.

Tot i que mai va arribar a aplicar-se l'administració internacional que la pròpia ONU va dictaminar en la seva Resolució 181 de l'any 1947, sí hi havia un consens internacional de no reconèixer Jerusalem com a capital de l'estat d'Israel.

Aquest acte només pot desencadenar més conflictes ètnics-religiosos a la regió en el compliment del Projecte del Nou Orient Pròxim, fent impossible la creació d'un estat palestí, i de passada, ampliar el negoci de la militarització de la zona, i complir així el "somni" sionista de possessió dels territoris entre el Nil i l'Eufrates, com marca la seva bandera. Un altre dels propòsits d'aquest reconeixement de Jerusalem com a capital d'Israel pot ser forçar a l'Autoritat Palestina a acceptar l'anomenada "Iniciativa de Pau" de Jared Kushner que proposa oblidar-se de l'"estat palestí" i del retorn dels refugiats, aconseguir una autonomia com la sobirania d'Israel sobre les fronteres i l'espai aeri de Cisjordània, a canvi de rebre un generós paquet d'ajuda financera destinada a la burgesia palestina.

Implica a més a més que EE. UU. ja no considera la presència israeliana a Jerusalem Oriental una ocupació, ni il·legals els assentaments jueus construïts després de la Guerra de 1967, que infringeix el Conveni de Ginebra que estableix que una potència ocupant no té sobirania en el territori que ocupa. Així, EEUU trenca amb els seu compromís formal de complir amb el dret internacional.

Aquest acte temerari ha acabat amb dècades de consens internacional sobre l'estat de la ciutat. Fins i tot la Unió Europea, la principal aliada de Washington, ha deixat sol a Trump en aquesta perillosa aventura.

També provocarà la intifada d'una gent que no només avui no té res a perdre, sinó que veu com segresten la seva esperança d'un futur diferent. Situació que a més a més propiciarà el protagonisme d'organitzacions com Hamas.

Aquesta gesta de Trump està condemnada al fracàs. La qüestió és el nombre de víctimes que deixarà al seu pas i per això, des de l'Equip Palestina de la Secretaria de Relacions Internacionals fem una crida a l'afiliació de CGT a estar atents a l'evolució immediata dels esdeveniments a la Palestina ocupada i, si és possible, a participar en els actes de suport al poble palestí que es desenvolupin en les nostres ciutats.

Des d'aquest Equip no tenim dubtes, Palestina és una terra ocupada.

Considerem a tot Estat com enemic directe de l'autogovern de les persones.

Veiem les religions, ateisme inclòs, com a legítima decisió individual, però mai com a justificació d'agressió entre les persones.

La lliure federació de persones ha de permetre als pobles autodeterminar la seva forma de governar-se i conviure.

Por tot això ens manifestem clarament per la condemna total i absoluta d'aquest nou gest de guerra per part d'un Imperi vers un poble que reivindica el seu dret a exercir el govern a la terra on sempre ha viscut.

Un altre 25N contra les Violències Masclistes

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

Els feminicidis són patriarcat! I el patriarcat som tots! Sortim als carrers i combatem les violències masclistes!

La lluita contra les violències masclistes és i ha de ser cada dia, a qualsevol espai i àmbit de la nostra vida. El 25 de Novembre és el Dia Internacional contra les Violències Masclistes, i és un dia més per visibilitzar que ens estan assassinant, colpejant, violant, maltractant i explotant.

I aquestes violències masclistes no són fets aïllats, és el patriarcat, i es basa en els interessos de les institucions, dels sectors econòmics, de la societat en general i de l'educació social. Les Institucions que, de manera activa o passiva, porten reforçant, durant centenars d'anys, el model de dones objecte, dones com possessions de les seves parelles; se sustenta en el model explorador de l'economia capitalista; en l'Església masclista, homòfoba i racista que no evoluciona; en la judicatura que atorga custòdies compartides imposades a maltractadors; en la classe política que roman al marge del que està succeint, absorta en les seves pròpies intrigues i interessos; en els partits, sindicats i col·lectius, que giren la cara davant les agressions masclistes mantenint privilegis del sistema patriarcal; en les famílies i les escoles que segueixen educant des de la desigualtat.

Cada dia és 25 de novembre, cada dia hem de denunciar que, sovint, els que ostenten el poder i legislen, responsabilitzen i culpabilitzen les dones de l'atur estructural existent, de les diferències salarials, del dèficit en el sistema públic de pensions, de la diferència de drets, de les violacions, dels maltractaments... són els que actuen directament o indirectament per impedir la nostra emancipació i empoderament com a dones lliures.

Les dones EXIGIM a la societat i LLUITEM per un model de coeducació ple, per una cultura de la llibertat; DENUNCIEM que els violadors arribin a descriure les agressions com "sexe en grup"; DENUNCIEM mitjans de comunicació que "informen" d'aquests fets amb una falsa neutralitat i als advocats i jutges que qüestionen com reaccionem davant les agressions, normalitzant les violències que patim; EXIGIM a l'Administració que supervisi el compliment de les seves pròpies lleis en favor de la igualtat. Les dones DENUNCIEM que som agredides actuem com actuem: som qüestionades si no denunciem una agressió, però també quan la denunciem; som qüestionades si reprenem les nostres vides, però també si no ho fem; som qüestionades si ens resistim, però també si no ens resistim. I és d'aquesta forma, perquè així es sustenta el patriarcat i les normes socials.

Estem empoderades i ja n'estem fartes! No acceptarem que se'ns segueixi responsabilitzant! Exigim que deixin de matar-nos! Exigim que deixin d'agredir-nos i violar-nos! Exigim que s'eduqui des de la igualtat! Exigim formació feminista! Estem empoderades i sabem que unides som més fortes!

Les dones volem viure en llibertat, SENSE VIOLÈNCIES MASCLISTES! Davant les violències masclistes: SUPORT MUTU i AUTODEFENSA ANARCOFEMINISTA!

** Manifest de la CGT de Catalunya pel 25 de Novembre 2017, Dia Internacional contra les Violències Masclistes*

Per la no violència contra les dones i les nenes

Rosalia Molina, Dones Llibertàries - CGT

Cada 25 de novembre dones d'arreu del món ocupem els carrers per cridar que no volem més violències contra les dones. Reivindiquen el dret a una vida lliure de violències, però també celebren trobar-nos perquè som supervivents. Moltes dones a diversos països denuncien les violències patriarcals dels estats, dels grups armats i les transnacionals que exerceixen el seu poder sobre els cossos de les dones com a territoris de conquesta.

Volem donar "una imatge de llibertat contra la violència amb demandes que van molt més enllà del pacte d'Estat" i sostinguda per milers de dones que creen xarxes i relacions lliures de violència. Alhora volem reivindicar l'autodefensa feminista com una manera eficaç de respondre i teixir xarxes entre dones per combatre tot tipus de violència.

I aquest any hem sortit encara amb més motiu i més denuncia que mai, ja que aquells dies s'estava celebrant el judici per una violació múltiple durant els Sanfermines del 2016 i on el jutge que porta el cas acceptés com a prova un informe redactat per un detectiu privat contractat pels acusats, per demostrar que la noia feia "vida normal" i no estava traumatitzada. Davant d'aquests fets ,centenars de manifestants ens vam concentrar davant la seu del Departament de Justícia en protesta contra l'actitud de la justícia espanyola.Vam protestar contra la criminalització de la víctima . Ens vam manifestar amb consignes de "Yo te creo", "Nosostra somos La Manada" (en referència al grup dels cinc joves acusats, que es coneixen per aquest nom.) denunciant "el sistema i la justícia patriarcal" en tots els casos de violència masclista que fan responsables les dones que en són víctimes. ".

En aquest context, aquest 25 de novembre unes 4000 persones, feministes juntes i diverses vam omplir els carrers a Barcelona i vam aixecar les nostres veus, per exigir i construir unes vides lliures de violències; conscients que les violències masclistes representen una greu i sistemàtica vulneració dels drets humans de més de la meitat de la població. Les violències masclistes, (contra moltes dones i criatures, lesbianes,

transexuals, bisexuals, transgènere, intersexuals, amb diversitat funcional, de diferents orígens, cultures, creences i religions) legitimen i perpetuen les desigualtats en un sistema heteropatrialcal, capitalista, colonial i racista basat en mecanismes de control i poder sobre els nostres cossos i les nostres vides.

Des de la CGT . Hem cridat i cridem per a que ens escoltin arreu del món: Ja n'hi ha prou de tanta Violència Masclista; ja n'hi ha prou de cap Violència Masclista

Durant aquest any, a Espanya, desenes de dones han estat assassinades a mans de les seves parelles, ex-parelles o familiars; milers de dones i de nenes han estat violades, abusades i assetjades sexualment.

Volem que s'assenyali a tots els agressors, tant des de les institucions com des dels Mitjans de Comunicació i que la societat s'assabenti de que: **No ens morim, ens assassinen!**

Al mateix temps, les administracions públiques segueixen sense dotar de cap pressupost el desenvolupament complert de les lleis que es van aprovar per a eradicar la violència masclista. El seu immobilisme és el que sosté la violència de l'Estat contra nosaltres , amb les seves polítiques privatitzadores, antisocials i generadores de desigualtat.

No n'hi ha prou amb exigir un Pacte d'Estat si aquest es queda en paper mullat!

Malgrat que diverses legislacions, incloses les internacionals, insten els governs a eliminar, prevenir, i protegir de les violències patriarcals; les dades que surten a la llum arreu del mon i també a casa nostra sobre feminicidis dins i fora de la parella i agressions sexuals, palesen que és un fenomen greu molt estès, que no decreix i que hi ha una manca de voluntat política per abordar-ho.

Defensem una subversió feminista de l'economia, un coeducació feminista transversal i uns models educatius en totes les àrees de la vida que no reprodueixin ni invisibilitzin les violències masclistes, que es facin servir els diners dels nostres impostos per a eradicar la violència i assenyalar qui l'exerceix , incloses les diferents esglésies i institucions públiques.

Ens declarem insubmises, rebels i subversives! Reaccionem! Passem a l'acció! 'Davant de les seves violències, la nostra autodefensa!

Les unes al costat de les altres, practicant l'autoorganització, l'empoderament i l'autodefensa feminista, diem prou a les violències masclistes i ens donem suport per gaudir de vides i relacions lliures:

Perquè ens hi va la vida.
Perquè volem una vida lliure de violències.
Perquè ens volem vives, lliures i rebels.
Perquè juntes som més fortes.
Contra les violències masclistes, autodefensa feminista.
Sense les dones no hi ha revolució.

Revertir la repressió

Ermengol Gassiot

Sobre la repressió

Fa uns dies una companya em va dir que perquè no mirava d'escriure sobre la repressió i com fer-li front. De fet, em demanava que expliqués el que ja fa un temps vaig dir sobre el judici del cas 27 i més, que no assistiria voluntàriament al jutjat. Em va explicar que hi havia companyes i companys que estaven amoïnats per les conseqüències que una actitud com aquesta em pogués comportar. I més tenint present les nombroses voltes que ha fet la repressió des de fa uns anys, amb cada vegada més gent a la presó per causes polítiques. La veritat és que quan m'ho va demanar, vaig entendre que era lògic el que em plantejava. I que d'alguna manera hi havia de donar resposta. Ni que fos per clarificar idees, posar-les a sobre la taula i, per tant, permetre debatre-les.

En realitat, fer-ho suposa tot un repte. Exigeix pensar bé el que un fa i obliga a fer-se una crítica a un mateix. No amagaré que no és una tasca fàcil, especialment intentar-ho explicar en poques paraules i fer-ho en primera persona. Però com que el que exposaré és fruit d'una opinió personal que vull compartir, ho faré d'aquesta manera. En altres paraules, el que segueix no implica a la resta d'encausades en el cas 27 i més ni tampoc l'organització on milito i per la qual jo hi estic implicat, la CGT.

Al llarg de la vida, com tants d'altres companys i companyes de sindicat, moviments socials, etc., hem vist de ben a prop la repressió. De moltes maneres diferents. L'hem patit i l'hem combatut. De tant que l'hem tingut a sobre, se'ns ha acabat fent familiar. I hem anat aprenent el seu funcionament, què busca i com ho busca. Per exemple, hem après que les situacions repressives no són ni particulars ni casuals. És a dir, que no passen una única vegada, sinó que es van repetint de forma similar de manera reiterada, tant quan ens toca de prop com quan ens cau molt més lluny. Per tant, en la mesura que respon a un patró, a una planificació, tampoc és casual. No hi ha errors. Quan es mostra una força bestial reprimint una manifestació, es creen imatges volgudes. Quan s'encausa algú amb arguments esperpèntics, és que es vol atacar aquest algú i, sobretot, normalitzar l'esperpent. Com a eina de repressió futura. De fet, és ben bé allò que deia un detingut pels feixistes quan se l'enduien (per no tornar mai més), "no els perdonis, mare, que saben el que es fan".

També hem après el dolor que causa la repressió. Tant sobre la persona que la rep directament com sobre l'entorn de qui la pateix. Un dolor que, a banda del càstig, cerca desactivar les seves militàncies. Hem vist també com la repressió genera aïllament, fent viure a qui n'és objecte realitats allunyades de les experiències quotidianes de la majoria de la població. Assenyala com a "no normal" a qui la rep i al seu entorn. En fer-ho ens limita la capacitat de comunicar-nos i, conseqüentment, la nostra acció política. De tant que ho hem vist, de tant que ho hem patit, sabem que la repressió és una acció de la política en contra nostre. Que neix del conflicte, de l'explotació i l'opressió, i que és inherent a l'estat, entès com el monopoli de classe de la política.

En síntesi, la lluita contra la repressió és política en ella mateix. I, per tant, ens genera un dilema. Respondre-hi és una necessitat imperiosa. A banda del recolzament personal a les persones que la pateixen, la resposta que visualitzem és de caire polític. Això ho tenim molt clar. Però, i aquí radica el problema, es tracta d'una resposta. És a dir, tot acte repressiu imposa un terreny de joc, marca l'espai de la lluita. En el nostra cas, ens pren la iniciativa. Ho hem vist moltes vegades. Fins i tot quan tractem de politizar el discurs contra la repressió, quan el situem en el terreny de les polítiques de control i submissió social, deixem de parlar d'allò que defineix la nostra lluita per passar a descriure actuacions sobre nosaltres del nostre enemic. I això ens acaba limitant. No és el mateix parlar de com revertim una privatització o de com alliberem un espai que resoldre respostes a empresonaments, multes o judicis.

Dit tot això, la qüestió és com resoldre aquesta contradicció. En abstracte crec que és imprescindible intentar no perdre la iniciativa política en tot el procés. Ara, un cop dit, cal concretar què significa això i com posar-ho en pràctica en cada cas concret.

I aleshores, què?

Com deia, em toca mirar de respondre aquesta pregunta i, concretament, el perquè de l'actuació que he anunciat a companys de sindicat i de militància. Abans, però, vull recordar que a les encausades en aquest cas se'ns acusa d'haver participat en un entramat amb finalitats criminals format per persones de la Coordinadora d'Assemblees de Facultat, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i la Confederació General del Treball (tot i que l'altre treballador acusat és membre dels Col·lectius Assemblearis Universitaris, el sindicat CAU-IAC). Recollint les denúncies d'alts càrrecs de la UAB, el fiscal conclou que les persones encausades vam dur a terme un pla preconcebut, amb finalitats criminals, adreçat a enderrocar la institució. I dins d'aquesta fulla de ruta es va muntar una candidatura a rector (que va treure quasi el 80% dels vots, però va perdre), es van presentar mocions al claustre de la UAB, convocar vagues, fer assemblees i, finalment, ocupar el rectorat. És a dir, es van fer coses que formaven part de les tradicions de lluita sindical i estudiantil a la UAB. En general, les persones encausades de manera pública hi havíem participat: érem claustrals, o delegats sindicals, o portantveus, o anàvem a les assemblees, a les manifestacions, etc. I ara, per tot allò, ens demanen entre 11 i 14 anys de presó a cadascú/na de nosaltres. En el meu cas, per exemple, s'assenyala que vaig participar en una roda de premsa. I, òbviament, ho vaig fer i el que hi vaig dir és públic. En altres encausades es reprodueixen situacions similars.

Si ens hi parem a pensar, l'esquema de l'acusació penal que ens portarà a judici és molt simple i segueix un fil d'aquest tipus: «Aquestes persones participen de col·lectius i espais legals, duen a terme actuacions que en si mateixes són legals o permeses, però com que la seva finalitat és il·lícita (enderrocar la institució), aleshores cometen il·legalitats que han de ser perseguides amb la presó». Val la pena remarcar que aquesta línia argumental del fiscal va ser directament promoguda per l'estructura de les denúncies encadenades que van fer, a comissaria, tres membres de l'anterior equip de govern de la UAB, el rector, al secretària general i la vice-rectora d'estudiants. L'acusació ha tirat endavant i ara mateix el jutjat d'instrucció ens està fent arribar l'escrit d'acusació del fiscal, amb un termini per presentar nosaltres el de defensa, pagar la responsabilitat civil, que les acusacions particulars es manifestin i, posteriorment, fixar traslladar-ho tot al jutjat penal que fixarà data de judici.

Com he dit en diverses ocasions, jo no penso presentar-me a cap jutjat en relació aquest cas per voluntat pròpia. I en penso assumir les conseqüències. Però, perquè assumeixo una actitud que en principi podria semblar temerària? Per vàries raons. En primer lloc, considero que hem d'intentar no entrar en el terreny d'acció política que ens planteja la repressió. Un escenari que és estrictament defensiva, on es tracta de justificar que no vam fer res dolent i que, per tant, se situa a les antípodes d'allò que hem vingut a fer amb la nostra militància a la universitat: aturar les privatitzacions, revertir la precarietat i construir unes universitats al servei del poble. Potser aquesta no sembli una raó determinant, però n'és una i a la balança ja comença a pesar.

Un segon motiu radica en la voluntat de poder triar nosaltres el camp de batalla. És innegable que quan els poders fàctics d'una universitat en procés de privatització i el·litització construeixen una argumentació per enviar-nos a la presó, estem patint un atac del qual hem de defensar-nos i respondre. I això ho podem fer a l'espai que ells, que són qui porten la iniciativa en aquest aspecte, ens han preparat o mirar, nosaltres, de crear un nou terreny de joc. No anant al jutjat sortim d'aquest espai on ara ens estan esperant. N'obrim un de nou i, possiblement, fem créixer la tensió entorn el cas. Una tensió que es traslladarà directament a sobre la universitat, que pot experimentar com (com a mínim, qui sap si també més persones) un treballador seu, un professor que a més és sindicalista, travessa una situació legal complicada per culpa d'una denúncia que encara ara genera incredibilitat a una bona part de la comunitat universitària. La millor forma de desmentir una mentida és que qui l'ha construït ho faci. Més enllà de les persones concretes que en el seu moment van denun-

ciar-nos fent ús dels seu càrrec a la universitat, l'actual equip de govern de la UAB pot dir públicament el que a porta tancada fa temps que reconeixen, i que reconeixien més explícitament quan estaven en campanya electoral. I que encara no han fet formalment. Una passa així suposa desmentir l'anterior rector i companyia. Segurament no l'han dut a terme pel que suposa fer-ho i perquè, fins ara, no han rebut una pressió suficient per recórrer aquest camí. Un camí que deixaria despullat el nucli dur de l'argumentació del fiscal.

En tercer lloc, i potser ara és el factor de més pes, és la normalització de la repressió. Aquestes darreres setmanes hem viscut uns episodis inèdits a Catalunya i fa que es parli, per primer cop, de presos polítics [quant de silenci, però, durant aquests darrers anys quan de presos i preses polítiques no ens n'han faltat: anarquistes, autònoms, independentistes, insubmisos, sindicalistes, militants de moviments socials, etc.]. Més enllà de l'estat d'opinió creat en una part de la societat catalana, el que crida l'atenció és l'argumentació que hi ha darrere alguns dels empresonaments actuals. Per exemple, llegint la interlocutòria de la jutgessa Carmen Lamela i que va enviar a en Jordi Cuixart i Jordi Sánchez a la presó, s'observa una cantarella similar a la que feta servir pel fiscal un any abans en el seu escrit d'acusació en contra nostra: s'organitzen actes «legals» per perseguir finalitats il·legals. És a dir, sembla que en termes de control social i de la dissidència, l'Estat ha obert un nou meló. L'estructura d'aquestes acusacions, si deixem que es generalitzi, és aplicable a qualsevol acció que, independentment del format que prengui, plantegi la voluntat de canviar l'actual estatus. Una manifestació on es pretengui col·lectivitzar l'economia, per exemple, pot ser tractada igual si es decideix que cal reprimir i deixar fora de joc. No cal cap reforma de cap llei. Simplement s'argumenta que una finalitat política en contra l'ordre establert és motiu suficient per empresonar-nos.

Aquest darrer punt no ens deixa massa marge. O entrem a parlar aquest nou llenguatge criminalitzador de la lluita o li fem front. Políticament. Ara encara hi som a temps. Aquest nou discurs repressiu tot just està naixent i ens correspon evitar, amb les nostres forces, que es normalitzi. I em temo que ens pertoca a nosaltres, a aquelles i aquells que mai hem defensat l'ordre de l'estat que és qui, en definitiva, l'ha construït. Possiblement si deixem passar el temps i entrem a jugar el seu joc, com aquests dies estem veient que hi ha qui hi està entrant, aquest nou gir repressiu s'intensificarà i se'ns farà més normal. En definitiva, a la repressió política hi responem amb política. Tractant de mantenir el nostre discurs, d'evitar que el seu s'imposi com el marc que regeix les regles de la confrontació i intentant definir nosaltres l'espai de conflicte. D'aquí la decisió presa.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

Sense justícia... no hi ha pau

Ermengol Gassiot

Jo vaig néixer el 1972. Crec que eren anys en que la paraula repressió sonava molt, com a mínim en determinats ambients tot i que, com és lògic, els nens com jo no ho percebéssim gairebé gens i amb prou feines ara ho recordem. Després dels anys de construcció de la fal·làcia aquesta que ara en diem el règim del 78 la mateixa paraula «repressió» gairebé va desaparèixer de l'escena pública. Com per art de màgia, tot i que de presos i preses polítiques n'hi va seguir havent. I de persones represaliades per la seva acció política, també. Això sí, gairebé sempre de la mateixa banda. De tal manera que la paraula repressió va quedar circumscrita a cercles molt específics, a aquella gent estigmatitzada com a «no normal» pels grans mitjans de comunicació: anarquistes, independentistes (dels d'abans), okupes, insubmisos, determinats sindicalistes, etc. Tot això, fins fa poc. Com bé sabem, ara la paraula «repressió» i el qualificatiu «presos/es polítiques» torna a estar de moda. Veurem fins quan…

No vull entrar a parlar de perquè ara més gent que a les darreres dècades torna a tenir consciència de l'existència d'una repressió de l'Estat. En tot cas, és innegable que aquest fet succeeix després de les successives reformes legislatives que han anat encaminades a enfortir les mesures punitives contra un seguit de conductes col·lectives vinculades a la protesta i activisme social. La darrera reforma del Codi Penal i l'aprovació de la Llei de seguretat ciutadana (o Llei Mordassa) en són bons exemples. Uns canvis que s'han dut a terme enmig d'altres iniciatives de les diferents administracions públiques en una línia similar de perseguir l'activisme social i polític que els ha molestat: increment de l'agressivitat i la freqüència de les actuacions policials (estatals, autonòmiques i municipals), accions de criminalització i d'assetjament públic (recordem la famosa web d'en Felip Puig), normatives del civisme, demonització mediàtica… i un llarg etcètera.

També hem vist com els darrers anys les actuacions judicials han endurit també les seves resolucions, tant cautelars con de condemnes, contra centenars de membres de moviments socials, sindicals o determinats col·lectius polítics. Casos com els «27 i més» o, si voleu, el molt més mediàtic dels «Jordis» són un bon exemple d'una nova interpretació judicial de les conductes col·lectives, que passen a ser il·lícites si la seva finalitat no acata la llei. I clar, tota política revolucionària implica subvertir les lleis (ep, deixo clar que no crec que els Jordis ho siguin, de revolucionaris). O, encara més recentment, les darreres setmanes, estem assistint a un nou ús del delicte «d'incitació a l'odi», suposadament pensat per perseguir l'apologia del feixisme. Ara hem vist desfilar mestres i professors a jutjats i comissaries sota aquesta acusació. O, més recentment, hem conegut que l'acusació demana a les 6 joves que el març del 2017 van fer una «performance» defensant l'autodeterminació al carrer, davant la seu del PP de Barcelona, la quantitat de… 6 anys de presó a cadascú. A banda, cada vegada s'ha normalitzat més l'ús de la presó preventiva contra músics, titellaries, sindicalistes, membres de moviments socials, etc. Què haig de dir que no ho sapiguem totes i tots!

Enmig d'aquest escenari, que cada vegada tenim més clar, també és molt il·lustratiu el doble o triple raser fet servir pel sistema judicial, les administracions públiques i, fins i tot, els grans mitjans. No cal anar gaire lluny per veure'n exemples, com ara la petició d'una multa de 90 € a tres feixistes que van apallissar una persona en un homenatge a Franco l'any 2016. I en podríem esmentar molts més. O la quasi nul·la presència a la premsa dels casos d'agressions racistes, o… (sumeu i seguiu).

Tot això ho podem dir i ho podem repetir. És important explicar-ho tot i que, progressivament, és menys necessari explicar allò que cada vegada és més obvi. Alguns potser pensen que és important queixar-nos. Personalment, jo discrepo. La queixa pressuposa assumir que aquesta repressió que patim respon a disfuncions del propi sistema. A coses, peces, persones que duen a terme una mala praxis. Francament, a aquestes alçades defensar això és més aviat pueril, o voler tancar. En tot cas, el que ens pertoca és pensar com articulem una resposta. Bàsicament perquè, si no ho fem, estem venuts: només ens pertoca seguir dolçament el ramat cap el destí que el poder ha decidit atorgar-nos. En canvi, si pensem que és necessari ser com som, compromeses amb la vida en ella mateixa, és imperiós fer-ho per poder existir.

Crec que és ben evident que l'ofensiva repressiva que s'ha anat preparant els darrers anys no és casual i respon a una situació planificada. Ara mateix, a banda d'un cert marge de resposta testimonial, l'espai que aquesta ofensiva ens permet de defensa és fent servir els mecanismes que la mateixa repressió ens deixa. Ho il·lustro breument. La «Justícia» decideix que per fer una roda de premsa, o un acte al carrer, o una obra de teatre, o una manifestació, o una barricada, o defensar un centre social… ens pot portar a la presó durant anys, i cada vegada més. I només ens permet comparèixer davant la mateixa «Justícia» a intentar convèncer-la que no ens envii a la garjola tot aquest temps, que ho faci menys anys o que, simplement, ens permeti pagar una multa. Davant acusacions que es defineixen cada vegada més arbitràriament (fins i tot en relació la pròpia llei escrita), les opcions de sortir-ne passen per la mateixa arbitrarietat que ens encausa. Ho hem vist, per exemple, reproduït pels altaveus de la televisió en tota l'escenificació d'empresonaments mediàtics recents però també ho estem patint en el nostre dia a dia. I veiem com en aquesta acció per defugir la repressió, qui la pateix perd tota iniciativa política. De fet, perd la seva condició política per acabar depenent únicament de la discrecionalitat de fiscals, jutges o de qui els dicti les mesures a emprendre.

Penso que és urgent construir escenaris alternatius. Uns escenaris alternatius que segurament passin per sortir dels estrets camins o espais on ens confina la política repressiva. Possiblement això comporti, de manera clara, adoptar actituds desobedients i mirar d'obrir espais de conflicte que ens permetin obligar a qui executa aquesta repressió a canviar d'idea. Si una cosa hem après, és que aquest canvi en una fulla de ruta que fa temps que han planificat curosament només el podrem aconseguir mitjançant la pressió. Si volem que aquesta desobediència no sigui una opció suïcida sinó que tingui garanties, l'hem de construir col·lectivament i massivament. I això vol dir implicar-hi els nostres espais de militància. Tots, no només els de caire antirepressiu.
Tot això implica que tenim a sobre la taula un debat que no podem endarrerir i que caldrà emprendre sinó ara, ben aviat. Òbviament desobeir la repressió col·lectivament, com a opció política més enllà d'accions individuals, implica obrir un conflicte amb l'Estat. Però, és que l'alternativa és la pau dels cementiris.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

Què implica i pot implicar el 155. Propostes per respondre-hi

Només l'organització i la mobilització tombaran el 155

CGT Ensenyament

L'aplicació de l'article 155 ha suposat ja el cessament de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya i de més de 140 alts càrrecs de totes les Conselleries i Departaments, la dissolució del Parlament i la convocatòria imposada d'eleccions per al proper 21 de desembre en un context de repressió que inclou empresonaments, escorcolls, vulneració de drets, vigilància i amenaces.

Alguns efectes del 155 es tradueixen en la suspensió de qüestions administratives que afecten a diversos Departaments, i la incertesa de si es duran a terme les mesures que s'havia compromès a implementar el Govern cessat i com es faran, (per exemple la convocatòria d'oposicions aprovada pels propers mesos).

En l'àmbit educatiu, l'Estat ha intervingut totes les Direccions Generals del Departament d'Ensenyament i les Subdireccions Generals d'Inspecció i de Llengua, justament les que permeten prendre mesures contra els àmbits que més estan amenaçant: la immersió lingüística i el propi col·lectiu docent.

Denúncies per adoctrinament i 155

La confluència d'assenyalaments, amenaces, inseguretat jurídica (amb empresonaments i imputacions que diversos/es juristes consideren que no tenen base legal) i la intervenció institucional per la via del 155 pretén d'una banda desestabilitzar, dividir la comunitat educativa i imposar la por i el silenci en el conjunt de l'escola pública catalana i en particular en el nostre col·lectiu. Però també, suposa les bases per anar més enllà i, si els cal, ampliar la purga que han començat per dalt i aplicarla també als i les docents que ho considerin. De moment, han hagut d'anar a declarar vuit docents per "presumptes delictes d'incitació a l'odi" que estan actualment en "llibertat amb càrrecs" i hi ha d'altres processos d'investigació oberts.

Els qui ens acusen d'adoctrinar el nostre alumnat són els mateixos que volen suprimir o minimitzar del currículum escolar matèries com la filosofia, i allunyar de les aules els debats, el pensament crític i l'anàlisi dels paràmetres que generen les injustícies socials. Ens volen imposar la doctrina del silenci, de la por, l'acceptació i l'assimilació d'aquesta anormalitat. Els qui ens assenyalen també són els mateixos que defensen el finançament amb diners públics de centres de l'Opus Dei, finançant així la segregació per sexes i l'adoctrinament religiós i perpetuant el model dual de xarxa pública-concertada, que no contempla una premisa bàsica com la igualtat d'oportunitats.

Des de CGT Ensenyament hem denunciat formes que al nostre parer representen la institucionalització de l'adoctrinament en benefici del capital i de l'església, com per exemple la presència de la religió com una matèria avaluable a l'ensenyament públic, el voluntariat forçós de l'alumnat de l'ESO, la introducció de l'EFEC i altres mesures legitimades per la implantació de la LEC i la LOMCE. Alhora insistim en denunciar l'aplicació de protocols com el PRODERAI (Prevenció, detecció i intervenció de processos de radicalització als centres educatius) de caire islamòfob i discriminatori.

És aquest adoctrinament institucional, juntament amb la manca de recursos i de democràcia als centres el que limita i condiciona la nostra tasca docent i la nostra voluntat de construir una escola lliure, democràtica, de qualitat, plural, intercultural, acollidora, respectuosa i coeducadora.

L'atac a la immersió lingüística

El model d'immersió lingüística de l'escola catalana és l'altre eix que qüestionen des de fa temps els mateixos sectors que han aplicat el 155 i ho fan repetint falsedats sobre les dificultats de l'aprenentatge del castellà que pateix el nostre alumnat, no es preocupen ni per contrastar comparatives que situen Catalunya per damunt de la mitjana de l'estat pel que fa al nivell d'adquisició de llengües.

La immersió lingüística, model avalat internacionalment i que a Catalunya va ser impulsada per comunitats educatives majoritàriament castellanoparlant, ha demostrat ser una eina eficient, no només per a l'aprenentatge lingüístic i per a la preservació de la llengua catalana, sinó també per a la pròpia cohesió social de l'alumnat amb independència del seu origen.

Només la mobilització tombarà el 155 i els atacs de l'Estat

És inqüestionable que des de CGT Ensenyament hem denunciat reiteradament les polítiques educatives del Govern de la Generalitat pel que fa a les retallades i a la manca de democràcia als nostres centres educatius emparada en la LEC. Això però, no farà que restem impassibles davant els gravíssims atacs que estem patint ara per part de l'Estat.

Ara, es fa més necessari encara defensar i fomentar el pensament crític i el debat amb el nostre alumnat i també entre el propi col·lectiu docent. Des de CGT Ensenyament sempre hem defensat que només lluitant obtindrem victòries i ara reiterem que només lluitant aturarem el 155 i la repressió de l'Estat. En aquest sentit us proposem:

- Informeu-nos de qualsevol denúncia, amenaça o ordre que pugueu rebre al vostre centre i que qüestioni o vulneri la vostra tasca docent.
- Impulseu Assemblees de treballadores i/o de la comunitat educativa als vostres centres i/o zones per parlar sobre l'actual situació i com podem fer-hi front col·lectivament.
- Participeu de les mobilitzacions que es seguiran duent a terme i traslladeu-nos propostes d'acció i mobilització.
- Organitzeu-vos als vostres centres, zones, espais locals (CDRs, assemblees de barri) i també sindicalment.

Ara més que mai, us animem a lluitar amb nosaltres a CGT Ensenyament!

Diccionari militant

La prefundació de la FAI (16 de maig de 1926)

Agustín Guillamón

En la vuitena sessió, matutina, del Congrés de la Federació de Grups Anarquistes de Llengua Espanyola a França (1), la comissió encarregada va llegir "*el dictamen sobre la part constructiva i d'acció. Com establir amb la màxima eficàcia el nostre contacte amb la CNT.*

Laborar per tots els mitjans que tinguem al nostre abast, procurant que aquest organisme Confederal s'organitzi; no es desviï dels seus principis revolucionaris i mantingui la seva orientació llibertària (2).

Que veuríem amb grat que el pacte contret amb els polítics (3) fos anul·lat per ser perniciós al criteri llibertari.

Com constituir la Federació Anarquista Ibèrica?

Referent a això opinem:

1r. El Congrés aprova constituir la Federació Anarquista Ibèrica, comunicant aquest acord a la UAP de Portugal.

2n. Que donada la situació anormal d'Espanya el comitè de relació [coordinador] resideixi a Lisboa.

3r. Que la seva constitució quedi a càrrec de la UAP, podent sol·licitar suport i col·laboració dels Anarquistes espanyols en aquella localitat.

4t. Que dit comitè, quan ho cregui oportú, convoqui a un concurs Ibèric per donar caràcter definitiu a aquesta Federació.

5è. Que tingui caràcter provisional dit Comitè, mentre no se celebri el Congrés.

6è. Que es consultin els Anarquistes Espanyols per donar efectivitat a aquests acords.

S'aprova aquest dictamen, així com l'anterior, acordant alhora enviar un delegat representant del moviment d'Anarquistes de Llengua Espanyola a França al proper Congrés que ha de celebrar-se a Portugal".

El Congrés de Marsella de maig de 1926 havia acordat, doncs, la fundació de la FAI. O si es vol utilitzar una terminologia gastronòmica: la paella que, segons Peirats, es van menjar a la platja de València, al juliol de 1927, els participants en l'acte de **ratificació** fundacional de la FAI **a Espanya**, s'havia cuinat un any abans a Marsella. I si no fem de la FAI una organització espanyola, sinó hispà-portuguesa, aquesta feia ja temps que funcionava a Lisboa.

Però més important que la data i el lloc fundacional de la FAI, era un dels apartats aprovats en aquest mateix congrés: "*El Congrés acorda per unanimitat que cap pacte, col·laboració ni intel·ligència sigui mantinguda d'ara en endavant amb elements polítics i que només amb la CNT estarem en intel·ligència, mentre aquest organisme mantingui els seus principis Comunista-llibertaris*".

És a dir, es rebutjava definitivament la tàctica, propugnada en aquest mateix congrés per Joan García Oliver i Vicente Pérez "Combina", d'un pacte amb Macià, amb l'objectiu d'aconseguir enderrocar la Dictadura de Primo de Rivera mitjançant una intervenció armada, en la qual CNT participaria amb 300 homes armats per compte propi.

La FAI no mantindria cap pacte ni aliança amb "elements polítics", només amb la CNT, i en tant aquesta es definís com una organització amb objectius comunista-llibertaris.

Tot i que les actes del congrés eren absolutament anònimes, podem seguir la intervenció de Liberto Callejas i de Manuel Pérez al congrés, en tant es parlava en el mateix del director i l'administrador, respectivament, de la revista *Temps Nous*.

Tot indica, i així ho confirmen les seves memòries (4), que Manuel Pérez Fernández va ser uns dels "cuiners" (juntament amb Souza) que van redactar la proposta que, el 16 de maig de 1926, va acordar la fundació de la FAI al Congrés de Marsella.

A partir d'aquest moment van deixar d'existir la Federació de Grups Anarquistes d'Espanya i la Unió Anarquista Portuguesa, convertides ambdues en seccions espanyola i portuguesa de la FAI.

Que fossin un hispà-brasiler i un portuguès els principals promotors de la fundació de la FAI a Marsella, va imprimir a aquesta organització un segell internacionalista que mai va abandonar. Fins al punt, encara que no passi d´una petita anècdota, que la FAI en un principi eren les sigles de la Federació Anarquista Iberoamericana, però que realisme triomfant van quedar-se tot seguit en Federació Anarquista Ibérica.

Notes:

1. Congreso de la Federación de Grupos Anarquistas de Lengua Española en Francia. Acta in extenso. Celebrat a Marsella els dies 13, 14, 15 y 16 de maig de 1926. [IISG].
2. És la famosa "trabazón" entre FAI i CNT.
3. Es refereix al pacte de Joan Garcia Oliver amb Macià.
4. PÉREZ, Manuel: 30 años de lucha. Mi actuación como militante de la CNT y anarquista español. Asociación Isaac Puente, Vitoria, 2012.

El far

Els ‘Deu dies que trasbalsaren el món’

La crònica de Jonh Reed que descriu el dia a dia de la revolució

Ferran Aisa

Enguany el món commemora el centenari de la revolució russa o la revolució soviètica com vulgueu. Sobre aquests fets històrics s’han escrit nombrosos llibres, però n’hi ha un que continua essent el més valuós per conèixer d’una manera clara i senzilla com van ser aquells Deu dies que trasbalsaren el món. Es tracta del llibre escrit en crònica periodística per l’escriptor i periodista nord-americà John Reed (1887-1920) testimoni directe dels fets revolucionaris, des d’abans de l’assalt del Palau d’Hivern fins a la constitució de la Internacional Comunista.

Reed va publicar el seu famós llibre sobre la revolució bolxevic l’any 1919 amb un pròleg de Lenin, des d’aleshores s’han fet centenars d’edicions en les principals llengües del món. Aquest mateix any han sortit un parell d’edicions en castellà i, les edicions de 1984 l’ha publicat en català. Els Deu dies que trasbalsaren el món és un llibre d’obligatòria lectura per tots aquells que senten curiositat per saber com es va desenvolupar aquella revolució a Rússia que fou durant un temps la gran il·lusió de tot el proletariat mundial. Fins i tot els anarcosindicalistes espanyols van veure en la Revolució russa les claus per fer-la al nostre país.

Eren els anys de les grans lluites obreres de la vaga de 1917 i, posteriorment, la de la Canadenca, que aconseguí la jornada de les vuit hores per tots els treballadors espanyols. És el temps en que la CNT s’adhereix la Internacional Comunista i envia els seus delegats. Ángel Pestaña, que s’entrevistà amb Lenin, vindrà decebut del seu viatge a Rússia, mentrestant els delegats confederals Andreu Nin i Joaquim Maurín explicaran meravelles del país dels soviets. Però l’organització confederal rectificarà a temps, i, a la Conferència de Saragossa de 1922, trencarà amb la Internacional Comunista i retornarà als postulats de l’AIT. Per una altra banda les joventuts socialistes i una part escindida del PSOE farà seva la idea de la internacional comunista creant el PCE.

Després d’aquest apunt històric hem de retornar a la lectura del llibre de John Reed per saber com s’enderrocà el règim tsarista, com s’organitzaren els bolxevics en soviets o consells d’obrers, de camperols, de soldats, batallons de dones, etc. Com eren les seves multitudinàries assemblees, com s’organitzà la societat una vegada derrotada l’Assemblea Constituent dels reformistes liderats per Kerenski. L’historiador Pelai Pagès, prologuista del llibre, escriu: “Corria la primavera de 1917 quan John Reed, que s’havia convertit ja en un periodista famós, en el cronista d’excepció d’una part de la història del segle XX, feia una pausa en la seva agitada autobiografia que mai no acabaria: Almost Thirty, gairebé trenta anys d’una vida d’aventura i passió, concebuda, com ells mateix havia dit “com emoció i sensació”. Gairebé trenta anys en els que Reed, aquest nord-americà romàntic de la revolució, en un país de conservadors, li mancava encara viure la darrera experiència que culminaria la seva vida: la Revolució Russa, que l’acabaria convertint en un dels propagandistes occidentals més actius del bolxevisme soviètic, fins al punt que el seu cos fou enterrat a les moscovites muralles del Kremlin.”

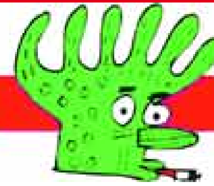
DEU DIES QUE TRASBALSAREN EL MÓN

John Reed

John Reed, que va arribar a Petrograd poc després del fallit cop d’Estat del general Kornilov, participarà en la presa del Palau d’Hivern per els obrers en armes i serà testimoni en primera línia d’una nova era destinada a canviar de base el món. El periodista nord-americà va entrevistar Kerenski, Trotski i al mateix Lenin.

Reed no solament fa una acurada crònica dels fets revolucionaris, sinó que en el seu treball aportà nombrosos documents, decrets, pamflets, cartells, proclames, etc. Un d’ells és una instrucció als camperols firmada per Vladimir UIianov “Lenin·, en què diu: “Com a resposta a les nombroses consultes dels camperols se’ls comunica que d’ara endavant tot el poder del país és a mans dels soviets de diputats de treballadors, soldats i camperols. La Revolució dels Treballadors, després d’haver vençut a Petrograf i a Moscou, està conquerint tots els altres centres de Rússia. El govern de treballadors i camperols salvaguarda els interessos de les masses i dels treballadors contra els propietaris i contra els capitalistes.”

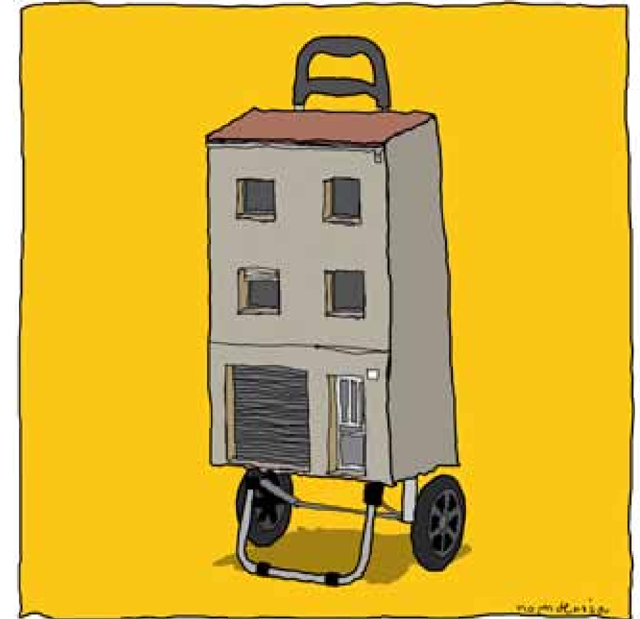
La seva crònica revolucionària feta gairebé dia a dia, mostra el fet insòlit dels obrers, els camperols i els soldats des dels seus soviets organitzant la revolució sota el lema: “Tot el poder als soviets de treballadors, soldats i camperols. Pau! Pa! Terra!” Reed narra els deu dies en què els soviets van prendre el poder, sense saber que tota revolució porta en el seu si una contrarevolució. Cent anys després l’obra de John Reed Deu dies que trasbalsaren el món continua essent una història apassionada i fonamental per conèixer de primera mà que fores aquells episodis històrics que posaren a la piqueta per primera vegada al sistema burgés-capitalista del nostre món.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

JONÀS AGONIES

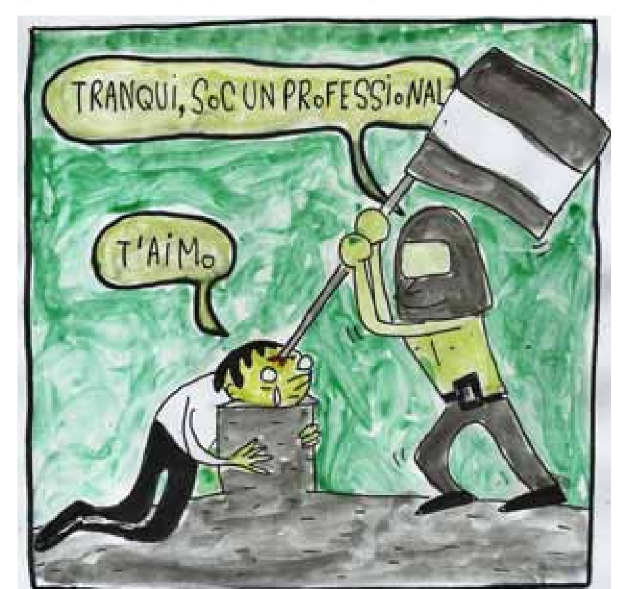

Després de fer l'anunci de CampoFrío, Isabel Coixet es torna molt exigent

Com a directora | Com a columnista | Com a equidistant

ECN 1 Ràdio CNT-FAI

La veu de la Revolució

Jordi Martí Font

El 3 de setembre de 1936 començava les seves emissions de ràdio en ona normal i en ona extracurta ECN1 Ràdio CNT-FAI Barcelona, l'emissora anarquista d'aquestes organitzacions durant la revolució. Les seves emissions arribaven a Catalunya i la resta de l'Estat però també a Europa, Amèrica del Nord i Àfrica. Les emissions van durar un període de nou mesos i mig, un temps durant el qual el proletariat català va poder estendre les seves idees, la seva visió de la realitat i la seva cultura en un àmbit on mai abans no havia pogut arribar amb tanta rapidesa ni, pel context i la situació del moment, amb tanta autoritat.

L'incansable historiador barceloní Ferran Aisa, a qui devem el desenrunament de moltes de les coses que coneixem sobre el món obrer i la cultura que aquest ha anat generant i produint al llarg dels anys i dels segles, ha escrit un llibre que val el seu pes en or a l'hora de conèixer un espai de difusió cultural, el de la ràdio, sobre el qual jo no conec cap altre estudi amb aquestes característiques, i menys centrat, precisament, en una ràdio revolucionària, obrera, anarcosindicalista i anarquista.

El llibre en qüestió, de més de 700 pàgines, porta per títol ECN1 Ràdio CNT-FAI Barcelona. La voz de la Revolución i ha estat publicat per Edicions de 1984 amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona, una col·laboració pública imprescindible ja que un llibre d'aquestes característiques, malgrat la seva indiscutible importància, resulta molt complicat d'amortitzar si no té el suport econòmic d'algun tipus d'institució que en faci més fàcil la seva edició i la seva sortida.

Ferran Aisa hi fa una introducció a la història i la importància de la ràdio i la seva utilització durant la revolució i la guerra civil, les oficines de propaganda de la CNT-FAI, les relacions de la ràdio amb els mitjans confederals escrits, sobretot Solidaridad Obrera i el seu director Jacinto Toryho, les conferències del Cinema Coliseum i el seu tancament per part de les autoritats republicanes el 16 de juny de 1937, després dels Fets de Maig. Hem de tenir en compte que a l'inici de la guerra a l'Estat espanyol hi havia tres-cents mil aparells de ràdio amb els quals es podien sintonitzar fins a 67 emissores que hi havia en funcionament a tot l'Estat. Aquestes dades cal situar-les al costat de la forma com s'escoltava la ràdio, que majoritàriament era un mitjà de recepció col·lectiu, que la gent escoltava en grup i que, per tant, tenia un impacte molt superior al nombre d'aparells existent.

A banda de les diverses aportacions que Ferran fa per situar històricament tant el món de la ràdio com el de la propaganda revolucionària i els mitjans de comunicació de la CNT i de la FAI, el llibre inclou tota una part en què es poden llegir les seves transcripcions, que no em puc estar de qualificar d'autèntic esdeveniment per al món historiogràfic català i per a les persones interessades en la cultura anarquista i obrera del segle XX. En la segona part del llibre, Aisa hi inclou transcripcions d'al·locucions, conferències, entrevistes i reportatges que es van radiar per ECN1, d'una qualitat alta i d'una temàtica diversa i a vegades sorprenent. Entre els autors que hi trobem hi ha destaca el mateix Jacinto Toryho, al costat de personalitats diverses de l'anarquisme català, ibèric i mundial, pertanyents a la cultura propera als anarquistes o bé escriptors destacats que ells creien adequats al seu món conceptual i cultural al qual decidien donar-los espai radiofònic. Així, hi trobem textos que van ser dits o eren obra d'Emma Goldman, Rudolf Rocker, Garcia Oliver, Marianet, Fèlix Martí, Fàbregas, Peiró, Frederica Montseny, Sébastien Faure, Puig Elies, Gaston Leval, León Felipe, Thomas Mann o Camilo Bernieri. Són 140 textos fins ara majoritàriament inèdits que es van sentir per les ones hertzianes en uns moments transcendentals per a la història contemporània del nostre país i que són recollits per primer cop en un volum que, insisteixo, obre nous espais per a l'estudi d'aquest moviment anarquista i obrer.

Ferran Aisa
ECN 1
Radio CNT-FAI
Barcelona
La voz de la Revolución
entreAmbos

Fins a l'actual moment, les fonts escrites i orals i les fotogràfiques eren les úniques que podíem utilitzar com a aportacions destacables a l'estudi de la formació dels pensaments que derivaren en accions concretes. Ara, per primer cop, tenim els textos que van ser radiats i que suposen una destacada aportació cultural per tal d'entendre l'amplitud de mires d'un moviment, l'anarquisme, que va ser hegemònic en un llarg període de la història d'aquest tros de món i que va crear tota una cultura al seu voltant imprescindible per a qualsevol moviment que vulgui transformar el món. Al costat del teatre, la poesia, les novel·les i els textos teòrics, l'anarquisme dels Països Catalans, i de bona part d'Ibèria, desenvolupà les seves idees i pensaments, les seves propostes i creativitat, també, a través de la ràdio i el llibre de Ferran Aisa obre l'estudi d'aquest espai i ens apropa una selecció àmplia dels textos que del 36 al 37 es van sentir per l'emissora de la CNT-FAI, fins al moment del seu tancament per l'intent reeixit de l'estalinisme de controlar tot l'espai republicà, ja fos a partir de l'extermini de l'oponent, com en el cas del POUM, o a partir de l'expulsió dels espais de poder o d'influència mediàtica com en el cas de la CNT-FAI.

I com a mostra, un dels textos inclosos en el llibre, que just després de llegir-lo vaig incloure directament en aquest Llibre Negre que estic omplint de textos pertanyents a les relacions curioses i persistents entre catalanisme i moviment llibertari en aquest tros de món. Era l'11 de setembre de 1936 i per les ones de ECN 1 Ràdio CNT-FAI, enmig d'un programa especial dedicat a l'Onze de Setembre, es va sentir aquest comunicat de la CNT-FAI:

«La Catalunya anàrquica, és a dir, la Catalunya constructiva i creadora, la Catalunya lliure, es recobra ella mateixa; vibren amb un ritme magnífic totes les terres catalanes, sota el signe de la CNT. Als cops de mall espurneja el ferro que va prenent les noves formes, plasmació de la mentalitat proletària. De cap a cap de Catalunya, una mateixa frisança gonfla el pit de la mare terra, i el treballador conscient posa els carreus del gran casal de la Revolució: l'enginyer, el pagès, el tècnic agrícola i industrial, el panificador, el metal·lúrgic, el professor, el comptable, tots els representants d'oficis i professions, agermanats en la Confederació Nacional del Treball, realitzen amb passa ferma, allò que en deien somni descabellat, utopia de quatre il·lusos que no toquen de peus a terra.

(...)

És la Catalunya que es redreça, després de trencar amb gest superb les cadenes que la junyien a les supervivències feudals, és la Catalunya forta, somniadora, idealista, però al mateix temps realista, que no s'acontenta de veure esmicolar allò que ha fet caure implacablement, sinó que a l'hora es posa a la feina per a bastir l'economia que ha de proporcionar la subsistència digna per a tots, camí d'una civilització més justa, més culta, més humana. És la Catalunya que ha anat a la capdavantera dels moviments obreristes alliberadors; la que d'ençà dels inicis de l'etapa de la producció anomenada industrial, amb el franc domini del maquinisme ha vingut plantejant incessantment els problemes de les reivindicacions proletàries, tant al camp com a la ciutat.»

Llibres

Les Joventuts Llibertàries de Catalunya (1932-1939)

Sònia Garangou
Editorial Gregal, 2017, 430 pàg.

En aquest llibre la historiadora Sònia Garangou ha disseccionat les organitzacions dels joves llibertaris catalans que van esdevenir tot un símbol de la lluita antifeixista i revolucionària.

La trajectòria dels joves llibertaris catalans sovint ha estat oblidada o difuminada dins la història general de la CNT-FAI. Malgrat perviure en la memòria col·lectiva la imatge d'aquests nois i noies com a símbol de la lluita antifeixista i revolucionària, s'han perdut el rastre de la seva personalitat, les seves demandes i els seus projectes. Aquest llibre recupera les seves veus i ens acosta a una de les organitzacions juvenils més importants de la Segona República i la Guerra Civil.

El llibre, resultat d'una tesi doctoral, disecciona quin va ser el projecte, la demanda i la raó de ser de les Joventuts Llibertàries. Una multiorganització que bevia de la tradició anarquista catalana de finals del segle XIX i que va arrelar a totes les comarques, i als barris de les grans ciutats de Catalunya. Garangou considera que l'anarquisme a Catalunya era una veritable "estructura paral·lela a l'estructura de l'Estat del moment per a tota aquella gent que per primera vegada podien anar a escola o accedir a la cultura".

Seguint la tradició anarquista catalana de finals del XIX, les JL oferiren a molts joves que havien patit l'explotació laboral la possibilitat d'accedir a la cultura i una opció per entendre i transformar el món. Ells mateixos es consideraven l'avantguarda que havia de construir un nou sistema on triomfés la justícia social i, quan en els primers mesos de la Guerra Civil va semblar que el seu somni es feia realitat, van lluitar fins a les últimes conseqüències per defensar-lo.

La història de les JL va quedar difuminada malgrat la notorietat que van tenir com una avantguarda revolucionària per assolir un nou sistema de justícia social i la seva lluita sense quarter contra les tropes feixistes durant la Guerra Civil. Fins i tot després de la guerra van continuar lluitant a través d'una militància perseverant. Les investigacions conclouen que van tenir una agenda pròpia diferenciada de la CNT i la FAI. De fet, van estar entrant i sortint fins que van acabar desvinculant-se d'aquestes organitzacions en voler ser protagonistes dels canvis que suposava la Guerra Civil entesa como una revolució que podia acabar amb el capitalisme.

El llibre fuig de l'estigma que ha perseguit el moviment anarquista a Catalunya malgrat que moltes de les seves idees avançades estan recollides no només per formacions polítiques actuals sinó per la societat catalana. "Quan parlem dels vegetarians o del nudisme és de justícia reconèixer que els primers en defensar-ho van ser els anarquistes", apunta Garangou.

"Hi ha una línia de transmissió històrica que ha quedat tapada per anys de repressió històrica i cultural de l'anarquisme", remarca l'autora, que recorda que el moviment del 15M copiava la seva forma d'organització, o que durant la República, els anarquistes van articular una Plataforma antidesnonaments com és l'actual PAH.

El desierto que viene

La ecología de Kropotkin
Mike Davis
Virus Editorial, 2017, 64 pàg.

En aquest iconoclasta llibret, Mike Davis explora la genealogia del canvi climàtic antropogènic, reconeixent el seu rastre des de la Grècia antiga fins a la desastrosa sequera de 2007-2010 a Síria. La dessecació, la desforestació, el colonialisme europeu i l'agricultura extensiva han canviat profundament els climes «locals» alterant els seus cicles. No obstant això, va ser el «descobriment», a principis del segle XX, d'una suposada civilització agonitzant a Mart el que va desviar l'interès sobre la teoria de la dessecació progressiva dels interiors continentals. Proposta originalment del geògraf anarquista Kropotkin el 1874, la seva hipòtesi va decaure durant la dècada de 1940 a causa de l'arribada de la meteorologia dinàmica. Així mateix, la ciència patològica i la seva gran confusió entre coincidència, correlació i causalitat van generar entre els climatòlegs «un nou consens disciplinari» que justificava mirar cap a un altre costat. El desert que ve ens recorda que el progressiu escalfament global i l'aridificació de l'interior d'Àsia, des de finals del segle XIX, preludien la més que previsible expansió dels deserts cap al nord. Després de tot, sembla que l'antropocè pot reivindicar a Kropotkin..

Revistes

JORNADA

Projecte de diari cooperatiu d'esquerres i independent dels grans poders, https://www.diarijornada.coop/

MASALA

Revista d'informació, denúncia i crítica de Ciutat Vella, Barcelona, http://masala.cat/

IL·LEGAL TIMES

Publicació satírica de denúncia col·lectiva contra els atacs a la llibertat d'expressió, http://illegaltimes.org/

CGT CREU ROJA

Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Creu Roja Catalunya, http://cgtcruzroja.org

Documental 'El primer dia d'octubre'

Redacció

El documental 'El primer dia d'octubre', produït per l'equip de la Directa - Agència UO, narra la jornada del referèndum per l'autodeterminació del passat 1 d'octubre des de la perspectiva de la societat civil i concretament del que va succeir a la ciutat de Barcelona.

Testimonis a peu del carrer, persones matineres que protegeixen de nit el seu centre de votació, votants que han patit directament la violència policial i observadors internacionals que expressen la seva indignació per la vulneració de drets que han viscut en pròpia pell.

És un retrat de moments diferents que es van viure al carrer: tant d'alegria i celebració, com d'indignació. Més enllà de les imatges de repressió que van inundar les xarxes, el documental tracta d'apropar-se a les motivacions de la gent que va decidir defensar el referèndum amb resistència no-violenta.

El relat comença a les quatre de la matinada a l'escola Concepció, a l'Eixample, on veïns acampen per evitar l'entrada de la policia, i relaten com van ser les preparacions durant les setmanes anteriors.

Després som testimonis de l'assalt a l'escola Ramon Llull per part de la policia nacional espanyola. Les imatges són dures i molt violentes.

Les càmeres també passen per l'Hospital de Mar a sentir les persones que han estat ingressades per les seves ferides de cops de porra a l'escola Mediterrània.

Al llarg del dia, s'aturen per diferents punts de votació als districtes de l'Eixample i Sant Martí, on recullen opinions i anècdotes al carrer.

Amb la incorporació de fragments d'àudio amb declaracions de les autoritats, s'evidencia l'escletxa entre la realitat viscuda al carrer i la versió "oficial" dels fets. 'El primer dia d'Octubre' vol apropar la celebració d'una jornada històrica amb testimonis directes.

El vídeo incorpora imatges de l'Agència UO, que es va crear per cobrir el referèndum arreu del territori. Hi van participar més de 80 persones de col·lectius, associacions, cooperatives i entitats, o a títol individual.

Grups AutoGnomous (GAG), agitació i disseny

"Rebutgem l'autoria perquè és una forma de propietat privada"

Antònia Pons

Feia temps que volíem parlar amb els Grups AutoGnomous (GAG). Orbiten per diferents espais dels nostres sindicats amb un únic comú denominador: la norma és no acceptar normes. Sabem que signen sota un pseudònim col·lectiu, que treballen des del grafisme i l'humor per millorar la comunicació i afavorir l'agitació. A vegades semblen més trolls que gnoms, però és just reconèixer que en els últims anys la imatge de la CGT se n'ha vist afectada: cartellisme, campanyes de comunicació, infografies... totes elles fugen de l'estètica clàssica dels sindicats anarquistes, però no renuncien a la simbología o la contundència del missatge. Algunes portades d'aquesta revista en són un exemple. Contactem via twitter [1] (@GrupoAutoGnomos) on publiquen part de la feina feta. No volen desvetllar la seva identitat. Diuen que no és important, així que fem aquesta entrevista en un canal IRC. Anem xerrant durant uns quants dies. Trobem que ens parlen amb dos veus: Alice i Bob..

- Hem de començar per la pregunta obligada: ¿per què l'anonimat? ¿per què un pseudònim col·lectiu?

- **Alice**: És una pregunta que ens fan amb freqüència. Hi ha qui pensa que és una mesura profilàctica davant l'espiral repressiva que estem vivint, on et poden caure anys de presó per dir coses com que en Carrero Blanco va ser el primer astronauta espanyol.

Però no utilitzem pseudònim per prevenció. Quan signem com a GAG ho fem perque tenim un posicionament molt clar sobre la creació i els drets d'autor. Pensem que l'acte creatiu és una forma més o menys elaborada de plagi i que el reconeixement de l'autor/a és un intent de posseir "intangibles" com les idees o d'alimentar egos i estem en contra de totes dues coses.

-**Bob**: Habitualment es diu que els drets d'autor neixen per protegir al/la creadora i la cultura, però de facto s'han convertit en tot el contrari: el principal aparell legal per protegir la «indústria del coneixement» -oju al concepte- i, en definitiva, estendre els tentacles del capitalisme a nous àmbits de les nostres vides. Sabies que la «llei sobre propietat intel·lectual» no permet que l'autor/a renuncii a la seva obra? Es per això que, de la mateixa manera que ho van fer els Luther Blissett o Wu Ming, els GAG renunciem al nostre nom individual en un acte il·legal de subversió i rebel·lia.

I, com no podria ser d'un altre manera, en un nou intent per ser coherents, treballem amb programari lliure (inkscape, gimp, gnu/linux...) i publiquem amb copyleft o llicències lliures. A vegades és tot un repte, però només així li trobem sentit al que fem.

- I el nom de «Grupos Auto Gnomous»?

- **Alice**: El nom ens va venir sol. Unes vam iniciar-nos en la clandestinitat i l'acció directa com a membres del «Front de Libération des Nains de Jardin» [2], altres veníem dels «Grups Autònoms» on vam conèixer l'autonomia obrera i vam respirar els aires de contracultura. Només calia unir les parts per descobrir que l'acrònim anunciava també, el que és el nostre principal modus operandi. El gag.

- **Bob**: Jajaja... Jo en canvi m'he vist sempre com el follet indisciplinat del conte que per les nits acaba la feina i posa el llacet i completa les sabates del sabater pencaire. En realitat és el que fem en molts dels nostres projectes... la feina ja està feta, però no troben la forma.

- Però les sabates funcionen igual de bé sense el llacet? És tant important l'estètica?

-**Bob**: El llacet és el reclam a l'aparador, el que crida l'atenció. Perque si no captes l'atenció, de res serveix tenir un missatge. El contingut és essencial, és la part realment important, però la forma és un requisit previ i això és quelcom que al nostre sindicat moltes vegades s'oblida.

Però no es tracta de «fer les coses boniques». Bonic o lleig és quelcòm molt subjectiu. Hem d'entendre estètica en un sentit ampli: és percepció, es sentibilitat, es tracta sobre totes les coses d'adaptar el missatge a qui va dirigit, sobretot es tracta de que funcioni.

- I l'humor?

- **Alice**: L'humor és potser el recurs que millor ens funciona i el que més gaudim, però no és l'objectiu, sinó una eina. L'humor és l'excusa, la vàlvula, però sobretot és un recurs molt útil perque «arriba» amb facilitat i connecta. Quan l'humor es fa bé, activa emocions en el que escolta i el predisposa a actuar o posicionar-se. L'humor és un important ingredient revolucionari que sovint oblidem.

- Amb quin projecte heu gaudit més?

- **Bob**: Amb major o menor mesura, amb tots, però recordem amb molt afecte la vaga de Hewlett Packard del 2016. Vam començar pensant un cartell -com sempre- però amb les companyes de la secció, vam acabar creant tota una campanya de comunicació.

- **Alice**: Era una vaga inevitable pq. la situació era de paràlisi, de bloqueig. Com sempre, els sindicats majoritaris minimitzaven el dramatisme de la situació i fugíen del conflicte, i això estava dinamitant qualsevol possibilitat de fer una vaga amb èxit. Fruit de les converses amb la secció se'ns va acudir buscar un anti-heroi amb qui ningú es volgués significar i posar en la seva boca els arguments de CCOO y UGT. Vam pensar: Ningú vol ser un ninot d'aquells que va estimbar-se contra un mur a 200Km per hora... i vam cercar imatges de "crash test dummies". En una d'elles el ninot portava un mono amb el nom de Larry i aixecava els braços amb gest idiota, de rentar-se les mans. "Larry creu que no hi ha motius per una vaga"[3]. Era perfecta... a partir d'allà ens va costar molt aturar.

- **Bob**: La secció s'ho va fer pròpi molt ràpidament i va entrar molt al joc. Aquest és el moment en que t'adones que la proposta funciona. A les converses de la màquina de café es va començar a utilitzar la frase "no siguis un Larry". Vam fer gifs animats i muntatges fotogràfics. Molts en clau d'humor, d'altres tant realistes que des de l'empresa es pensàven que havíem omplert els carrers amb els cartells de la vaga. Aquell dia vam riure molt.

-**Alice**: Després va venir, la Nit de la precarietat [4], la Marea Binaria [5], les 2 portades de PaxSozial[6] o la campanya pel reconeixement del Sector de les TIC [7] que parodiava a Apple amb el seu "Think different"...

- On trobeu la inspiració?

- **Alice**: Robem d'on podem. Mirem que es publica en premsa, internet, pel carrer. Googlejem. Aprenem de companyes com l'@LHereu, l'@LEscorpiMetxa, @maximclatellot. La majoria dels GAG som impostors: no som publicites, no ens dediquem al disseny. Però li posem ganes i moltes nits i comencem a tenir l'ull entrenat. El grafisme és un llengüatge i de tant llegir acabes aprenent a escriure.

-**Bob**: Hi ha molt d'allò que deia en Picasso... que "la inspiració existeix, però t'ha de trobar treballant". A vegades hi ha projectes on no acabem de trobar el punt, a vegades la inspiració no arriba. A vegades hem de declinar pq. no trobem prou temps per fer una proposta ben feta. Som lentes. Afortunadament les companyes tenen paciència.

- Alguna entremaliada a confesar?

- **Alice**: Ho sap poca gent, però les sigles GAG apareixen a moltes de les feines que hem fet, tot i que a vegades ens hem despistat i ho hem acabat enviant a imprenta sense la "marca de la mano negra"...

- I ja sou prous?

- **Bob**: hi ha molta feina i per això sempre estem buscant gent... Fa poc una companya es fa afegir al grup i ja ha fet el seu primer projecte. Si no l'espatem, aviat s'incorporarà un nou gnom que sap dibuixar. Tenim somnis humits pensant en tot el que podem fer amb un il·lustrador.

- Però a més de les mogudes gràfiques, també hi ha gnoms que fan altres coses... oi?

- **Alice**: Psé... A vegades hem escrit alguna cosa, però hem rebut més crítiques que elogis. Per sort no va deixar a la gent indiferent, que és el pitjor que et pot passar quan et dediques a despertar reaccions en els altres.

- **Bob**: Tot acaba sent un aprenentatge i pel camí ens ho passem prou bé. El dia que ens cansem o no ens en puguem riure, ho deixarem.

-- NOTES --

[1] https://twitter.com/GrupoAutoGnomos
[2] https://goo.gl/kouek1
[3] Vaga HPE: https://twitter.com/GrupoAutoGnomos/status/742809688576655360
[4] LaNit: https://twitter.com/GrupoAutoGnomos/status/831092423552008192
[5] MareaBin: https://twitter.com/GrupoAutoGnomos/status/764982211842019328
[6] Paxsozial: https://twitter.com/GrupoAutoGnomos/status/870391654334828545